

NÁVRAT DOMŮ K BOHU

V životě, jenž nikdy nekončí

Úžasné poselství lásky v posledním hovoru s Bohem

NEALE DONALD WALSCH

Autor Hovorů s Bohem

2006

2013

www.andele-nebe.cz

www.nealedonaldwalsch.com

**TYTO INFORMACE JSOU VHODNÉ
PRO VOLNÉ ŠÍŘENÍ SVĚTLA.
www.andele-svetla.cz**

**THESE INFORMATION ARE APPROPRIATE
FOR FREE SPREADING OF LIGHT
www.angels-light.org**

*Název originálu: **Home With God - In a Life That Never Ends***

TÉMATA:

*smysl života
„smrt“
sebepoznání
sebevýchova
duchovní cesta
duchovní poznání*

TEXT ZADNÍ STRANY OBÁLKY

V posledním svazku Hovorů s Bohem předkládá autor otázky, které si klade každý člověk, a nabízí odpovědi, na něž čtenáři dlouho čekali.

Nic nevzbuzuje zájem lidstva tolik a nic není tak tajuplné jako smrt. V čem vlastně spočívá náš život a co se s námi stane, až zemřeme? Shledáme se s blízkými, kteří tento svět opustili před námi? Uvítá nás Bůh ve svém království? Nastane Soudný den? Bude pro nás nebeská brána otevřená? Budeme vůbec vnímat, co se s námi po smrti děje? Prostřednictvím svého hlubokomyslného a osobního rozhovoru s Bohem popisuje Neale Donald Walsch proces přechodu z tohoto světa do Božího království.

Nabízí naději, útěchu a překvapivé prozření.

TEXT PŘEDNÍ STRANY OBÁLKY ZE VNITŘ

Začínáme ničit všechno, co jsme během dlouhého procesu vlastní evoluce vytvořili. Ale kostky ještě nejsou vrženy a naše budoucnost není nikterak daná... Odedávna jsem cítil, že řešení nejpálčivějších problémů leží přímo před námi a že je najdeme tím, že jednoduše přehodnotíme své předpoklady o světě, v němž žijeme. Dnes, na konci desetiletého rozhovoru s Bohem, si tím jsem jistý.

Ale vím i tohle: Změnit úhel pohledu, kterým lidstvo nahlíží na život, není nic, co by se dalo provést snadno, a není to nic, co by člověk mohl udělat sám. Bude k tomu zapotřebí spojených sil všech lidí, kteří cítí zodpovědnost a chtějí vytvořit nový svět. Sami v tuhle chvíli víte, jestli mezi ně patříte...

Neale Donald Walsch

TEXT ZADNÍ STRANY OBÁLKY ZE VNITŘ

NEALE DONALD WALSCH, autor slavných Hovorů s Bohem, svým životem a prací pomáhá vytvářet celosvětovou duchovní renesanci. Jeho knihy byly přeloženy téměř do čtyřiceti jazyků. Walsch cestuje po světě a přináší inspiraci a povzbudivé poselství Hovorů s Bohem mnoha lidem v mnoha zemích.

www.nealedonaldwalsch.com

OBSAH

(*)

Úvod

(1)

Všichni všechno děláme sami pro sebe. Až pochopíš, že totéž platí i o smrti, už se jí nikdy nebudeš bát.

(2)

Dojdeš-li k odpovědi na většinu otázek, které sis kladl ohledně smrti, budeš znát odpověď na většinu otázek, které si kladeš ohledně života.

(3)

Myslíš si, že smrt je něco, co se děje proti tvé vůli?

(4)

Není pravdy kromě té, která existuje ve tvém nitru. Všechno ostatní jsou jen věci, které ti namlouvají ostatní.

(5)

Je jedno, kterým směrem jdeš. Nikdy nemůžeš nedorazit domů.

(6)

At' děláš cokoli, nevěř tomu, co se zde píše.

(7)

Po smrti najde každá duše klid. Ne všem se to podaří před smrtí.

(8)

Bojíš se zemřít a bojíš se žít. To je nádherná existence!

(9)

Na světě nejsou oběti ani padouši.

(10)

Jsi příčinou všeho, co se ve tvém životě děje - včetně tvé smrti.

(11)

Jsi jiný než Bůh, ale nejsi od Boha oddělen. Proto nikdy nemůžeš zemřít.

(12)

Někteří lidé tvrdí, že vidět znamená uvěřit. Já ti říkám, že uvěřit znamená vidět.

(13)

Objektivní pozorování je nemožné. Nic, co je pozorováno, nezůstává neovlivněno pozorovatelem.

(14)

V jedné věci musíš mít jasno: Peklo neexistuje. Žádné takové místo prostě není.

(15)

Smrt je úžasná. Je vzrušující, úchvatná a překrásná.

(16)

Vnímáš trojrozměrný svět, ale nežiješ v něm. Nejvyšší realita je mnohem složitější, než sis kdy představoval.

(17)

Když se pořádně podíváš na vesmír, zjistíš, že na něm není nic záhadného.

(18)

Tvým záměrem je poznat sebe sama skrze zkušenost úplně, ne jenom částečně.

(19)

Domníváš se, že ke spokojenosti, ba i k pouhému přežití potřebuješ velikou spoustu věcí. To všechno sis jen vymyslel.

(20)

Smrt je proces, kterým obnovuješ svou identitu.

(21)

Ne všechny věci jsou takové, jaké se zdají. V každém okamžiku každého života existuje více možností, než sis dosud představoval.

(22)

Nic jako pravda neexistuje.

(23)

Žádná smrt není zbytečná. Každá smrt je poselstvím pro ty, kdo opouštějí svět, i pro ty, kteří tu zůstávají.

(24)

Celý vesmír se skládá z jediné věci, která se chová různě... Prožíváš sebe sama jako mnohočetnou individualitu.

(25)

Smrt je branou vedoucí z hmotného světa do toho duchovního... a zpět.

(26)

Nemůžeš změnit svůj prožitek ani v tomto životě, ani v tom příštím, dokud si neuvědomíš, jak jsi ho stvořil.

(27)

Většina lidských bytostí se po většinu svého života soustředí na věci, na kterých vůbec nezáleží.

(28)

Ve smrti se stírají všechny tvé individuální identity a tvé oddělení od sebe samého konečně pomíjí.

(29)

V okamžiku, kdy se poddáš lásce a dovolíš jí, aby tě vedla přesně tam, kam tvá duše chce jít, tě opustí všechny nesnáze.

(30)

V posmrtném životě neexistuje utrpení žádného druhu.

(31)

Individuální okamžiky tvého života jsou tím, čím jsi vytvářel svůj prožitek sebe sama.

(32)

Téměř žádný člověk, který umírá, neumírá poprvé.

(33)

Já jsem ty a snažím se, aby sis na to vzpomněl.

(34)

Na to, abys opravdu pochopil nejvyšší realitu, musíš vystoupit mimo svou mysl.

(35)

Na světě nemusíš být „vysvěcen“, aby ses stal poslem Božím. Bůh tě vysvětil samotnou skutečností, že jsi naživu.

(36)

Tví předkové tě provázejí. Tví dědicové stojí po tvém boku a sledují tvá rozhodnutí, která činíš pro ně.

(37)

Užívej dnešních událostí k tomu, abys vytvořil příslib zítřka.

(**)

Doslov

ÚVOD

Tohle je doslovný přepis posvátného rozhovoru. Jde o rozhovor s Bohem o tom, jak se vrátit k němu domů. Je to také poslední svazek výjimečného dialogu, který čítá téměř 3000 stránek v devíti svazcích, sepsaných během jedenácti let a dotýkajících se každé oblasti lidského života.

Tento poslední rozhovor se zabývá mnoha aspekty lidských prožitků a hlouběji než kdy dříve se soustředí na jednu konkrétní oblast: na smrt, umírání a život, který následuje poté.

Rozhovor se v jednom okamžiku pouští do oblasti ležící na samotné hranici spirituality - jde o kosmologii veškerého života. Prostřednictvím metafor nabízí úchvatný pohled na Konečnou realitu. Prostým, přístupným jazykem popisuje příčinu a smysl života, cesty, jimiž lidé mohou dosáhnout vrcholného blaha, povahu pouti, na niž jsme se všichni vydali, a výjimečný konec této pouti - konec, o kterém zjistíme, že vůbec není koncem, nýbrž jen radostnou mezíhrou ve velkolepém a neustávajícím prožitku, jehož zevrubný popis se vymyká naší představivosti.

Tento rozhovor se odvíjí v kruzích. Jako po spirále krouží vstříc novým, úžasným a dosud nepopsaným místům a pak se vrací zpátky k těm důvěrně známým, aby i další překvapivé kroky vycházely ze solidních základů. Pokud s touto knihou budete mít trpělivost - a pokud budete mít trpělivost se svým životem -, dostane se vám velkolepé odměny.

Tato kniha přináší lidstvu pomoc a naději, jakou ještě nikdy nedostalo.

Je důležité, abyste měli na paměti, jak jste se k tomuto rozhovoru dostali. Pokud si myslíte, že jste na něj narazili náhodou, uniká vám nesmírnost toho, co se vám právě teď děje.

Vaše duše vás k tomuto rozhovoru přivedla, tak jako vás přivedla ke každému rozhovoru s Bohem, který jste kdykoli v životě a v jakékoli podobě vedli. Je jejím dílem, že tato kniha teď leží před vámi. Bezpočet okolností, vzájemně propojených právě v tomto okamžiku, způsobil, že jste dospěli k tomuto textu, a takového úžasného výsledku nemohlo dosáhnout nic menšího než právě vaše vlastní duše. Jestliže to pochopíte, budete tato slova číst jiným způsobem.

Knihy se vám dostala do ruky, protože Vesmír chápe, že se tiše, v skrytu duše domáháte odpovědí na otázky, které si klade každý člověk. V čem vlastně spočívá náš život a co se s námi stane, až jednou skončí? Shledáme se s blízkými, kteří tento svět opustili už před námi? Uvítá nás Bůh ve svém království? Nastane Soudný den? Hrozí nám věčné zatracení? Bude nám nebeská brána otevřená? Budeme vnímat, co se s námi po smrti stane? A STANE SE VŮBEC NĚCO?

V odpovědích na tyto otázky se ukrývají pravdy, které mají pro každou lidskou bytost nezměrný dosah. Žili bychom svůj život jinak, kdybychom odpovědi na tyto otázky znali? Myslím, že ano. Dokázali bychom bez obav žít tak, jak jsme vždycky chtěli žít - životem plným lásky a prostým strachu -, kdybychom se méně obávali smrti? Jsem přesvědčen, že ano.

Bolí mě u srdce, když si představím, kolik lidí se bojí, když se blíží čas jejich přechodu do následujícího života, ani nemluvě o těch, kteří se bojí už zde. Ale život měl být neutuchající

radostí a smrt je okamžikem ještě radostnějším. Bylo by překrásné, kdyby všichni lidé znali jen klid a blažené očekávání.

Jako má matka. Byla se svou smrtí naprosto smířená. Mladý kněz, který jí byl udělit poslední pomazání, od ní odcházel a nevěřícně kroutil hlavou. „Ona utěšovala mě, “ šeptal mi zmateně.

Moje matka žila v neotřesitelné víře, že po smrti ji čeká náruč Boží. Věděla, v čem spočívá život, a také věděla, v čem smrt nespočívá. Život spočívá v tom, že dáváte všechno, co máte, těm, které milujete, a to bez váhání, bez pochybností, bez hranic. Smrt není o tom, že se něco uzavírá, ale právě naopak: Všechno se otevírá. Vzpomínám si, že moje matka říkala: „Až umřu, nebudte smutní. Zatančete si na mém hrobě.“ Věděla, že Bůh stojí celý život po jejím boku - a že právě tam bude stát i v okamžiku její smrti.

Ale co bude s lidmi, kteří si myslí, že žijí a umírají bez Boha? Ti mají před sebou velmi osamělý život a velmi děsivou smrt.

V takovém případě je snad lepší zemřít úplně bez vědomí toho, že člověk umírá.

Právě tak zemřel můj otec. Jednoho večera vstal ze svého křesla, udělal jediný krok a padl na zem. Lékařská pomoc dorazila během několika minut, ale už bylo po všem a já jsem si jistý, že otec tehdy neměl ani tušení, že prožívá své poslední okamžiky na tomto světě.

Moje matka věděla, že umírá, a já myslím, že si dovolila to vědět, protože se s tím dokázala v klidu a s radostí vyrovnat. Můj otec to nedokázal, a tak se rozhodl tento svět opustit znenadání. Neměl čas říkat si: „Ach bože, já umírám, já opravdu umírám.“ A stejně tak si myslím, že si za třiaosmdesát let svého života nikdy neřekl: „Ach bože, já opravdu žiji.“ Moje matka každou minutu svého života věděla, že „opravdu žije“. Věděla o celém tomhle kouzlu, zatímco můj otec o něm nevěděl.

Můj otec byl zajímavý muž a jeho úvahy o Bohu, o životě i o smrti byly plné protimluvů. Častokrát se se mnou dělil o své hluboké překvapení související se zcela všedními událostmi a také o své pevné přesvědčení, že po tomhle životě už nás nečeká zhora nic.

Vzpomínám si na jeden rozhovor, který jsme vedli asi dva roky předtím, než zemřel. Nebyl to dlouhý rozhovor, ale on v něm shrnoval celou svou existenci. Zeptal jsem se ho, co je podle jeho názoru smyslem života. On se na mě podíval téměř prázdnýma očima a řekl: „O tom nemám nejmenší ponětí.“ A když jsem se ho zeptal, co se podle něho stane poté, co někdo zemře, odvětil: „Nic.“

Chtěl jsem po něm víc než jednoslovnou odpověď.

„Bude tma. Konec. Nic víc. Prostě usneš a už se neprobudíš.“

Ta slova mnou hluboce otřásla. Následovala chvíle tíživého ticha, které jsem pak zaplnil všemožným ujišťováním, že se nepochybně mýlí a že na každého z nás „na druhé straně“ čeká zcela jedinečný zážitek. Začal jsem mu popisovat, jak si ten okamžik představuji já sám, ale on mě odbyl mávnutím ruky.

„Pitomost,“ řekl a tím náš rozhovor skončil.

Byl jsem velice překvapen, protože jsem věděl, že můj otec i ve svých osmdesáti letech každý večer poklekal na kolena a modlil se. Ke komu se asi modlí, vrtalo mi hlavou, když

nevěří v žádný další život a v to, že smrt je jen začátek? A proč se vlastně modlí? Možná se modlil za to, aby se sám mýlil. Možná doufal, že nakonec všechno bude úplně jinak.

Tahle kniha je určena všem lidem, kteří jsou jako můj otec, všem těm, kteří doufají, že se mýlí. Je určena také těm, kteří prostě nevědí, co bude po smrti, a kteří tudíž mají mnohem menší základy pro to, aby doopravdy pochopili, co se děje během jejich života, a proč. Je pro ty, kteří si nejsou vědomi toho, že veškerý život funguje podle určitého záměru. Je pro ty, kteří tápou, ale i pro ty, kteří netápou a myslí si, že o tom všem něco vědí, ačkoli jednou za čas zapochybují, jestli se nemýlí. A je také pro ty, kteří se prostě bojí.

Tahle kniha je však i pro ty, kteří nepatří do žádné z těchto skupin, ale rádi by pomohli někomu, kdo do nich patří, a nevědí jak. Co říci člověku, který umírá? Jak utěšit ty, kteří žijí dál? Co v takových okamžicích říci sám sobě? Nejsou to lehké otázky. Takže teď už víte, proč jste si našli cestu k této knize.

Je to ale opravdu zázrak, že jste tu cestu našli. Možná jen malý zázrak, jak už to tak se zázraky bývá, ale přece jen zázrak. Věřím, že je to tak, jak jsem řekl. Věřím, že vás k této knize dovedla vaše vlastní duše a že to učinila se stejnou silou, s jakou nás všechny pobízí kupředu, k dalšímu kroku, k hlubšímu pochopení a nakonec k Bohu.

Nikdo z nás se této síle nemusí poddávat. Můžeme si kdykoli zvolit jiný směr. Můžeme se rozhodnout pro jinou cestu. Anebo se můžeme zastavit a na dlouhou dobu zůstat stát na místě, ochromeni vlastním zmatkem. Ale jednou se všichni zase dáme do pohybu a není možné, abychom nakonec nedospěli do cíle.

Ten cíl je pro nás všechny společný. Všichni jsme na cestě domů a je vyloučeno, abychom svého cíle nedosáhli. To Bůh nedopustí.

To je, v několika větách, smysl celého tohoto textu.

***Všichni všechno děláme sami pro sebe.
Až pochopíš, že totéž platí i o smrti, už se jí nikdy nebudeš bát.***

1

Je nemožné žít nebo zemřít bez Boha, ale není nemožné si to myslet.

Pokud si myslíš, že žiješ nebo umíráš bez Boha, budeš cítit, že to tak je.

Můžeš si tento pocit uchovat, jak dlouho budeš chtít. A kdykoli budeš chtít, můžeš se ho zbavit.

Jsem přesvědčen, že to jsou posvátná slova. Věřím, že pocházejí přímo z Božích úst.

Tahle slova jsem nosil v mysli poslední čtyři roky. Teď už vím, že pro mě byla pozvánkou. Pozvánkou k rozsáhlejšímu rozhovoru s Bohem.

Máš pravdu. Chtěl jsem se ujistit, že dojde na tento rozsáhlejší rozhovor, a proto jsem ti tahle slova vložil do mysli a připomínal ti je pokaždé, když ses byl jen na okamžik vážně zamyslel nad životem a smrtí. Tohle je rozhovor, do kterého se ti příliš nechtělo a opakovaně jsi ho odkládal.

Ano, já vím. Není to proto, že bych se bál mluvit o životě nebo o smrti, ale proto, že jde o velmi závažná témata a já chtěl mít jistotu, že budu na rozhovor o nich dobře připraven. Chtěl jsem být připraven po stránce psychické a zřejmě i po stránce duchovní.

Cítíš se teď už připraven?

Doufám, že ano. Nemohu tenhle rozhovor odkládat donekonečna. I kdybych se o to snažil, dál bys mi vkládal do mysli ta slova.

Přesně tak, to bych dělal. Protože to jsou slova, která by sis měl zapamatovat, i kdyby na zbytek toho rozhovoru nikdy nedošlo.

Dobrá, budu si je pamatovat.

Chci, abys je slýchal pořád dokola.

Je nemožné žít nebo zemřít bez Boha, ale není nemožné si to myslet.

Pokud si myslíš, že žiješ nebo umíráš bez Boha, budeš cítit, že to tak je.

Můžeš si tento pocit uchovat, jak dlouho budeš chtít. A kdykoli budeš chtít, můžeš se ho zbavit.

Tahle slova v sobě obsahují všechno, co ti, kdo se bojí života nebo smrti, potřebují vědět.

V tom případě ten rozhovor můžeme rovnou ukončit.

Můžeme. Jak hluboko bys chtěl proniknout do poznávání života? Jestli v tomhle rozhovoru chceš pokračovat, nabídnu ti dalších 100 slov - smysl veškerého života ve 100 slovech.

To zní lákavě.

Přesně tak by to mělo znít.

A funguje to. Myslím, že v tomhle rozhovoru chci ještě pokračovat. Takže budu rozmlouvat s Bohem o životě a smrti. Už zase.

Ano. Ale budeme se věnovat mnoha věcem, kterým jsme se dosud nevěnovali.

Kdo by to byl řekl...

Na tom nesejde. Nevedeš se mnou tenhle rozhovor pro nikoho jiného. Vedeš ho sám pro sebe.

To si musím pořád dokola připomínat.

Lidé často mají pocit, že něco dělají pro někoho jiného, ačkoli to ve skutečnosti dělají jen sami pro sebe.

Každý dělá všechno sám pro sebe. Jakmile dojdeš k tomuto poznání, bude to pro tebe průlomový okamžik. Když pochopíš, že totéž platí i o smrti, už se jí nikdy nebudeš bát. A pokud se přestaneš bát smrti, přestaneš se bát i života. Budeš svůj život žít naplno až do posledního okamžiku.

Moment. Počkej chvíli. Říkáš, že když *umírám*, dělám to sám pro sebe?

Samozřejmě. Pro koho jiného bys to dělal?

Dojdeš-li k odpovědi na většinu otázek, které sis kladl ohledně smrti, budeš znát odpověď na většinu otázek, které si kladeš ohledně života.

2

No, začíná to rozhodně zajímavě. Tohle je pozoruhodné tvrzení.

Je to jen první z mnoha, ke kterým se tu dostaneme. Ale náš rozhovor nás zavede do oblastí, které nejsou jen zajímavé, nýbrž pro některé lidi zcela nepochopitelné. Taková bude povaha vzpomínek, pro které sis přišel.

Vzpomínek?

Je to tak, jak jsem ti říkal v našich předchozích rozhovorech. Nemáš nic, co by ses naučil, stačí si jenom vzpomenout. Rozhovor, který spolu povedeme, ti v tom - stejně jako ty předešlé rozhovory - má pomoci. Provede tě tvými vlastními vzpomínkami na život a smrt.

Jistě si všimneš, že většina těchto vzpomínek souvisí se smrtí. To je záměrné, neboť právě skrze lepší pochopení smrti nejrychleji dospěješ k lepšímu pochopení života.

Některé z těchto vzpomínek budou překvapivé, protože budou odporovat většině toho, co si myslíš, že víš. Jiné tě zase vůbec nepřekvapí. Jakmile je uslyšíš, uvědomíš si, že jsi to vlastně celou dobu věděl. Jako celek tě tyto vzpomínky zavedou zpátky k tobě samému a připomenou ti všechno, co potřebuješ vědět, abys poznal, že jsi doma u Boha.

Lidstvo tak dlouho čekalo na nový rozhovor o těchto zásadních otázkách. Většina z toho, co uchováváme ve svém kolektivním vědomí, pochází z dávných dob. Docela by se nám hodila nějaká „nová moudrost“.

Každá lidská bytost přichází na svět s veškerou moudrostí vesmíru vtištěnou do své duše. Je to jako DNA lidské duše. Můžeme ji nazývat třeba přirozeným vědomím Boha.

Každý živý tvor má v sobě tohle přirozené vědomí. Je součástí celého systému. Je součástí procesu, který nazýváte „život“. Právě proto se lidem velké pravdy, se kterými se setkávají, často zdají být povědomé. Proto s nimi téměř okamžitě souhlasí. Není potřeba je obhajovat. Stačí si jenom vzpomenout. Je to součástí jejich přirozeného vědomí, takže si řeknou jen: „Ano, jistě!“

Pusťme se tedy do tohoto rozhovoru, aby sis mohl vzpomenout na to, co jsi vždycky věděl. Pojdme se o těch věcech bavit, aby sis osvěžil paměť a uvědomil si, že jsi cestu domů vždycky znal.

Nemohu se přece vrátit domů k Bohu, dokud jsem ještě naživu, nebo ano? Musím přece počkat, až zemřu, abych se mohl „vrátit domů“, ne?

Ne.

Tak mi ještě jednou vysvětlí, abych si to ujasnil, proč se velká část mých vzpomínek bude týkat smrti.

Smrt je největší záhadou života. Rozluštěním té záhady je vysvětleno všechno ostatní.

Jakmile dojdeš k odpovědi na většinu otázek, které sis kladl ohledně smrti, budeš znát odpověď na většinu otázek, které si kladeš ohledně života.

Pak budeš vědět, jak dospět domů k Bohu, aniž bys zemřel.

Už tomu rozumím. Skvělé.

Ale upozorňuji tě, že bys neměl očekávat a upínat se k tomu, že každý „porozumí“, o čem tu mluvíme. Jinak bys totiž mohl podlehnout pokušení „upravovat“ tento rozhovor tak, aby mu co nejvíc lidí porozumělo a souhlasilo s tím, o čem tu mluvíme.

Ne, to bych neudělal.

To nutkání bys cítil. Zvlášť pokud by ses obával, že nad tím jiní jen mávnou rukou nebo se tomu budou vysmívat.

To si nemyslím.

V tomto rozhovoru zazní věci – zvlášť až se začneme bavit o celé kosmologii života –, které budou spoustě lidí připadat zcela neuvěřitelné. Nepochybuji o tom, že zkoumání a myšlenkové exkurzy, které nás čekají, ti pomohou hlouběji pochopit pravdu o životě a smrti, ale některé z nich se snad budou zdát natolik neskutečné nebo ezoterické, že bys opravdu mohl pocítit pokušení je vynechat.

Ne, to neudělám. Zavázal jsem se k tomu, že tenhle rozhovor předám dalším lidem jako věrný a úplný přepis, ze kterého nevynechám nic, co bylo tvým záměrem do něj vložit.

Dobrá, tak se do toho pusťme.

Tady je...

PRVNÍ VZPOMÍNKA
Umírání je něco, co děláš sám pro sebe.

To je opravdu zvláštní představa, protože si ani nedokážu představit, že bych to „dělal“ pro někoho jiného. Vlastně umírání vůbec nepovažuji za něco, co by člověk *dělal*. Zdá se mi, že to je něco, co se člověku *stane*.

Ono se ti to stane. Ale stane se to i skrze tebe.

Všechno, co se TI děje, se děje SKRZE TEBE. A všechno, co se děje SKRZE TEBE, se děje PRO TEBE.

Já ale nikdy neuvažoval o smrti jako o něčem, co bych udělal záměrně - a už vůbec ne jako o něčem, co bych dělal pro sebe.

Děláš to pro sebe, protože smrt je něco překrásného. A děláš to „záměrně“ z důvodů, které si objasníme, až v tomto rozhovoru postoupíme o něco hlouběji.

Říkáš, že smrt je něco překrásného?

Ano. To, co nazýváš „smrtí“, je překrásné. Proto se nemusíš rmoutit nad tím, že někdo zemřel, ani se na vlastní smrt připravovat se smutkem a obavami. Přivítej smrt tak, jak jsi přivítal život, protože smrt JE život v jiné podobě.

Přivítej smrt svého bližního s tichou a hlubokou radostí, protože pro něj je něčím překrásným.

Tady je způsob, jak mírumilovně přijmout smrt - ať už svou vlastní, nebo svého bližního: Uvědom si, že člověk, který umírá, je vždycky příčinou toho, co se děje.

A to je...

DRUHÁ VZPOMÍNKA

Ty jsi příčinou své vlastní smrti. To platí vždycky - bez ohledu na to, kde nebo jak zemřeš.

Myslíš si, že smrt je něco, co se děje proti tvé vůli?

3

Bože, už teď vidím, že jsi měl pravdu. Pro některé lidi bude opravdu velmi obtížné tomu uvěřit.

Existují určité základní principy života - zanedlouho se na ně podíváme důkladněji které ti snad umožní tyhle vzpomínky pevněji ukotvit v realitě, kterou znáš.

Až tyto principy podrobně prozkoumáme, pochopíš, že to, čemu říkáš „smrt“, je mocným okamžikem tvoření.

Vida, to je další fascinující představa. Smrt je „okamžikem tvoření“?

Je to jeden z nejmocnějších okamžiků, které kdy prožiješ. Je to nástroj. Pokud se používá podle toho, k čemu je určen, může dát vznik něčemu velmi výjimečnému. I tohle ti vysvětlím.

Smrt je nástroj? Není to prostě jen brána?

Je to brána, ale kouzelná brána, protože energie, se kterou touto branou procházíš, určuje, co tě čeká na druhé straně.

Dobrá, to už je na mě příliš rychlé. Začínám se v tom ztrácet. Můžeme přece jen trochu zpomalit? Můžeme si to projít ještě jednou a zaplnit několik prázdných míst? To, co jsi právě řekl, ve mně vyvolává řadu dosud nezodpovězených otázek.

Projdeme si je všechny. A každou z nich také zodpovíme.

Výborně. Pojdme začít s představou, že smrt se dá použít jako *nástroj*. Tahle myšlenka je pro mě zcela nová. Nástroj je něco, co člověk používá s určitým záměrem. Je to něco, co *chci* použít. Ale já *nechci* zemřít. Nikdo nechce zemřít.

Každý chce zemřít.

Každý chce zemřít?

Samozřejmě. Jinak by nikdo neumíral. Copak si myslíš, že smrt je něco, co se děje proti tvé vůli?

Jsem si jistý, že spoustě lidí to tak připadá.

Nic se neděje proti tvé vůli. Ani to není možné. Tohle je...

TŘETÍ VZPOMÍNKA
Nemůžeš zemřít proti své vůli.

Kdybych tomu věřil, byla by to velice povzbudivá myšlenka. Dávalo by mi to obrovskou útěchu. Ale jak mohu takovou myšlenku přijmout za svou, když ze zkušenosti vím, že se děje spousta věcí, které si nepřeji?

Neděje se vůbec nic, co by sis nepřál.

Nic?

Nic.

Můžeš si PŘEDSTAVOVAT, že se děje něco, co si nepřeješ, ale ve skutečnosti to tak není. Je to jen prostředek, který ti umožní cítit se jako oběť.

Nic tě ve tvém rozvoji nebrzdí víc než tahle jediná představa. Pocit, že jsi obětí, je nezaměnitelným znamením omezeného vnímání. Ve skutečnosti totiž nikdo nemůže být obětí.

Bylo by ovšem velmi těžké říci například člověku, jehož dcera byla znásilněna nebo jehož rodnou vesnici vyvraždili v rámci brutální „etnické čistky“, že nikdo nemůže být obětí.

Samozřejmě by bylo kruté takhle mluvit s člověkem, který je právě ponořen do vlastního utrpení. V takových chvílích je vhodné být mu nablízku a nabídnout mu soucit, péči a upřímnou lásku. Otřepané fráze ani intelektuální exkurzy by mu nemohly ulevit od bolesti. Proto je nutné nejprve vyléčit bolest a až potom léčit myšlenku, která bolest vyvolala.

Samozřejmě je pravda, alespoň v lidském chápání toho slova, že se někteří lidé stali „obětí“ strašných událostí a zoufalých situací. Ale tento prožitek může existovat jen v kontextu normálního - a proto velice omezeného - lidského vědomí.

Tvrdím-li, že ve skutečnosti nikdo nemůže být obětí, hovořím o zcela jiné úrovni vnímání. Ale této úrovně vnímání může každá lidská bytost dosáhnout, pokud se zbaví bolesti, kterou právě prožívá.

Stejně jsem přesvědčen, že tohle tvrzení bude pro mnoho lidí těžko akceptovatelné, ať už právě prožívají bolest, nebo ne.

Neříkám tu v podstatě nic jiného než to, co mnohá světová náboženství hlásají už po staletí. „Nevyzpytatelné jsou cesty Páně,” říkali vám a také vás nabádali, abyste měli důvěru v Boží plán.

Později v tomto rozhovoru budeme mít příležitost prozkoumat představu dokonalého plánu a také se podíváme na to, jak spousty různých duší svým dílčím a dokonalým způsobem společně vytvářejí individuální i kolektivní výsledky života na zemi z dílčího a dokonalého důvodu. Vlastně budu chtít po tobě, abys mi dal příklad něčeho takového.

Vážně?

Ano. A až to udělám, budeš přesně vědět, o čem mluvím. Prozatím můžeš v klidu odpočívat s tím, že se všechno děje v dokonalosti.

Pokusím se o to. Budu se snažit tu myšlenku uchovat v mysli a přijmout ji svým srdcem, jak jsi po mně chtěl. Ale postupujeme velmi rychle. Mám pocit, že na mě příliš pospícháš. Začali jsme tenhle rozhovor před pouhou chvílí, a ty už ses dostal... Mohu to tak říci...? Vysoko nad oblaka. Ve vši úctě se musím zeptat, kam tenhle rozhovor vlastně směřuje?

Tam, kam ses vždycky chtěl dostat.

A to je?

K pravdě.

***Není pravdy kromě té, která existuje ve tvém nitru.
Všechno ostatní jsou jen věci, které ti namlouvají ostatní.***

4

Zrovna tohle je věc, kterou jsem, myslím, slyšel už stokrát. Každý mi tvrdí, že mě chce dovést k pravdě.

Ano, ale jen jeden člověk tě k ní opravdu může dovést.

A kdo to je? Ty?

Ne.

Tak kdo?

Ty.

Já?

Ano, ty. Ty sám jsi jediný, kdo tě dokáže dovést k pravdě, protože pravda existuje jen na jediném místě.

Nech mě hádat. Existuje jen ve mně?

Přesně tak. Není pravdy kromě té, která existuje ve tvém nitru. Všechno ostatní jsou jen věci, které ti namlouvají ostatní.

To ale platí včetně toho, co jsi mi právě řekl!

Samozřejmě. Přesně tak.

Pak ovšem nechápu podstatu tohoto rozhovoru. A když už jsme u toho, nechápu, proč by měl kdokoli komukoli o čemkoli naslouchat.

Neřekl jsem, že by tě nic, co leží mimo tebe, nemohlo nasměrovat k pravdě. Řekl jsem jen tolik, že ty jsi jediný, kdo tě tam může dovést.

Ale kdybych sám znal cestu, která mě dovede k poznání života a smrti, neptal bych se tebe. Nevedli bychom tento rozhovor, nebo ano?

Spousta lidí, které znám, by se kvůli tomu začala modlit. Modlili by se, abys jim dal odpověď, anebo jim jen naznačil cestu, kde ji hledat. A když se lidé modlí k Bohu, aby jim dal odpovědi, a pak je dostanou - často velice jasné říkají, že Bůh vyslyšel jejich modlitby.

Dalo by se říci, že právě teď prožívám něco takového. Připadá mi to, celý tenhle rozhovor, jako jakási modlitba. Modlitba, která je okamžitě vyslyšena.

To je nádherný příměr, protože je shodou okolností i pravdivý!

A právě proto si o celém našem rozhovoru vedu poznámky. Proto si všechno zapisuji.

Jen dávej pozor, aby to v ostatních nevyvolalo pocit, že pochopení leží někde mimo ně a že musejí jít na určité místo - například k tobě -, aby tam našli odpovědi. Pozor na to, abys nedospěl do stavu, kdy by ti ostatní záviděli, že jsi našel cestu k moudrosti, protože pak by po tobě mohli chtít, abys jim sám ukázal cestu, a to by mohlo být dvojsečné, ne-li přímo nebezpečné.

Nebezpečné?

V den, kdy si lidé začnou myslet, že máš přístup k odpovědím od Boha, ke kterým oni sami přístup nemají, se jim začneš zdát nebezpečný. Takže je na tobě, abys udělal všechno pro to, aby si to o tobě nemysleli. Bude jen dobře, pokud se postaráš, aby tě zbytek světa nepovažoval za zvláštní případ.

Udělej všechno, co uznáš za vhodné, pro to, aby ses „odzvláštnil“. Samozřejmě jsi výjimečný. Jde pouze o to, abys z mysli všech ostatních odstranil podezření, že jsi nějak víc výjimečný než oni.

Co navrhuješ?

Učiň něco, co se úplně vymyká charakteru člověka, za kterého tě považují - něco, co by „světec“ nebo „guru“ nikdy neudělal. Staň se manažerem rockové skupiny. Pracuj jako moderátor. Otevři si hernu.

Copak neexistují světci, kteří by provozovali herny? Anebo guruové, kteří by se živili jako moderátoři?

Žertuješ? VŠICHNI to dělají.

.... tradá! Dobrý vtip.

Vtip je v tom, že lidé si to o nich nemyslí. Takže udělej něco neslýchaného, něco, kvůli čemu si lidé začnou t'ukat na hlavu, začnou pochybovat o tvé zvláštnosti a možná dokonce tvrdit, že jsi velice „nezvláštní“.

V tom případě by snad stačilo lidem odvyprávět příběh mého života, ne? Dopustil jsem se tolika chyb a udělal tolik věcí, se kterými by nikdo nesouhlasil, že by to mělo bohatě stačit, aby mě nikdo ani nemohl považovat za někoho zvláštního.

Je pravda, že jsi nedokonalým poslem. A právě proto jsi dokonalý.

Protože nikdo nemůže zaměnit posla s poselstvím?

Pravděpodobně ne. Leda bys jim to dovolil. Tak buď i nadále lidský. Odpusť sám sobě všechny chyby, staré i nové, a požádej o odpuštění i ostatní. Pak jdi mezi lidi a pověz jim, že odpovědi, které hledají, leží v jejich nitru.

Je jedno, kterým směrem jdeš. Nikdy nemůžeš nedorazit domů.

5

Tohle se lidem říká celkem snadno a jistě se to i dobře poslouchá, ale už to bylo řečeno tolikrát, že to začíná působit jako nějaký otřepaný aforismus. Neboli „odpovědi jsou ve vás“ zní skoro jako „pravda je tam venku“.

Ale přesto ti říkám, že všechno, co kdy budeš potřebovat vědět, jsi věděl už v okamžiku svého narození. Vlastně jsi sem přišel, abys to dokázal.

Tyhle tvé výroky jsou... Jak bych to řekl? Jsou tak *odlišné* od naší životní zkušenosti. Jak mám uvěřit tomu, že odpovědi jsou „ve mně“ už od okamžiku, kdy jsem přišel na svět, když cítím, že se mám ještě tolik co učit?

Nemusíš se učit vůbec nic. Musíš si jenom vzpomenout. Život je růst. Růst je projevem Boží přítomnosti. Všechn život funguje právě takto. Vezmi si třeba strom, který roste za oknem tvého pokoje. Dnes, kdy měří deset metrů a jeho široká koruna ti poskytuje stín, neví o nic víc, než když byl malým semenáčkem. Všechno, co potřeboval vědět, aby dorostl své dnešní podoby, bylo obsaženo už v jeho semínku. Nemusel se nic učit. Stačilo mu jen růst. A k tomu, aby rostl, používal informace uložené v jeho buněčné paměti.

Ty nejsi nic jiného než ten strom.

Copak jsem neřekl: „Ještě dřív, než se zeptáš, ti bude odpovězeno?“

Ano, ano, ale... No, musím se zeptat ještě jednou. Co je tedy smyslem tohoto rozhovoru? Proč vůbec s někým o něčem mluvit, a tím spíš proč se modlit nebo rozmlouvat s Bohem?

I strom potřebuje slunce, aby mohl růst.

Všechno živé je navzájem provázáno. Žádný aspekt nebo jednotlivost Celku nejedná nezávisle na žádném jiném aspektu nebo jednotlivosti. Život neustále tvoří provázanost. Všechny výsledky vznikají vzájemným působením. Není možné, abychom MY tvořili výsledky. Tvé rozhovory s ostatními a všechny informace, které přijímáš z vnějšího světa, jsou jako paprsky slunce. Dávají semínku, které je v tobě, sílu růst.

Ve vnějším světě existuje mnoho věcí, které tě mohou nasměrovat k tvé vnitřní pravdě. Ale ať to jsou lidé, místa, předměty, nebo události, jsou to jen připomínky. Jsou jako rozcestníky.

A to je vlastně smysl celého „vnějšího světa“. Hmotný svět je navržen tak, aby ti poskytoval kontext, v jehož rámci můžeš navenek prožívat, co ve svém nitru znáš.

Takže mi vnější svět vlastně pomáhá tím, že je přesně takový, jaký je.

Tobě i všem ostatním lidem. Proto jsem také řekl: Díváš-li na svět kolem sebe a na všechno, co se ti přihodilo, nesud', ale ani neztracuj.

Použijme strom jako průvodce po této části našeho rozhovoru, aby nám pomohl dospět k hlubšímu porozumění.

Představme si, že jsi z mýtiny vstoupil do hlubokého lesa. Ještě nikdy jsi tak daleko do lesa nezašel a víš, že nebude snadné najít cestu zpátky na mýtinu. Proto si cestou značíš stromy, které míjíš.

Tyhle značky jsou něco, co je vůči tobě vnější. Nakonec tě zavedou zpátky domů, ale samy o sobě nejsou „domovem“. Značky ti ukazují směr, cestu, kterou jsi prošel - a ta cesta je ti povědomá. Poznáš tu cestu. V pravém smyslu

toho slova ji „poznáš“, protože ji „znáš po“ tom, co jsi ji jednou prošel. Ale ta cesta není tvým cílem. Jen ty sám se můžeš dovést k cíli.

Ostatní tě mohou dovést k cestě, mohou ti ukázat cesty, po kterých se ubírají oni sami, ale jen ty se můžeš dovést k cíli. Jen ty se můžeš rozhodnout, že chceš být doma u Boha.

Tvůj vnější svět je ta cesta. Je tu proto, aby tě dovedl domů. Všechno, co se ve tvém světě stane, má jen tenhle jediný smysl. Proto jsi také to všechno do světa umístil.

Jsou to mé značky na stromech.

Přesně tak.

Ale jestli jsem všechno ve svém vnějším světě umístil já, aby mě to dovedlo k mé vnitřní pravdě - tak jsi to myslel, že ano?

Ano, tak jsem to myslel. Chápeš to správně.

Jestli jsem to udělal já, tak jsem svým způsobem *vložil tuhle knihu do svých rukou.*

Je to tak.

Já jsem způsobil, že tenhle text za mnou „přišel“ přesně tak, jak za mnou přichází teď. Je to rozcestník. Je to má značka na stromě.

Ted' už věci vidíš o něco jasněji. Přesně tak to opravdu je.

Ale pokud všechno v mém vnějším světě jsou značky, jak může kterákoli jednotlivost v něm mít jakýkoli význam? Vždyť by to bylo jako jít po ulici a dorazit na křižovatku, na které by byly šipky ukazující do všech stran a na každé z nich by stálo „tudy domů“.

Ted' už opravdu vidíš věci jasně.

Cože? Tomu vůbec nerozumím!

Říkám, že bez ohledu na to, kterou cestou se dáš, nikdy nemůžeš nedorazit domů.

Takže nezáleží na tom, kterou cestou se vydám?

Ne, nezáleží.

Je úplně jedno, kudy půjdu?

Je to opravdu úplně, úplně jedno.

Tak proč bych se měl obtěžovat tím, že bych si vybíral? Pokud všechny cesty vedou domů, co na tom sejde, kterou se vydám?

Některé cesty jsou méně namáhavé.

At' děláš cokoli, nevěř tomu, co se zde píše.

6

Aha! Takže některé cesty jsou *lepší* než jiné.

„Méně namáhavé“ je faktický popis, „lepší“ je hodnotový soud. Což je poznatek, který nám připomíná...

ČTVRTÁ VZPOMÍNKA

Žádná cesta domů není lepší než kterákoli jiná cesta.

Víš to jistě? Prosím, drahý Bože, prosím, potřebuji mít v téhle věci jasno. Téměř všechna náboženství světa totiž hlásají pravý opak.

Řeknu ti to ještě jednou, aby to bylo naprosto jasné: Žádná cesta domů není lepší než kterákoli jiná cesta.

Všechny cesty tě tam dovedou, protože to jediné, co potřebuješ, abys tam došel, je upřímná touha, čisté a otevřené srdce a víra, že Bůh nemá žádný důvod ti říci: „Ne, ty nemůžeš být vpuštěn do mého domu.“ Že to neřekne nikomu, ze žádného důvodu, a už vůbec ne proto, že by ten dotyčný věřil v Boha nějakým jiným způsobem.

Všechna opravdová náboženství jsou překrásná a všechna opravdová spirituální učení nabízejí cestu k Bohu a žádné náboženství nebo učení není víc „správné“ než jiné. Na vrchol hory vede mnoho cest.

Náboženství vzniklo v rámci lidských kultur, aby těm, kdo se v těchto kulturách narodili, pomáhalo poznat a pochopit, že existuje všudypřítomný zdroj pomoci v nouzi, síly v nesnázích, srozumitelnosti ve zmatku a soucitu v bolesti.

Náboženství je také instinktivní manifestací povědomí lidstva o tom, že rituály, tradice, obřady a zvyklosti mají velikou hodnotu jako značky, které potvrzují přítomnost dané kultury ve světě, a jako pojivo, jež tuto přítomnost zajišťuje tím, že kulturu drží pohromadě.

Každá kultura má svou vlastní krásnou a unikátní tradici, která oslavuje krásnou a společnou pravdu: že v životě každého jednotlivce existuje něco většího a důležitějšího než vlastní touhy, dokonce i než vlastní potřeby; že život samotný je mnohem hlubší a mnohem smysluplnější prožitek, než si většina lidí zprvu myslí; a že nejhlubší uspokojení a největší radost v lidské

společnosti pramení z lásky, vzájemné péče, vůle odpouštět, kreativity, hravosti a spojení sil za účelem dosáhnout společného cíle.

Zvolte si tedy každý svou vlastní cestu, kterou ke mně přijdete. Vydejte se na svou vlastní pouť domů. Nestarejte se o cesty, jimiž se ubírají ostatní, a nesudte je. Není možné, abyste ke mně nedošli, a stejně tak ke mně dojdou i oni. Opravdu, nakonec se všichni znovu setkáte doma a budete se sami divit, proč jste se tak hašteřili.

A že jsme se hádali, co? Sváděli jsme hádky bez konce. Hašteřili jsme se, ale také jsme spolu bojovali a umírali, protože jsme trvali na tom, že naše cesta je ta pravá - co víc, že naše cesta je ta *jediná* pravá - cesta do nebe.

Ano, já vím.

Ale teď nám najednou říkáš, že „žádná cesta není o nic lepší než kterákoli jiná cesta“. A tak se musím zeptat, jak tomu můžeme věřit? Jak máme vědět, čemu můžeme věřit?

At' děláš cokoli, nevěř tomu, co se zde píše.

Prosím?

Nevěř jedinému slovu z toho, co ti říkám. Poslechni si, co říkám, ale pak uvěř tomu, o čem ti tvé srdce říká, že je pravda. Protože právě ve tvém srdci leží moudrost, ve tvém srdci leží pravda a ve tvém srdci spočívá Bůh, který s tebou vede ty nejdůvěrnější rozhovory.

Chci po tobě jen jediné.

A to?

Prosím tě, abys nezaměňoval to, co je ve tvém srdci, s tím, co je ve tvé mysli. To, co je ve tvé mysli, tam vložili jiní. To, co máš v srdci, je část mě samotného, kterou si nosíš s sebou.

Můžeš však přede mnou své srdce uzavřít, a mnozí to tak dělají. Mnozí uzavřeli i svou mysl.

A prosím tě, neříkej ostatním, že zatratím ty, kteří nebudou věřit tomu, co je ve tvé mysli.

A hlavně, at' už budeš dělat cokoli, nezatracuj je mým jménem ty sám.

Ale my to tak děláme pořád. Zdá se, že prostě nevíme, jak přestat. A přitom sami sobě děláme ze života peklo.

V tom případě tě potěší, co ti teď řeknu: Lidstvo nemusí projít peklem, aby se dostalo do nebe.

Nemusíme ani vstoupit do toho neznámého lesa, kde bychom si museli dělat značky na stromech, abychom našli cestu ven. Můžeme ten les obejít.

Správně.

Nezáleží na tom, jak krásný a lákavý se mi les zdá, když se na něj dívám zvenčí. Nemusím vstupovat do houští, nemusím se v něm ztrácet a pak se snažit najít cestu ven.

Přesně tak, nemusíš.

Každý den sám sobě slibuji, že se *budu držet cesty*, ale život mě každý den pokouší, abych se zaplétal do všech možných „dramat“, která nemají vůbec nic společného s tím, kdo jsem, nebo kam mám namířeno. Než se naděju, jsem zase v lese.

A ven z lesa ses ještě nedostal.

Já vím. Pořád si v duchu opakuji báseň Roberta Frosta. Slyšel jsem ji už mnohokrát, ale teď ji vnímám úplně jinak...

*Je krásný les, kde vládne stín,
já však své sliby dodržím,
a dlouhé míle urazím,
než ke spánku se uložím.*

Tak pojd' se mnou. Vydejme se společně na tu mýtinu, abys konečně dokázal rozeznat stromy od lesa.

Dobrá. Vydáme se na cestu vstříc jasnějšímu pochopení. Ocitl jsem se uprostřed lesa, vykročil jsem do šera mezi stromy svých vlastních konfliktů a zmatků, a teď opravdu toužím dostat se „zpátky domů“. Ale není ta nejkratší cesta také ta nejlepší? Totiž není kratší a „lepší“ totéž? A co je vlastně nejkratší cesta?

Na to, abych ti tuhle otázku mohl zodpovědět, nejprve musíme určit, co pro nás znamená „domov“. Co přesně je ten domov, do kterého se lidé chtějí vrátet?

Většina lidí je přesvědčena o tom, že „jít domů“ znamená vrátit se k Bohu. Ale vrátit se k Bohu je zcela nemožné, protože ses od Boha nikdy nevzdálil - a tvoje duše to ví.

TY to možná na vědomé úrovni nevíš, ale tvoje duše to vždycky věděla.

Ale pokud moje duše ví, že nemám důvod hledat cestu zpátky k Bohu, protože jsem se od Boha nikdy nevzdálil, o co se moje duše vlastně snaží? Co je - z pohledu lidské duše - smyslem života tady na zemi?

Na to se dá odpovědět čtyřmi slovy.

Tvá duše se snaží prožít to, co zná.

Tvá duše ví, že ses nikdy nevzdálil od Boha, a snaží se tuto skutečnost prožít.

Život je proces, kterým duše proměňuje pochopení na prožitky, a tento proces je úplný ve chvíli, kdy se to, co znáš a co jsi zároveň prožil, stane poznanou skutečností.

Z toho vyplývá, že „domov“ je místo, které bychom mohli nazvat také Úplnost.

Je to úplné poznání toho, kým jsi, skrze úplné pochopení a úplné prožití a úplné procítění toho, kým jsi. Je to konec stavu, kdy jste ty a Bůh existovali odděleně.

Toto oddělení je pouhou iluzí, což tvoje duše ví. Proto můžeme Úplnost definovat jako okamžik, kdy končí Oddělení - jako okamžik tvého splynutí s Bohem.

Ono to není opravdové splynutí, protože jsem nikdy nebyl od Boha oddělen, ale může se mi to *zdát* jako splynutí, pokud jsem na to zapomněl.

Přesně tak. V okamžiku splynutí se ve skutečnosti stane jen to, že si uvědomíš, kým opravdu jsi, a prožiješ to.

Takže svým způsobem to je „návrat k Bohu“, ale jen obrazně řečeno. Kdybychom to chtěli pojmenovat přesně a doslova, je to návrat k *vědomí* skutečnosti, že jsem od Boha nikdy nebyl oddělen, že Já a Bůh jsme jedno.

Ano! A návrat k vědomí je proces, který se skládá ze dvou částí. Vědomí je dosaženo pochopením a prožitím, jejichž sloučení vede k poznání.

Vědomí je poznání toho, co znáš a co jsi zároveň prožil.

Jedna věc je něco znát, ale úplně jiná věc je to prožít a ještě jiná je to poznat. Jen poznání je cestou k plnému vědomí. To, že něco znáš, vede jen k částečnému vědomí. To, že jsi něco prožil, vede jen k částečnému vědomí.

Můžeš vědět, že jsi součástí božského principu, ale až když prožiješ, že jsi součástí božského principu, stane se tvé vědomí úplné skrze poznání.

Můžeš vědět, že jsi součástí kteréhokoli božského aspektu - například že jsi soucitný ale až když prožiješ, že jsi soucitný, stane se tvé vědomí úplné skrze poznání.

Můžeš vědět, že jsi velkorysý, ale až když prožiješ, že jsi velkorysý, stane se tvé vědomí úplné skrze poznání.

Můžeš vědět, že jsi plný lásky, ale až když prožiješ, že jsi plný lásky, stane se tvé vědomí úplné skrze poznání.

Častokrát jsem si říkal: „Dneska se necítím být ve své kůži,“ a teď už přesně chápu, jak to funguje.

Když se „necítíš ve své kůži“, není to proto, že bys nevěděl, kdo jsi, je to proto, že to neprožíváš. Musíš k vědomí přidat prožitek. Jedině tak dojdeš k poznání.

Poznání je jazykem duše. Vědomí sebe sama lze dosáhnout jen skrze úplné poznání sebe sama jako toho, kým opravdu jsi.

A protože vědomí je proces, který se skládá ze dvou částí, vedou k němu také dvě cesty. Po cestě vedoucí duchovním světem dospěje duše k úplnému pochopení a po cestě vedoucí hmotným světem dospěje k úplnému prožití. Obě cesty jsou nezbytné, a proto existují dva světy. Spoj je dohromady a získáš dokonalé prostředí pro dosažení úplného poznání, jež plodí úplné vědomí.

Z toho vyplývá, že „domov“ je místo, které bychom mohli nazvat Úplnost.

Po smrti najde každá duše klid. Ne všem se to podaří před smrtí.

7

To je krásné a stručné vysvětlení toho, v čem vlastně spočívá zkušenost, které říkáme život.

A to jsme ještě ani zdaleka neskončili. Už brzy odhalíme ta nejhlubší tajemství smrti. Zatím jsme se v tomhle rozhovoru dotkli jen samotného povrchu.

Pojďme se teď podrobněji zaměřit na tvou poslední otázku.

Ptal ses, zda nejkratší cesta domů není zároveň ta nejlepší. Odpověď zní: Ne nevyhnutelně. Cesta, která ti nejvíce prospěje, je ta, která tě dovede k úplnosti - a není důležité, jak je dlouhá.

Ke stavu absolutního vědomí, tedy k pochopení a prožití a poznání toho, kým opravdu jsi, vede několik kroků či stupňů. Každou pouť životem můžeme považovat za jeden takový krok.

Žádná duše nedospěje k absolutnímu vědomí za jediný život. Až kumulativní efekt mnoha cest životním cyklem vytváří to, co bychom mohli nazvat úplnou úplností či absolutním vědomím.

Každá cesta je zakončena ve chvíli, kdy dojde k dosažení cíle či naplnění účelu té konkrétní cesty.

Tento život skončí, až dosáhneš toho, čeho jsi tentokrát měl v hmotném světě dosáhnout.

To, čeho jsi zde dosáhl, se pak spojí s tím, čeho jsi dosáhl na dalších cestách časem, až nakonec budeš mít „všechno pohromadě“ a dosáhneš absolutního vědomí.

Existují tedy dvě úrovně úplnosti. První úroveň je dokončit určitý krok v celkovém procesu. Druhou úroveň je dokončit celkový proces jako takový. andele-nebe.cz

Ano. A celkový proces je dokončen ve chvíli, kdy plně pochopíš, prožiješ a poznáš, kým opravdu jsi.

To je vynikající vysvětlení a já mu rozumím. Duše přicházejí na svět se stanovenými cíli, přicházejí proto, aby něco prožily. Některým to trvá déle než jiným. Když dosáhnou úplnosti, měli bychom se radovat, protože své poslání splnily.

Opravdu tomu rozumíš, což je skvělé. Přesně tak to je.

Ale „dříve“ není nutně „lépe“. Cílem je dosáhnout úplnosti, ne být co nejrychlejší.

Správně.

Úžasné. Teď se sám zase mohu cítit dobře, protože se domnívám, že jsem ještě nedosáhl - a to už jsem načal šesté desetiletí - toho, čeho jsem měl dosáhnout.

A to je?

Nejsem si jistý.

Pak bude velmi nesnadné toho dosáhnout.

Já vím, a to je součást mého problému.

Možná bychom měli mluvit o tom.

Jsem si jistý, že by to pro mě bylo přínosné, ale v tuhle chvíli se tím nechci rozptylovat. Tvrdíš, že ačkoli nejsou nutně „lepší“, některé cesty zpátky domů jsou méně svízelné. To mě zajímá.

Je snazší jít cestou, na které je méně překážek.

Souhlasím. Ale jak takovou cestu najdu?

Nenajdeš ji. Vytvoříš si ji.

Jak?

Právě teď to děláš. Už tím, že se rozhodneš tou cestou jít, si ji usnadňuješ. Mnozí lidé procházejí životem, aniž by si uvědomovali, že „krácejí po cestě“. Nestudovali. Nemodlili se. Nemeditovali. Vůbec se nezajímali o svůj vnitřní život a nevěnovali pozornost tomu, co je přesahuje. To ty právě teď děláš. Tím, že uvažuješ o věcech, o kterých se tu bavíme - už jen tím, že se mnou vedeš tento rozhovor -, vytváříš cestu, na které je méně překážek.

Říkám, že ať si zvolíš přímou, nebo klikatou cestu, ať se prodíráš lesem, nebo ho obcházíš, až dospěješ k pravdě o životě a žití a smrti a umírání, budou překážky překonány a ty za sebou budeš mít méně svízelnou cestu k úplnosti.

Až poznáš smrt v její úplnosti, budeš moci vést úplnější život. Pak můžeš v úplnosti poznat i sebe sama, což je to, proč jsi tady.

A pak můžeš zemřít pokojně a pokorně, s plným vědomím, že jsi úplný. To je podstatně méně svízelná cesta a vede k velmi poklidné smrti.

To mi zní tak trochu jako hodnotový soud. Téměř jako imperativ. „Pokud jsi dobře nezemřel, znamená to, že jsi žil špatně.“ Něco takového.

Vynášíš soud, který já bych nikdy nevynesl. Neexistuje způsob, jak zemřít „špatně“, a není možné nedospět k cíli, kterým je znovusjednocení s božským principem a jádrem vlastní existence. Není možné nedospět domů k Bohu.

Mluvíme tady o tom, jak svůj život a svou smrt učinit méně svízelnou a pokojnější. Tvrzení, o kterém mluvíš, je pozorování, nikoli hodnocení. Pokud snadno dospěješ k úplnosti v tom, co jsi měl ve svém těle zakusit, a proto zemřeš pokojně a pokorně, znamená to, že jsi našel klid v životě, ne až po smrti.

Po smrti najde každá duše klid. Ne všem se to podaří před smrtí.

Když umíráš, nemůžeš být neúplný, ale může se stát, že si to neuvědomuješ. „Klid“ znamená vědomí, že jsi úplný. Že už není třeba dělat nic dalšího. Že jsi dosáhl cíle. Že jsi hotov. Že můžeš jít domů.

Pokud očekáváš smrt se strachem a obavami, rozechvělý a zděšený, s pocitem, že ještě nechceš odejít, že ještě nejsi hotov, anebo pokud se obáváš toho, co se ve tvém životě právě odehrává, anebo co tě ještě čeká, i tehdy dospěješ ke svému cíli. Není možné k němu nedospět.

Ale ta cesta bude svízelnější, je to tak?

Přesně tak.

Pojďme si znovu vyjasnit jednu věc. Vždycky jsi součástí božského principu. Jsi jeho součástí právě teď. Ve skutečnosti jím jsi ty sám. Jsi božským principem, součástí božského principu, který se projevuje jako individuální aspekt božskosti, známý jako TY.

Proto v nejoprávnějším smyslu slova nejsi na cestě domů. Ty už jsi doma. Neustále jsi doma u Boha.

Už teď jsi tam, kam se snažíš dospět. Opravdové tajemství spočívá v tom, že když si to uvědomíš, zároveň to i prožiješ.

Ted' se mi zdá, že se pohybujeme v kruhu. Myslím v tomhle rozhovoru. Mám pocit, jako bych byl náměsíčný a nevěděl, kde vlastně jsem.

Nejen v tomhle rozhovoru, ale v celém svém životě.

Když žiješ - anebo umíráš - se strachem a obavami, rozechvělý a zděšený, s pocitem, že ještě nechceš odejít, že ještě nejsi hotov, anebo v obavách z toho, co se ve tvém životě právě odehrává, anebo co tě ještě čeká, dáváš tím najevo, že nevíš, kde jsi. A problém je v tom, že co dáváš najevo, to také prožíváš.

Vždycky to tak bylo a vždycky to tak bude.

A proto neprožiješ spojení s božským principem, neprožiješ, že jsi doma u Boha, přestože jsi.

Věř, že se pokouším to pochopit. Postupuješ velmi rychle a celá ta představa je dost komplexní - což jsem předpokládal ale já se upřímně snažím ji pochopit.

Dobře. Tak mě pozorně sleduj. Snaž se udržet krok. Ty už tohle všechno stejně víš. Já ti to jenom připomínám.

Ty vůbec nejsi na cestě k Bohu, nacházíš se uprostřed nekonečného procesu, ve kterém postupně poznáváš víc a víc z božského principu. Jak procházíš životem, poznáváš víc a víc z jádra vlastní existence, víc a víc z podstaty toho, kým jsi.

S touhle podstatou věčně splýváš, a v rámci vlastního života z ní zároveň vyplýváš jako její doplněné vyjádření.

Tenhle proces, který bychom mohli nazvat „plynutím“, je podstatou všeho života. Je to vztah mezi splýváním a vyplýváním.

Právě to je podstatou smrti a umírání.

Smrt vůbec nepředstavuje konec, ba právě naopak, je nejčistším projevem „plynutí“. Je splýváním a vyplýváním zároveň.

Chceš říci, že se dostanu nejen do naprosté jednoty s božským principem, ale zároveň ji opustím?

Ano.

Mluvíme tady o reinkarnaci?

Svým způsobem ano.

A už jsme zase u toho.

Myslím, že je důležité pochopit, že nic z toho, o čem se bavíme, se nedá zredukovat na jedinou větu nebo slovo. Ale jsem přesvědčen, že pokud budeš trpělivý, zjistíš, že nic z toho nepřesahuje tvé chápání.

Nechci nic jiného než dozvědět se pravdu o smrti a umírání. Chtěl bych znát „Boží pravdu“.

Pořád považuješ Boha za něco, co stojí mimo tebe, že?

Ne tak úplně. Dovedu si představit, že Bůh a já - ty a já - jsme jeden celek.

Opravdu?

Ano. Víím, že mezi tebou a mnou není žádná hranice. Víím, že jsem individuální aspekt božskosti.

Tak proč říkáš takové věci, jaké jsi právě řekl? Proč říkáš, že chceš znát „Boží pravdu“? Musíš přece vědět, že Boží pravda je v tobě.

„Boží pravda“ byla jen metafora.

Aha. Takže to, co doopravdy chceš poznat, je tvá pravda.

Ano. Doufám, že tento rozhovor, tato „modlitba“, mě dovede zpátky k odpovědi, k pravdě, která leží kdesi ve mně.

Dobře. Tato zkušenost tě může přivést ke správné cestě, ale je na tobě, aby ses po ní vypravil. Jak už jsem několikrát řekl, mohu ti ukázat cestu domů, ale vydat se po této cestě musíš ty sám.

Řekl jsem, že v nejopravdovějším smyslu slova nejsi na cestě. Už jsi tam, kam máš namířeno. Ale protože to nevíš, prožíváš tuto cestu jako skutečnou. Proto musíš cestu nejprve uskutečnit, abys zjistil, že není důležitá. Musíš vyrazit na pouť, abys zjistil, že cesta začíná a končí právě tam, kde jsi.

Bojíš se zemřít a bojíš se žít. To je nádherná existence!

8

Jak si mám být jistý, že ze všeho, co bylo na toto téma řečeno, mi právě tato slova odhalí mou pravdu o životě a smrti?

Nemusíš s těmito slovy souhlasit, aby tě dovedla ke tvé pravdě.

Nemusím?

Ne. I když s těmito slovy naprosto nesouhlasíš, dospěješ ke své pravdě. Najdeš cestu domů, protože pokud nesouhlasíš s těmito slovy, pak víš, s čím souhlasíš. Potom si najdeš jinou cestu. A zjistíš-li, že tahle cesta není pro tebe, zvolíš jinou a pak zase jinou, až nakonec nalezneš cestu, která tě vyvede z tohoto zmatku a dovede tě domů.

Předpokládám, že tak by to mohlo fungovat.

Tak to vsutku funguje. Celý tvůj život tě vede zpátky domů, zpátky ke mně. Proto žehnej každé události, každému člověku, každému okamžiku, protože každý z nich je posvátný.

I když s tou událostí nesouhlasíš, i když toho člověka nemáš rád, i když ti ten okamžik není příjemný, všechny jsou posvátné, protože život se stává životem

jen prostřednictvím samotného procesu žití a protože není nic posvátnějšího než pochopení a prožití toho, co nám život říká o nás samotných.

A tak i přesto, že nesouhlasíš s tím, co říkám, tě samotná skutečnost, že spolu vedeme tento rozhovor, zavede ke tvé pravdě a ke tvé cestě domů. A k téže cestě budeš doveden, i pokud s obsahem tohoto rozhovoru souhlasíš. Tak jako tak tě tento rozhovor nasměruje tam, kam chceš jít.

Všechny cesty vedou domů?

Úplně všechny.

A na každé cestě čekají „značky na stromech“, které mě povedou.

Přesně tak. Ted' už tomu rozumíš. Ty značky, které vidíš na stromech, jsou všechny tvoje. Rozhlédni se kolem sebe. Není tu nic, co bys sem neumístil ty sám.

Ale někdy se stane, že své vlastní značky nepoznáš. Když se na ně podíváš z jiného úhlu, mohou ti připadat cizí. Může se zdát, že je tam umístil někdo jiný.

Mluvíme samozřejmě o značkách ve tvém životě - zvláště o těch, které bys nazval jizvami. Dávej si pozor a vyvaruj se pokušení myslet si, že je tam umístil někdo jiný. To by z tebe činilo oběť a z někoho jiného padoucha. Ale jak už jsem řekl, v životě nejsou žádné oběti a žádní padouši. To si dobře zapamatuj.

Moje výborná kamarádka Elisabeth Kubler-Rossová na tohle téma říkala něco, co se mi vždycky velmi líbilo:

„Kdybys kaňon ochránil před větrem, nikdy bys neviděl krásu jeho trhlín.“

Ano. To jsem měl na mysli, když jsem prve říkal, že každá součást života je krásná, a i „smrt“ je krásná. Záleží jen na tom, z jakého hlediska na ni pohlížíš. Tvůj náhled utváří tvůj názor.

Ano.

Ne, ne, neříkej prostě „ano“. Zamysli se nad tou poslední větou důkladněji. Dobře si ji rozmysli. To je totiž jedno z nejdůležitějších tvrzení, jež ti v tomto rozhovoru předám. Řekl jsem:

Tvůj náhled utváří tvůj názor.

To, jak se na něco dívám, rozhoduje o tom, jak to vidím.

Přesně tak. Děkuji.

Takže když se sám na sebe budeš dívat jako na oběť, tak se jako oběť uvidíš. Budeš-li na sebe pohlížet jako na padoucha, uvidíš se jako padouch. A pokud se na sebe budeš dívat jako na spolutvůrce kolaborativního, kooperativního procesu, uvidíš se tak.

Pokud budeš na každou událost ve svém životě, včetně smrti, pohlížet jako na dar, uvidíš ji jako poklad, který ti vždy bude sloužit a dávat ti radost. Pokud budeš na jakoukoli událost ve svém životě, včetně smrti, pohlížet jako na tragédii, budeš kvůli ní truchlit a nedá ti nic jiného než věčné utrpení.

Což nám říká...

PÁTÁ VZPOMÍNKA

Smrt nikdy není tragédie. Vždycky je to dar.

Soustřed' se na tu myšlenku. Soustřed' se na událost, kterou nazýváš „smrt“. Protože když pochopíš, že to platí o smrti, snadno dospěješ k tomu, že to platí i o všech ostatních událostech v životě.

A pokud se mi podaří vidět i ve smrti spíš dar než tragédii, pak uvidím všechno ostatní ve svém životě - všechny ty „malé smrti“ - také jako dar. Všechny ty takzvané „špatné věci“, které se mi v životě staly nebo které já způsobil jiným. Pak už nebude žádné utrpení.

Ne, ani pro tebe, ani pro nikoho jiného už nebude důvod truchlit.

Jestliže všechny své „smrti“ prožiješ v dobrém, necháš i ostatní, aby S NIMI žili v dobrém. Jak s těmi malými, tak i s tou velkou.

To je dost zajímavý pohled na věc. Ale není vždycky možné „zemřít dobře“. Ted' mluvím o té „velké smrti“. Někdy se prostě a jednoduše bojíme zemřít.

Pochopitelně. A jestliže se bojíš i těch „malých smrtí“, které pro tebe představují porážky nebo ztráty, pak se bojíš i života. Bojíš se zemřít a bojíš se žít. To je nádherná existence!

Tak mi pomoz!

O co myslíš, že se právě ted' pokouším? Snažím se ti pomoci, aby ses zbavil svého strachu z „velké smrti“. Protože když se přestaneš bát jí, nebudeš se už bát ani ničeho jiného. A pak již můžeš v pravém smyslu slova žít.

Tak proč se tedy všichni tolik bojíme své smrti?

Kvůli tomu, co vás o smrti učili. Kvůli tomu, co vám namluvili. Budeš-li se na smrt dívat novým pohledem, budeš ji prožívat novým způsobem. A to může být skvělý dar nejen pro tebe, ale i pro tvé blízké.

Mám přítele, který žije v Austrálii, Andrewa Parkera, a jeho úžasná manželka — všichni, kteří ji měli rádi, jí říkali Pip - zemřela na rakovinu zrovna na Nový rok, na samém počátku roku 2005. Andrew pak mně a celé řadě svých přátel i přátel své manželky rozeslal pozoruhodný e-mail, který je dobrou ilustrací toho, o čem tu mluvíme. V tom e-mailu stálo:

„Pip je pro mě ten největší dar, který jsem kdy dostal. Vstoupila do mého života v době, kdy jsem si myslel, že všemu rozumím, ale ve skutečnosti jsem nerozuměl ničemu. Ten večer, kdy jsme se seznámili, seděla proti mně zalitá měsíčním světlem a já věděl, že jestli mi dá tu možnost, chci se s ní oženit a mít s ní děti. Byla pro mě požehnáním. Nádor v jejím krásném prsu stál na začátku našeho vztahu a její odvaha a síla mi ukazovala cestu dál.

Její všudypřítomný úsměv a humor mě držely na nohou, ačkoli největší vliv na mě měla její bezpodmínečná láska. Její láska byla silná jako mohutný dub, hluboká jako modrý oceán a silná jako příliv a proudy v jeho hlubinách. Její oddanost ke mně zůstávala neotřesitelná.

Dokázala přehlížet všechny mé nedostatky a slabosti, obhroublý jazyk i chování, které bylo pozůstatkem mé divoké minulosti. Viděla ve mně jenom to dobré a dokázala to jemně, ale vytrvale podporovat.

Její léčba byla, jak už to v naší primitivní medicíně bývá, krutá. Chirurgické zákroky, chemoterapie a ozařování, ani hormonální léčba a předčasná menopauza jí však neubraly nic na ženskosti, kterou jsem tak miloval. Nikdy na sobě nenechala ani jediným vzdechnutím znát bolest ze všech těch procedur, a když přišly na svět naše děti, celá se rozzářila mateřstvím, ženskou energií a hlubokou láskou.

Všichni byli velmi pohnuti její vnitřní i vnější krásou. Když jsme asi sedm měsíců poté, co se nám narodila naše dvojčata, zjistili, že má v kostech metastázy, omlouvala se. Nemyslela v tu chvíli na sebe, ale na mě a na naše tři chlapce. A potom vstala, oprášila si ruce a začala znovu rozdávat lásku!

Když jí odoperovali druhé ňadro, byla na tom špatně. Dotklo se to její identity, jejího osobního pocitu ženskosti, ačkoli pro mě nikdy nebyla víc ženou než právě po té operaci. Když jsem za ní druhý den přivedl chlapce, přitiskla si je, jednoho po druhém, na ta operovaná ňadra a nedala na sobě znát ani špetku bolesti.

Její síla dnes prostupuje moje vědomí, její sebeobětování a odvaha jsou pro mě útěchou v prostoru, který teď obývám, v prostoru vyplněném vzpomínkami na ni a pořád ještě dlouhou životní cestou, kterou mám před sebou.

Následující tři roky žila. Ach bože, jak ona žila! Moje práce a kariéra byly v troskách a já se snažil najít sám sebe, svou cestu a směr a ona mi tiše dávala prostor, abych mohl růst. Živila mou duši láskou, podporou a radami, ale nikdy mi nic neodpustila. Bože, za to ji opravdu obdivuji.

Posledních šest měsíců jejího života se zdálo jako věčnost, rozdělená na jednotlivé okamžiky. Teď toužím po jediné chvíli s ní. Jak bych ji miloval, kdybych měl ještě tu možnost, jak hluboce bych si vážil každé minuty, každé vteřiny s ní, kdybych se mohl vrátit do té doby.

Její poslední dny byly největším darem, který mi kdy dala. Pomalu vystupovala z mého života. Už žádné výtečné večeře - vaření a úklid domu byly na mně. Dosud slyším její melodický hlas. „Kdo to oblečení asi zvedne, když ho hodíš na zem?“ Musel jsem převzít všechny domácí práce.

Ona sama přitom dokázala všechny ty práce zastat s takovou radostí. V oněch dnech mě povzbuzovala svou přítomností, utěšovala mě, tak jako já utěšoval ji. Nikdy jsme k sobě neměli blíž a já byl rád, že jí mohu sloužit.

Pak nastal čas odvézt ji zpátky domů, odvézt ji do Perthu k rodině a přátelům. Pozoroval jsem ji během toho pětihodinového letu a bylo mi jasné, že trpí strašnou bolestí. Taková namáhavá cesta, ale nikdo kromě mě se to nikdy neměl dozvědět. Všechno zvládala tak jako obvykle, se vší důstojností a péčí o ostatní. Trvala na tom, abychom ji vzali na výlet na ostrov

Rottnest, aby si mohla zaplavat v azurové vodě Indického oceánu a radovat se z krásy přírody a života, z prostých věcí.

Její poslední dny byly cestou biblických rozměrů, opravdových čtyřicet dní a nocí v poušti. Opustila tento svět tak, jak chtěla, ve chvíli, kterou si sama zvolila. Když věděla, že všechno bude v pořádku, dala mi ten největší dar vůbec: Mohl jsem být s ní a držet ji za ruku, když umírala.

Bylo prvního ledna, padesát minut po půlnoci. Říkala, že chce vydržet do nového roku, a přesně to taky udělala. Všechna bolest toho nočního bdění, obavy, aby všechno proběhlo správně, abych udělal a řekl, co je zapotřebí - to všechno odplynulo s její duší. Tak jemně, jako celý život žila, také odešla z tohoto světa. A nechala mě zcela bez pochyb o tom, kdo jsem a proč tu jsem. Jejím největším darem bylo to, *že s sebou odnesla můj strach.*

Pravda, dnes je můj život jiný, ale ona nikdy není daleko. Naši chlapci se s tím jen těžko smířují - je těžké nahradit takovou lásku a péči, jakou jim dávala Pip. Pořád společně vyrůstáme a dary, které nám dala do života, jsou jako květ lotosu, který se otevírá jen pomalu, lístek po lístku, tak jako naše životy pomalu dostávají tvar, živené její nezměrnou láskou.

Tahle slova vám píšu proto, abych svým způsobem vzdal hold své lásce, matce svých dětí a také vám a všem lidem. Díky tomu, že žila mezi námi, jsme o něco lepší. Nelituji jediné chvíle a nikomu nedávám vinu.

Všichni máme svůj vlastní život v rukách a to, jak se rozhodujeme a jednáme, ovlivňuje naši existenci. Pip a já jsme se rozhodli pro naši lásku, a ačkoli to bylo velmi těžké, dalo mi to nový život. Rozhodl jsem se na něj pohlížet s vděčností, ne s bolestí nebo s pocitem ztráty. Ano, mám v sobě bolest a ztrátu, a jsou to pocity, které jsou zcela namístě. Překonáte-li strach, spojíte se s láskou a s kouskem Boha, který je v každém z nás.

Láska uzdravuje. Uzdravuje naše duše, uzdravuje naše vztahy a dokáže uzdravit dokonce i naši planetu. Moje žena mi tuhle lásku dala a já se rozhodl, že se o ni podělím s vámi.

Na Nový rok jsem povečeřel s její rodinou a pak šel na pár skleniček k jejím přátelům. Odešel jsem krátce před půlnocí, a když jsem se pěšky vracel těch několik kilometrů, Pip byla se mnou. Cítil jsem tu tvůrčí energii, zatímco lidé kolem se veselili a odpalovali rachejtle.

V tu chvíli mi v hlavě zazněl její andělský hlas: ‚Měl jsi pravdu, přesně jak sis to myslel.‘

Chtěla mi tím říci, že je u Boha, v kolektivním vědomí a zpátky u zdroje stvoření.

Plakal jsem."

Tohle je krásný, úchvatný a křišťálově jasný příklad toho, jak člověk, který svou vlastní smrt dobře prožije, umožní všem ostatním, aby dobře žili s ní.

Doufám, že až budu umírat, zvládnou to s noblesou jako Pip.

Rozhovor, který spolu právě vedeme, na to nepochybně bude mít veliký vliv. Vědomí, že umíráš proto, že ses rozhodl zemřít, ti jistě pomůže.

Všichni tedy umírají tehdy, kdy se rozhodnou zemřít? Pip zemřela, protože se rozhodla zemřít? Terri Schiavová zemřela tak, jak chtěla?

U Pip to náhodou víš, protože předem řekla, kdy chce zemřít. Řekla, že se chce dožít nového roku.

Ano, ale copak chtěla v určitém období svého života onemocnět rakovinou? Opravdu chtěla zemřít tak předčasně? Něco takového by si asi její manžel, její děti a zbytek její rodiny jen těžko dokázali vysvětlit. Jsem si jistý, že by se s hlubokou lítostí ptali: *Proč by nás Pip tak brzy opouštěla?*

Mám pro tebe odpověď, která tě ohromí.

A jakou?

Později. Musíme to ještě na chvíli odložit, protože nejprve potřebujeme probrat pár základních věcí. Pak už tě ta odpověď snad tolik nepřekvapí.

Nevím sice, jak ta odpověď zní, ale jsem si jistý, že příbuzní Terri Schiavové si kladou tutéž otázku. Vsadím se, že by také bez váhání odmítli představu „předběžné volby“, pokud jde o načasování a způsob smrti. Většina lidí by asi řekla, že to neodpovídá jejich zkušenosti. A neodpovídalo to ani zkušenosti Pip nebo Terri.

Vím, že jsi prve říkal, že duše opouští tělo teprve tehdy, když je jejich úkol splněn, a že bychom se proto měli radovat, ale když duše opustí tělo, může to být pro ty, kdo zůstávají v hmotném světě, velice smutné. A říkat těmhle lidem, že jejich nejdražší se vlastně *rozhodl* odejít, by bylo skoro jako tvrdit, že už s nimi vlastně nechtěl žít dál. A myslím, že to by pro většinu lidí bylo velmi bolestivé.

Znám jednu ženu, jejíž manžel zemřel velmi mladý. Dlouhá léta pak v sobě nosila bolest z té ztráty. Ale opravdová ztráta to byla pro její malou dcerku, která nikdy nepřekonala skutečnost, že přišla o otce, a *dodnes se na něj kvůli tomu zlobí*. Nerozumí, proč je její otec opustil, a kdybych jí řekl, že žádná duše neopouští tělo, dokud nechce, a že každá duše vlastně rozhoduje o své smrti a *chce* v danou chvíli zemřít, tak by ji to ranilo ještě víc.

Leda by pochopila, že možná vědomě nevěděl, co chce.

Tohle není ta překvapivá odpověď, kterou ti prozradím později, ale je důležité si v tuhle chvíli uvědomit, že i to je jedna z možností.

Tomu nerozumím. Jak to myslíš, když říkáš, že její otec možná vědomě nevěděl, co chce? Myslel jsem, že jsi řekl, že každý je původcem své vlastní smrti a nikdo nemůže umřít proti své vůli.

Možná ti pomůže, když pochopíš, že lidské bytosti tvoří, a také „vědí, že vědí“, na třech různých rovinách prožívání - na rovině podvědomé, vědomé a nadvědomé.

Vzpomeň si, co jsem ti už jednou řekl: Když umíráš, nemůžeš být neúplný, ale může se stát, že si to neuvědomuješ.

Duše může na nadvědomé rovině vědět, že je pro tento život úplná, ale nemusí si toho být vědoma na vědomé nebo podvědomé rovině.

Tyhle tři roviny prožívání jsme zmínili už v jednom z našich předchozích rozhovorů, ze kterého později vznikla kniha *Přátelství s Bohem*. Připadalo mi to opravdu fascinující.

V tomto okamžiku je to dokonce víc než fascinující. Je nezbytné, abys tomu porozuměl, protože jen tak se můžeš dobrat odpovědí na své otázky.

Tak si to proberme ještě jednou. Co jsou tyhle tři roviny prožívání?

Podvědomí je rovina prožívání, na které nevnímáš ani vědomě neutváříš svou realitu. Děláš to podvědomě, tedy aniž bys věděl, že to děláš, a tím méně proč to děláš.

To neznamená, že jde o „špatnou“ rovinu prožívání, a proto ji nesud'. Je to dar, protože ti umožňuje dělat věci automaticky.

Jako například? Co myslíš tím, že „dělám věci automaticky“?

Takové projevy života jako růst vlasů, mrkání očí nebo tlukot srdce, to všechno jsou příklady věcí, které děláš automaticky. Nemusíš si v duchu říkat: „Musím zamrkat očima. Musím si nechat růst nehty.“ Tyhle věci se dějí - celé tvé tělo funguje - bez toho, že by sis k tomu dával vědomé pokyny.

Na podvědomé rovině vznikají také okamžitá řešení problémů. Tahle rovina vstřebává vstupní údaje, porovnává je s databankou paměti a nabízí okamžitou reakci na bezpočet situací - opět zcela automaticky. Pokud sáhneš na rozpálenou pánev, nemusíš se zamýšlet nad tím, že bys měl dát ruku pryč. Ucukneš s ní ve zlomku vteřiny. Tohle je automatická reakce založená na předchozích zkušenostech.

Podvědomí ti může zachránit život. Ale pokud si nejsi vědom toho, které části svého života ses rozhodl utvářet automaticky, můžeš se cítit, jako bys byl „následkem“ vlastního života a ne jeho příčinou. Dokonce bys mohl sám sebe považovat za oběť. Proto je důležité, aby sis byl vědom toho, co ses rozhodl svěřit svému Nevědomí.

Vědomá rovina je ta, na které vnímáš a vědomě utváříš svou realitu. To, jak velká část tvého života se odehrává na vědomé rovině, závisí na tvé „úrovni vědomí“. Tohle je hmotná rovina.

Když se vydáš po duchovní cestě, procházíš životem a neustále se snažíš „pозdvihnout své vědomí na vyšší úroveň“ nebo rozšířit své vnímání hmotného světa tak, aby zahrnovalo a obsáhlo to, o čem na jiné rovině víš, že je pravdivé.

Rovina nadvědomí je ta, na které vnímáš a utváříš svou realitu s plným vědomím toho, co děláš. Je to rovina duše. Většina lidí si však na vědomé rovině neuvědomuje své vlastní nadvědomé záměry.

Nadvědomí je ta část tebe samotného, na niž tvá duše naplňuje svůj vyšší záměr, kterým je dosáhnout úplnosti v tom, co jsi přišel na svět prožít a poznat. Tvé nadvědomí tě neustále vede k dalšímu, vyššímu poznání, neustále tě směřuje přesně k těm pravým lidem, místům a událostem, jež ti umožní, abys dosáhl kombinace pochopení a prožití, ze které vzniká poznání a následně vědomí skutečné podstaty sebe sama.

Když jsme se spolu posledně bavili o těchto věcech, ptal jsem se, je-li možné docílit toho, aby můj záměr na podvědomé, vědomé i nadvědomé rovině byl totožný.

Možné to je. Toto sloučení všech tří rovin prožívání se nazývá supravědomí. Někteří z vás je označují také jako „povznesené vědomí“.

Všichni do tohoto stavu můžete dospět. Někteří lidé toho dosahují meditací, jiní hlubokou zbožností, další pomocí rituálů, tance nebo posvátných obřadů - a ještě jiní lidé pomocí procesu, který nazýváte „smrt“. Existuje mnoho cest, jak do tohoto stavu dospět. Když do něj dospěješ, jsi plně kreativní. Všechny tři roviny prožívání splynuly vjedno. Dalo by se říci, že „máš všechno pohromadě“. Ale ve skutečnosti je to mnohem víc, protože tak jako všude jinde i tady platí, že celek je víc než souhrn částí.

Supravědomí není prostým sjednocením podvědomí, vědomí a nadvědomí. Je to stav, který nastává, když se všechny tři roviny sloučí a pak prostoupí. Tím dospíváš do stavu ryziho bytí. Toto bytí je nejvyšším zdrojem tvoření ve tvém nitru. Můžeš ho prožít před svou „smrtí“, nebo až po ní.

Předpokládám, že takhle tvoří živoucí mistr.

Ano.

Je tedy vůbec možné, aby byl mistr někdy překvapen?

Pro člověka, který setrvává ve stavu povzneseného vědomí, jsou všechny výsledky vždy vědomě zamýšlené a nikdy nemohou být nepředvídané. Míra toho, nakolik se nějaká zkušenost jeví jako nepředvídaná, je přímým ukazatelem úrovně vědomí, které danou zkušenost přijímá. Pamatuj, jak jsem řekl, že názor utváří zkušenost.

Adept mistrovství je ten, kdo je vždy v souladu se zkušeností, kterou prožívá, jakkoli se tato zkušenost „nejeví“ jako příznivá, protože adept mistrovství ví, že na určité rovině ji tak zamýšlel. Právě toto „vědění“ mu umožňuje zachovat si klid v duši i za okolností, které by jiní považovali za velice nepříznivé.

To, co adept mistrovství ne vždycky vidí, je rovina vědomí, na níž byla daná zkušenost zamýšlena. Ale adept mistrovství nepochybuje o tom, že na určité rovině je jejím tvůrcem. A je to právě tohle vědomí, které jej staví na cestu k mistrovství.

Před chvílí ses mě ptal, jestli Pip chtěla zemřít, jestli to způsobila, a já odpovídám, že to možná nechtěla vědomě. Teď už víš, co tím myslím.

Všechna rozhodnutí, která ovlivňují lidskou duši, činí tato duše na některé ze tří rovin vědomí anebo na čtvrtém stupni zvaném supravědomí.

Pip si zvolila období života, ve kterém hodlala opustit své tělo, tak jako to dělá každá duše. V jejím případě se toto rozhodnutí neodehrálo na vědomé rovině. Ale pak, když nadvědomě učinila toto rozhodnutí, si Pip vědomě vybrala přesný den a okamžik svého odchodu - krátce po půlnoci na prvního ledna, těsně po začátku nového roku. Víš, že tohle rozhodnutí bylo učiněno na vědomé rovině, protože to ohlásila předem. Byla si plně vědoma toho, pro co se rozhodla, a vytvořila to.

Možná něco takového platilo i o Terri Schiavové. Možná si vědomě nezvolila předchozí události ve svém životě, ale snad se to změnilo právě ve chvíli, kdy po těchto prvotních událostech údajně „ztratila vědomí“. Možná že Terri vůbec „neztratila“ vědomí, možná je jen *přesunula*. Možná zjistila, že se nachází na jiné rovině vědomí - nejprve na rovině nadvědomí, kde si plně uvědomila, co a proč stvořila, a pak konečně na rovině supravědomí, kde poté, co dosáhla úplnosti v tom, proč přišla na svět, dospěla k absolutnímu uvědomění své vnitřní jednoty s božským principem.

Jsem přesvědčen o tom, že Terri Schiavová využila svůj život k tomu, aby pozvala všechny ostatní lidi na světě na další úroveň uvažování o otázkách života a smrti, o duši a Bohu a o tom, jaké činy jsou pro lidstvo přijatelné v případech, jako byl ten její.

Jsem přesvědčen o tom, že Terri Schiavová na duchovní rovině nikdy nebyla *obětí* svého stavu. Myslím, že v průběhu těch posledních let přesně věděla, co se děje, a dobrovolně se tomu podvolila proto, aby k sobě přitáhla pozornost veřejnosti pro blaho celého lidstva.

Jsem přesvědčen, že přesně totéž udělal i Ježíš.

Mám pravdu, pokud jde o Terri?

Bylo by ode mě velice nevhodné, abych odhaloval vnitřní nadvědomá nebo supravědomá rozhodnutí myslí kteréhokoli jednotlivce. Mohu ti však říci to, co už jsem ti mnohokrát, mnohokrát opakoval, a co se týká všech lidských bytostí: Na světě nejsou oběti ani padouši.

Jen v tomhle rozhovoru je to už potřetí nebo počtvrté, co jsi to řekl, ale já tvrdil a stále tvrdím, že představa, že nikdo nemůže být obětí, je pro lidi v emocionálně vypjatých situacích jen velmi obtížně stravitelná.

Už dříve jsi řekl, že to je proto, že většina lidí nahlíží na životní situace z velmi omezené perspektivy běžného lidského chápání, ale jak mohou ti z nás, kteří usilují o rozšíření vlastního vědomí a kteří se snaží pomoci rozšířit vědomí celého lidstva, doufat v to, že hranice tohoto chápání posunou?

Pověz lidstvu o nástrojích tvoření, o myšlence, slovu a skutku. Tohle jsou nástroje, s jejichž pomocí vytváříte svou mikrorealitu. Tyto nástroje jsou dokonalé. A jsou neskonale účinné.

To, co si myslíš, co říkáš a co děláš, vytváří zkušenost, kterou nazýváš sám sebou, a všechny podmínky i okolnosti tvého života.

Je to tak, jak jsem prve říkal: Pokud si myslíš, že jsi oběť, tvrdíš, že jsi oběť, a chováš se jako oběť, pak budeš sebe sama vnímat jako oběť, přestože jí nejsi.

Totéž bude platit i tehdy, pokud se rozhodneš nějak popsat zkušenost ostatních. Pakliže si myslíš, že tvůj bližní je oběť, říkáš, že tvůj bližní je oběť, a chováš se, jako kdyby tvůj bližní byl oběť, pak budeš toho člověka vnímat jako oběť, přestože jí není.

Myslíš si, že Terri Schiavová byla „oběť“? Možná ano. Byla Terri oběť? Ne.

Není možné být obětí okolností, které jsi sám stvořil.

To měj vždy na paměti.

Není možné být obětí okolností, které jsi sám stvořil.

Proto jediný způsob, jak být obětí okolností, je přísahat, že jsi je nestvořil. A to tě usvědčuje ze lži.

Ty sám vytváříš všechny okolnosti ve svém životě. Pokud je vytvoříš na vědomé rovině, budeš si toho vědom. Pokud je vytvoříš na rovině podvědomí nebo nadvědomí, nemusí to tak být. Ale i přesto jsi ty okolnosti stvořil ty sám.

Všichni mistři to vědí, což je důvod, proč žádný z nich nikdy neukáže prstem na někoho jiného a neříká: „To jsi mi udělal ty.“

Ale můžeš prožít cokoli, co chceš. Můžeš prožít to, co jsi přišel poznat, co ses přišel sám o sobě dozvědět a co vyplývá z tvého života v duchovním světě, který předcházela tvému narození, anebo můžeš prožít něco jiného, něco menšího než toto. V téhle věci, stejně jako ve všech jiných, máš svobodnou vůli.

To ve mně vyvolává další otázku. Existuje vědomí před narozením? Z toho, co říkáš, se zdá, že odpověď zní ano. Můžeme si tedy být „vědomi“ sebe samých ještě dříve, než se narodíme?

Jistě. Už dlouho před tím. Tvé „já“ si bylo sama sebe „vědomo“ vždycky. Vrátime se k tomu ještě později, až společně prozkoumáme otázku samotného

zrození. Pro tuto chvíli postačí, aby sis zapamatoval, že „ty“ jsi vždycky byl, jsi a budeš. Když přicházíš na svět, jednoduše se rozložíš.

Cože?

Rozložíš se. Přestaneš tvořit celek. Přestaneš existovat jako jednota a rozdělíš se na tři části: na tělo, mysl a duši. Anebo také na rovinu podvědomí, vědomí a nadvědomí.

Aha, tak *odsud* tedy pocházejí ty tři roviny.

Víceméně ano. V širším smyslu ano. Není to přesná, beze zbytku odpovídající ekvivalence, ale v širším smyslu znázorňuje tutéž koncepci.

V této svaté Trojici - v Bohu rozloženém na tři části - je tvoje mysl místem, kde se odehrává tvé vědomé rozhodování.

Proto mysli jen na to, co chceš prožít, říkej jen to, co chceš učinit skutečným, a používej svou mysl k tomu, aby vědomě vedla tvé tělo k tomu, co chceš projevit jako svou nejvyšší realitu. Tak totiž tvoříš na vědomé rovině.

Pořádně se nad tím zamysli. Nečinil právě to každý mistr? Udělal některý mistr víc? Ne. Jedním slovem: Ne.

Jsi příčinou všeho, co se ve tvém životě děje - včetně tvé smrti.

10

To je nádherné. To je opravdu krásně řečeno. Děkuji. A teď bych se k jedné věci rád vrátil, jestli dovolíš. K něčemu, co se mi zdá poněkud znepokojivé.

Prosím.

Když jsi mi na začátku tohoto rozhovoru řekl, že my všichni jsme strůjci vlastní smrti, to první, co mě napadlo, bylo, že pokud to je pravda, pak je každá smrt podle definice sebevraždou. Od té doby na to pořád musím myslet.

To není úplně přesné.

Skutečnost, že každý člověk je příčinou ukončení vlastního života, neznamená, že se na vědomé rovině záměrně rozhodne svůj život ukončit. Neznamená to ani, že to dělá s úmyslem uniknout nějakému stavu nebo okolnosti.

Způsobit něco a vědomě si to zvolit, mohou být dvě úplně odlišné věci.

Prosím? Ted' tomu nerozumím.

Můžeš způsobit nehodu, ale to vůbec neznamena, že by sis vědomě zvolil, že ji zaviniš.

Aha. Ted' už to chápu.

Pojďme si tedy vyjasnit, o co tu jde. Jsi příčinou všeho, co se ve tvém životě děje - včetně tvé smrti. Většina lidí to vědomě nevnímá.

Ale pokud to někdo vědomě vnímá - a mimochodem, tenhle rozhovor má přispět k tomu, aby to lidé vědomě vnímali -, neznamena by to potom, že když takový člověk zemře, páchá tím vlastně sebevraždu? Podle toho, co jsi mi řekl, je každý člověk příčinou své vlastní smrti, nebo ne? Chápu to správně, nebo mi něco uniká?

K tomu, abychom mohli nějaké úmrtí označit jako sebevraždu, musejí být naplněny dvě podmínky.

1. Musíš si být vědom toho, co děláš, tj. musíš učinit vědomé rozhodnutí zemřít.

2. Musíš se rozhodnout zemřít proto, abys unikl, nikoli proto, abys dokončil svůj život.

Jedním z účelů tohoto rozhovoru je pomoci ti pochopit posvátnost tvého světského života; pomoci ti na cestě k pochopení, že život v těle je dar nevyslovitelných rozměrů.

Už dříve jsem řekl, že smrt je mocným okamžikem tvoření, a je to tak. Ale to se týká smrti, která je cestou NĚKAM, nikoli únikem OD NĚČEHO.

Se sebevraždou se obvykle pojí tolik bolesti, že jsem se k tomuto tématu vůbec nechtěl dostat. Nejprve je to pochopi- tělně bolest, kterou prožívá ten dotýčný sám - bolest, která ho vede k rozhodnutí ukončit vlastní život. Ale pak je to i bolest jeho blízkých. Je možné v takové situaci najít aspoň pro někoho z nich nějakou útěchu?

Útěcha může pramenit z toho, že ten, kdo spáchal sebevraždu, je v pořádku. Nic mu nechybí. Je milován a Bůh ho nikdy neztratí. Jen prostě nedosáhl toho, co bylo jeho cílem. Je důležité, aby si to každý, kdo uvažuje o sebevraždě, uvědomil.

Chceš říci, že ten, kdo spáchá sebevraždu, za to není nijak potrestán?

V tom, co nazýváte posmrtným životem, neexistuje nic jako „trest“. Potrestání jsou jen ti, kteří zůstanou naživu. Ti prožijí nepředstavitelný šok, ze kterého se někteří z nich už nikdy úplně nevzpamatují. Všichni trpí pocitem hluboké ztráty. Mnozí z nich stráví celý zbytek svého života tím, že si budou klást vinu za to, co se stalo. Budou uvažovat o tom, kde udělali chybu, a lámat si hlavu nad tím, že možná mohli říci nebo udělat něco, co by to změnilo.

Nejsmutnější je ale to, že lidé, kteří záměrně ukončí svůj život, si myslí, že něco změní, a přitom nezmění vůbec nic.

Ukončit svůj život proto, abys před něčím unikl, vytváří situaci, ve které neunikneš před ničím. Pokud uvažuješ o tom, že bys ukončil svůj život, protože se chceš něčemu vyhnout, měl bys vědět, a to říkám zcela jasně, že uvažuješ o něčem, čeho nikdy nemůžeš dosáhnout.

Touha vyhnout se něčemu bolestivému je zcela pochopitelná. Je součástí lidské přirozenosti. Ovšem v tomhle konkrétním okamžiku života se člověk snaží vyhnout něčemu, co si jeho duše přišla na svět prožít.

Ve chvíli, kdy tenhle člověk zjistí, že zkušenost, která ho čeká, je bolestivá a nepříjemná, snaží se uniknout do prázdnoty, ve které není nic, čemu by musel čelit, a nic, čeho by se musel bát. Ale není možné uniknout do prázdnoty, protože nikde není žádná prázdnota, do které by mohl vstoupit. Prázdnota neexistuje.

Nikde ve vesmíru neexistuje žádná prázdnota. Opravdu vůbec nikde. Neexistuje žádné „místo, kde nic není“. Všude, kam se vydáš, najdeš prostor, který je něčím vyplněn.

Ale čím? Čím je prostor vyplněn?

Tvými vlastními výtvary. Kamkoli se vydáš, všude narazíš na své vlastní výtvary, a před nimi nemůžeš uniknout - ani to nechceš, neboť jsi své vlastní výtvary stvořil, protože jsi chtěl znovustvořit sebe samého. Je tedy zbytečné snažit se jim uniknout nebo je obejít. Není možné nikudy proklouznout do prázdnoty.

Zkusím to říci ještě jinak. Prázdnota je nedosažitelná.

To je velmi moudré. Tohle si budu pamatovat. „Prázdnota je nedosažitelná“

Ano, protože právě to, s čím umíráš, je to, s čím musíš žít dál.

To je pozoruhodný postřeh.

Je to tak.

Promiň, že se zase vracím zpátky, že to říkám zrovna teď, když se bavíme o lidech, kteří se rozhodnou ukončit vlastní život, ale o něco dříve jsi řekl, že smrt je něco *překrásného*. Proč by tedy někdo, kdo žije strastiplným životem, neměl zatoužit po smrti, která je překrásná?

To, čemu říkáš „smrt“, je překrásné, ale není to o nic krásnější než život. Ve skutečnosti totiž smrt JE život, který jen pokračuje trochu jiným způsobem.

Chci, abys v tomhle ohledu měl opravdu jasno. Na druhé straně smrti se setkáš se sebou samým a všechny věci, které tě zatěžovaly zaživa, budou pořád s tebou. A potom uděláš něco, co ti nejspíš bude připadat jako ironie osudu. Dáš sám sobě nový život, aby ses v něm vyrovnal s tím, s čím ses v tom posledním životě vyrovnat nestihl.

Takže se vrátím do hmotného světa? Není možné se s věcmi „vyrovnat“ v nefyzickém, duchovním světě?

Ne, protože účelem hmotného světa je poskytnout ti kontext, v jehož rámci můžeš prožít to, co si v duchovním světě stanovíš jako svůj cíl.

Opuštěním hmotného světa tedy před ničím neutečeš, jen se obratem vrátíš zpátky do hmotného světa a přesně do té situace, před kterou se snažíš uniknout... Jenom s tím rozdílem, že budeš začínat znovu od začátku.

Nebudeš to považovat za „trest“ nebo „povinnost“ či „břímě“, protože to všechno budeš dělat ze své svobodné vůle a budeš chápat, že to je součástí procesu sebetvoření, kvůli kterému existuješ.

Takže ať už se ve svém životě potýkáme s jakoukoli svízelnou situací, uděláme lépe, když se s ní vyrovnáme rovnou.

Přesně tak, protože kvůli tomu tu jste.

Pokud k životu budeš přistupovat takto, zemřeš ve chvíli, kdy budeš připraven smrt použít jako nástroj, kterým si stvoříš nový a jiný život. Sebevražda je oprotitomu pokus uniknout, jímž si znovu a znovu vytváříš tentýž život se stejnými zkušenostmi a výzvami.

Takhle jsem o tom nikdy neuvažoval. To je opravdu zajímavé.

Ano.

Můžeš tedy smrt použít jako nástroj úniku, anebo jako nástroj tvoření. To první je nemožné, to druhé je ohromné.

Ale není v tom obsažen dost podstatný hodnotový soud? Nedělá to ze sebevraždy něco, co je „špatné“? Myslel jsem totiž, že Bůh hodnotové soudy nevynáší.

Není nic „špatného“ na tom, že si znovu vytvoříš tentýž život se stejnými zkušenostmi a výzvami. Pokud se chceš znovu a znovu potýkat se stejnými překážkami, tak jen do toho. V tomhle, stejně jako ve všem ostatním, máš svobodnou vůli.

Jenom je důležité, abys věděl, že není možné uniknout před nesnázemi, které tě ve tvém současném životě trápí. Jestliže tento svůj život ukončíš, narazíš na ně v tom dalším a tak pořád dokola až do omrzení.

Jedním z důvodů, proč lidé dospívají k přesvědčení, že už nemohou dál čelit nesnázím, které jim jejich současný život přinesl, je pocit, že jim musejí čelit sami. Je to scestná představa, ale objevuje se často.

Samota je v dnešním světě největším zdrojem utrpení. Emocionální, fyzické i psychické osamění - pocit izolace, pocit toho, že trpíš způsobem, který nikdo jiný nedovede pochopit, a přitom nikdy nebudeš schopen se s tím sám vypořádat - vede k beznaději.

A právě když si člověk představí nekonečnou beznaděj, začne se mu nakonec zdát, že to jediné, na čem záleží, je únik. Ale nemůžeš uniknout a neunikneš, jen se zas vrátíš na začátek toho, čemu se snažíš úplně vyhnout.

Proto jsem ti přišel říci, že nejsi v beznadějně situaci, ani ty, ani nikdo jiný na světě, a žádám po tobě, abys to pověděl všem ostatním. Stačí vám jen, abyste se na mě obrátili, a můžete si být naprosto jisti, že vám naslouchám. Stačí, abyste mě oslovili, a můžete si být naprosto jisti, že vám odpovím.

Mohu ti položit otázku, která se na první pohled zdá trochu drzá?

Jistě.

Proč musíme nejprve *my oslovovat tebe* a ty nám potom odpovíš? Jestliže jsi opravdu vševědoucí Bůh, tak přece musíš vědět, kdy potřebujeme tvou pomoc. A jestli jsi Bůh plný milosti, tak musíš být připraven nám pomoc poskytnout - *aniž bychom tě o ni žádali*. Když už jsme na kolenou, sražení břemenem naprosté porážky, proč se musíme ještě víc plazit a ponížovat, než nás zachráníš? Pokud jsi láskyplný Bůh, proč nás nemiluješ dost na to, abys nám pomohl i bez toho, že tě o to budeme prosit?

A když už jsme u toho, co bys řekl těm, kteří by namítli: „*Volal* jsem tě, a ty jsi mi neodpověděl! Copak si myslíš, že jsem tě neprosil o pomoc? Bože, proč si myslíš, že jsem tak zoufalý? Jsem tak zoufalý, protože i Bůh se ke mně obrátil zády. Jsem tady úplně sám. A už to nechci dál snášet. Mám toho dost. Končím.“

Co bys řekl *takovému* člověku?

Řekl bych...

Chci, aby ses na okamžik zamyslel nad tím, jestli se dějí zázraky. Existuje důvod, proč jsi nepocítil, že bych ti nabídl řešení, ale ten důvod není v tuto chvíli důležitý. Nyní je důležité, abys zvážil možnost, že teď, právě teď se přímo před tebou nachází odpověď. Otevři oči a uvidíš ji. Otevři svou mysl a poznáš ji. Otevři své srdce a ucítíš, že tu je.

A proto říkám:

Jen když mě zavoláš s absolutním vědomím, poznáš, že ti bylo odpovězeno. Protože ve tvé zkušenosti bude pravdivé to, co TY znáš, co TY cítíš a co TY tvrdíš. Pokud mě zavoláš v beznaději, budu tam, ale tvá beznaděj tě oslepí a zabráni ti, abys mě viděl.

Proto říkám:

Nic, co jsi ve svém životě udělal, není tak strašné, nic, co se ti kdy mohlo stát, není tak vážné, aby se to nedalo uzdravit. Já ti mohu navrátit úplnost, a také to udělám.

Ale ty musíš přestat sebe sama soudit. Ten, kdo tě nejvíc odsuzuje, jsi ty sám. Ostatní tě mohou soudit jen zvenčí, ale oni tě neznají, oni tě nevidí a jejich soudy jsou proto neplatné. Nedodávej jim platnosti tím, že bys je přijal za své vlastní. Nemají žádný význam.

Nečekej, že tě ostatní budou vidět takového, jaký doopravdy jsi, protože oni se na tebe dívají očima vlastní bolesti. Místo toho věz, že já tě vidím takového, jaký jsi, a to, co v tobě vidím, je dokonalost. Když na tebe hledím, mám jen jedinou myšlenku: „Tohle je můj milovaný, se kterým jsem velice spokojen.“

Proto říkám:

V Božím království nemá umění odpouštět žádné místo. Boha není možné nijak urazit nebo zklamat. V celém vesmíru existuje jen jediná opravdu důležitá otázka a ta vůbec nesouvisí s tvou vinou nebo nevinou. Souvisí s tvou identitou. Víš, kdo opravdu jsi? Pokud ano, pak se všechen pocit osamění ztratí, všechen pocit nedostatečnosti vyvane, všechen pocit beznaděje se promění v úžasný prožitek zázraku, kterým je tvůj život. A zázraku, kterým jsi ty.

A nakonec, můj milý, říkám ještě toto:

Právě v tuto chvíli jsi obklopen sto tisíci andělů. Přijmi jejich pomoc. A pak ten dar předávej ostatním. Protože tím, že sám dáváš, budeš obdarován, a tím, že léčíš, budeš sám vyléčen. Zázrak, na který jsi čekal, čekal na tebe. Pochopíš to, až se sám staneš zázrakem, na který čeká někdo jiný.

Jdi tedy, konej své zázraky a učiň okamžik své smrti okamžikem své největší slávy, ne okamžikem svého největšího utrpení. Používej smrt jako nástroj tvoření, nikoli jako nástroj ničení; jako nástroj, kterým se posouváš kupředu, ne jako nástroj, jímž se vracíš nazpátek. Touto volbou složíš hold samotnému životu a dovolíš mu uskutečnit tvůj největší sen, ačkoli ještě stále obýváš své tělo: Dosáhneš usmíření se svou duší.

Děkuji.

Děkuji ti za ta slova.

Doufám a modlím se, aby se donesla ke každému trpícímu člověku.

Rád bych ti však položil ještě jednu otázku, která se týká této věci. Co když někdo požádá svého bližního, ať už lékaře, nebo někoho ze svých blízkých, aby mu pomohl ukončit jeho život?

Mluvíš o eutanazii, což je něco úplně jiného. To je případ, kdy si člověk uvědomí, že jeho život už z praktického hlediska dospěl ke konci a že mu na tomhle světě nezbyvá nic jiného než neutuchající tělesná bolest nebo naprostá ztráta důstojnosti v průběhu pomalého umírání.

Eutanazii nelze srovnávat se sebevraždou. Lidé, kteří uvažují o sebevraždě v průběhu jinak aktivního a přiměřeně zdravého života, činí velice zásadní rozhodnutí. Lidé, kteří se rozhodnou ukončit život, o němž lékařská věda jasně prohlašuje, že už beztak velmi brzy skončí, řeší poněkud odlišný problém.

Ti, kteří mají nezvratné lékařské důkazy, že jejich život na tomto světě se rychle chýlí ke konci, se mohou sebe samých ptát: „Je nutné, abych prožil i tu poslední bolest a ponížení?“ Každá duše dospěje k odpovědi, která je pro ni ta

správná, a žádná se v odpovědi na tuto otázku nezmýlí, protože neexistuje nic jako „nesprávná odpověď“.

Ted' už ten rozdíl jasně vidím a myslím, že bude pochopitelný každému rozumnému člověku.

***Jsi jiný než Bůh, ale nejsi od Boha oddělen.
Proto nikdy nemůžeš zemřít.***

11

Pojďme se teď, prosím, vrátit k něčemu jinému. Už dříve jsi řekl, že mi popíšeš několik základních principů života, které mi usnadní pochopení podstaty života a smrti. A ačkoli ses od té doby o některých z nich už zmínil, chci se zeptat, jestli neexistuje nějaký základní princip života, který by dokázal v jediném okamžiku otevřít brány mého chápání dokořán.

Ano, a je jím...

ŠESTÁ VZPOMÍNKA

Ty a Bůh jste jedno. Není nic, co by vás oddělovalo.

Ačkoli to někomu může připadat jako velice prosté tvrzení, když tento základní princip života aplikuješ na život, vytvoříš si nádobu, do které můžeš uložit všechny předchozí vzpomínky i ty, které teprve přijdou.

Důsledky šesté vzpomínky jsou nezměrné. Pokud si budeš jistý, že ty a Bůh jste jedno, že není nic, co by vás oddělovalo, promění to kontext, ve kterém vnímáš všechno, co se ve tvém životě stalo, děje a bude dít.

Budeme se držet zjevných příkladů z toho, o čem jsme tady spolu mluvili: Tím, že pochopíš svou jednotu s Bohem, bude pro tebe mnohem méně namáhavé vzpomenout si a přijmout pravdu, že jsi příčinou své vlastní smrti, že na světě nejsou žádné oběti ani padouši. Tím bude tvá cesta k úplnosti méně namáhavá a tvá smrt pokojnější.

Je jasné, že individuum, které nazýváš „já“, nepředstavuje celistvost Boha. Ale přesto v sobě máš všechny charakteristiky, všechny aspekty a všechny prvky božskosti.

Bůh jsi ty, je v tobě jasně patrný. Bůh je totiž všechno. Není nic, co by nebylo Bůh.

Často jsem slýchal podobenství, že já jsem pro Boha totéž co vlna pro oceán. Utváří nás totéž, jen ve velikosti se lišíme.

Tohle podobenství se opravdu objevuje v mnoha učeních a není nevhodné.

Pojďme si tedy popsat ten „oceán“. Vyjdeme z předpokladu, že Bůh je stvořitel. Proti tomu ostatně nic nenamítá převážná většina lidí, kteří nějakým způsobem věří v Boha.

Pokud je pravda, že Bůh je stvořitel, znamená to, že i ty jsi stvořitel. Bůh stvořil veškerý život a ty jsi stvořil veškerý svůj život. Je to prosté.

Ty i Bůh neustále tvoříte - ty na mikroskopické úrovni, Bůh na makroskopické. Rozumíš tomu?

Ano, rozumím! Není nic, co by vlnu oddělovalo od oceánu. Vůbec nic. Vlna je *součástí oceánu, která se chová určitým způsobem*. Vlna dělá totéž co celý oceán, ale v malém.

Je to přesně tak. Ty jsi já a přitom jednáš tak, jak jednáš. Já ti dávám sílu tak jednat. Tvoje síla pochází ode mě.

Kdyby neexistoval oceán, neměla by vlna sílu být vlnou. Nebýt mě, neměl bys sílu být sám sebou. A kdybys nebyl ty, nebylo by nic, čím by se moje moc manifestovala.

Tvou radostí je manifestovat mou přítomnost. Radostí celého lidstva je manifestovat Boha.

To je velmi zvláštní závěr.

A tady je další:

Život je Bůh vtělený do hmotného světa.

Důležité je pochopit, že neexistuje jen jeden způsob, jak Boha vtělit do hmotného světa. Některé vlny jsou malé, sotva znatelné vlnky, a jiné jsou obrovské masy vod, které ničí všechno, co se jim postaví do cesty. Ale ať už jsou malé, nebo velké, všechno to jsou vlny. Neexistuje okamžik, kdy by na oceánu nebyla ani jediná vlna. A zatímco každá vlna je jiná, ani jedna z nich není oddělena od oceánu.

Odlišnost neznamena oddělenost. Tato slova nelze zaměňovat.

Jsi jiný než Bůh, ale nejsi od Boha oddělen. Proto nikdy nemůžeš zemřít.

Vlna narazí na břeh, ale nepřestává existovat. Jen změní svou podobu a vrátí se zpátky do oceánu.

Oceán se nestává „menším“, kdykoli nějaká vlna narazí na břeh. Naopak, přicházející vlna ukazuje, a tudíž i odhaluje, majestátnost oceánu. A tím, že se do něj pak navrátí, obnovuje jeho velikost.

Přítomnost vlny je důkazem existence oceánu.

Tvoje přítomnost je důkazem existence Boha.

Tohle bych si měl pořídit jako magnet na lednici. TVOJE PŘÍTOMNOST JE DŮKAZEM EXISTENCE BOHA.

To je opravdu moc pěkně řečeno. Je to tak prosté vysvětlení, a přitom tak elegantní.

Takže říkáme-li, že „Bůh a jedině Bůh“ určuje, kdy odejdeme z tohoto světa, říkáme tím, že lidé jsou součástí toho procesu, jelikož lidé jsou součástí Boha.

Ano, přesně tak to je.

A když zemřu, moje smrt se nestane *mně*, ale *skrze mě*.

Správně. Ted' už se na to díváš jiným způsobem. Měníš svůj úhel pohledu. Tvůj náhled na věci změní tvůj názor na věci. A tvůj názor na věci utváří tvou zkušenost.

Ale pořád je tu ještě jedna věc, která mi vůbec není jasná. Proč bych se vůbec někdy měl rozhodnout umřít?

Ale to je prosté.

Protože budeš u konce. Budeš hotový. Úplný.

***Někteří lidé tvrdí, že vidět znamená uvěřit.
Já ti říkám, že uvěřit znamená vidět.***

12

No dobrá, to jsme se kruhem vrátili téměř zpátky na začátek. Mám tomu tedy rozumět tak, že jsem přišel na svět proto, abych tu něco udělal? A že až udělám to, co jsem udělat měl, skončím tady a budu připraven odejít?

Není to něco, co bys měl udělat, je to něco, co ses rozhodl prožít.

Pokud ty a Bůh jste jedno a totéž, nemusíš dělat vůbec nic. Každé rozhodnutí vychází ze svobodné vůle. A každá volba to dokazuje.

Přišel jsi do tohoto těla, abys prožil nějaký aspekt sebe sama, jak jsme se o tom bavili už dříve. Je možné, že tento aspekt sebe sama prožiješ něčím, co uděláš - to znamená fyzickou aktivitou - anebo nějakým konkrétním způsobem své existence, tedy pouze tím, že jsi, aniž bys něco dělal.

Potřeboval bych nějaký příklad, abych si to mohl představit.

Když už tak dlouho mluvíme o tom, čemu říkáš „smrt“ a „umírání“, představme si, že tiše sedíš na pohřbu. Neděláš vůbec nic, jenom tam sedíš. Skoro se ani nehýbáš. Ale stále nějaký jsi, že?

Možná jsi smutný. Anebo se v hloubi duše raduješ. Mohl by ses cítit tak i tak. Záleželo by to zejména na tom, jak pohlížíš na svět kolem sebe - v tomhle případě na tom, jak pohlížíš na „smrt“.

Můj náhled bude utvářet můj názor.

Ano, a tímhle způsobem budeš vytvářet to, jaký jsi. Zjednodušeně řečeno, pokud jsi smutný, je to tím, jak pohlížíš na svět kolem sebe. Pokud se na pohřbu vnitřně raduješ, je to rovněž ze stejného důvodu. A to, jak na svět kolem sebe pohlížíš, je volba, kterou jsi učinil ty sám. Je to svobodná volba, která definuje, kdo jsi, kým chceš být a jak chceš sám sebe prožívat.

V jakékoli situaci můžeš změnit svůj náhled tím, že změníš svůj názor na to, „jak se na věci díváš“. Můžeš se rozhodnout, co chceš vidět, a pak, protože to umístíš do svého okolí, to opravdu uvidíš.

Tak to je zázrak!

Ano. Je to velmi silné tvrzení o fungování světa - anebo také není. A víš, kdo o tom rozhoduje?

Já.

Ano, ty. Přesně tak. Ty o tom rozhoduješ. Tím, jak tohle tvrzení vnímáš, rozhoduješ o tom, zda má obrovskou, anebo vůbec žádnou moc. Takže se pohybuje v kruhu. Všechno je tak, jak to vidíš, a ty to vidíš tak, jak to je.

Chápeš?

Pěkné. Moc pěkné.

Věř tomu nebo ne, je na tom víc pravdy, než se může na první pohled zdát.

Tak tomu věřím. Kdykoli začneš používat takové slovní hříčky, je to znamením, že se blíží nějaká hluboká pravda.

Jsem rád, že oceňuješ kreativní práci se slovy. Časem ji totiž možná budeme potřebovat.

Takže když se vrátím k našemu příkladu: Jeden z důvodů, proč bych se mohl v hloubi duše radovat, když vím, že se blíží okamžik mého vlastního pohřbu, spočívá v tom, že už chápu, že až zemřu, bude to proto, že jsem se sám rozhodl zemřít. Všechno, co se mi děje, na určité rovině působím já sám - včetně své smrti a volby okamžiku, kdy se to stane.

Přesně to se ti snažím říci. Tahle myšlenka ti v okamžiku smrti poskytne klid. Vědomí, že ty a Bůh jste jedno a že tohle rozhodnutí podnikáte společně, tě uvede do stavu naprosté vyrovnanosti.

Ale tahle myšlenka by vyžadovala, aby lidstvo uvěřilo v úplně nový druh vesmíru. V našem světě většina lidí, kteří věří v Boha, považuje Boha - a nikoli sebe sama - za prvotní příčinu. A rozhodně ho považují i za příčinu své smrti. Umírají, když se Bůh rozhodne „povolat je k sobě“.

Umírají, když se SAMI ROZHODNOU jít domů.

Chceš, abych začal věřit ve vesmír, ve kterém jsem příčinou vlastní existence?

Ty už v takovém vesmíru žiješ.

Ale nepřipadá mi to tak.

A nebude ti to tak připadat, dokud nezměníš svůj úhel pohledu. Nemůžeš pochopit něco, co nevidíš.

To zní opravdu moudře.

Je to hlubší moudrost, než si myslíš. Někteří lidé tvrdí, že vidět znamená uvěřit. Já ti říkám, že uvěřit znamená vidět.

Je úžasné, jak dokážeš překrucovat prastaré aforismy. Ale zase jsme u něčeho, co už jsi mi říkal.

A budu ti to opakovat, dokud to nepochopíš.

Dobrá, takže nikdo nezemře dřív, než „přijde jeho čas“. To už jsi mi tu řekl několikrát, takže předpokládám, že se s tou představou musím buď smířit, nebo ji úplně celou odmítnout. Přijmu ji tedy jako pravdivou, ačkoli je to pro mě docela nesnadné.

Pověz mi, proč by to nemělo být snadné.

Řekl bych, že se pořád ještě vážu na představu... Podívej, vyslechl jsem si všechno, co jsi mi právě řekl, ale... Myslím, že se pořád nedokážu úplně oprostít od představy, že se nám věci dějí bez ohledu na to, jestli si to přejeme nebo ne, zkrátka že občas „máme smůlu“ a stane se nám něco, co jsme sami nevytvořili. Ale začínám chápat, že nic se neděje náhodně, a proto ani nikdo neumírá, pokud se pro to sám nerozhodne.

Neexistuje nic jako „věc, kterou si nepřeješ“. Všechno je výsledkem tvé volby.

Ano, dobře, tomu rozumím. Ale zdá se mi, že mi to opravdu budeš muset připomínat pořád dokola, protože se to přičí úplně všemu, co si lidstvo dosud představovalo. A ještě něco: Zrovna ve chvíli, kdy tohle píšu, kdy se pouštíme do této velmi specifické části rozhovoru, o kterém už nyní tuším, že nebude nijak krátký, se samotný život snaží pomoci mi uvěřit, že to, co říkáš, je pravda. Nic se nestane náhodou. A mě o tom přesvědčuje můj vlastní život, *můj každodenní život*. Děje se to dokonce i právě teď.

Pověz mi o tom.

Těžko by se dalo považovat za „náhodu“, že zrovna ve chvíli, kdy jsme spolu vedli předchozí část tohoto rozhovoru, udělal jsem si krátkou přestávku od psaní a jen tak pro změnu jsem se podíval do své elektronické pošty, kde na mě čekal dopis od jedné čtenářky.

Autorka toho dopisu, Jackie Petersonová (její skutečné jméno si nechám pro sebe, abych chránil její soukromí), mi píše o tom, jak přede dvěma měsíci přišla o svého snoubence, který utrpěl těžkou srdeční příhodou. Byla z toho zničená, zvláště proto, že její snoubenec byl vždycky ve výborné kondici a nikdy neměl žádné zdravotní potíže.

Zmínila se o sérii *Rozhovorů s Bohem*, ve které se dočetla, že si sami volíme, do jakých situací se v životě dostaneme. A ráda by věděla, jestli si tuhle situaci vybrala sama pro sebe, anebo jestli to byla součást životního modelu jejího snoubence.

Odpověděl jsi jí na ten dopis?

Samozřejmě. Hned poté, co jsem překonal vlastní údiv z toho, že se objevil zrovna v tomhle okamžiku, jsem se pokusil na její otázku co nejlépe odpovědět. A postavil jsem svou odpověď právě na rozhovoru, který tu teď spolu vedeme.

Tak se podívejme, jestli se ti to povedlo. Přečti mi, co jsi jí napsal.

Tady to je...

Drahá Jackie,

nejprve mi dovol, abych ti s nehlubší lítostí v srdci vyslovil upřímnou soustrast. Nechci ti nabízet žádné „rychlé řešení“, které by znělo tak jednoduše, až by ses divila, čím to je, že se tak trápíš.

Musím říci, Jackie, že to, co tě potkalo, JE krutá rána osudu a velice smutná věc a ty máš právo cítit se tak, jak se cítíš, tedy smutná, zmatená či rozčilená. Je také pochopitelné, že hledáš odpovědi.

První věc, kterou bych ti chtěl poradit, je, aby sis dovolila všechny tyhle pocity prožívat a nesnažila se je na žádné úrovni ovládat, kontrolovat, omezovat nebo tlumit. Jednoduše *proživej své pocity a nech je být takové, jaké jsou*.

Je velmi zvláštní, že ses na mě obrátila zrovna dnes, protože právě v tuto chvíli pracuji na dalším svazku *Rozhovorů s Bohem*, který se bude jmenovat *Návrat domů k Bohu*. V životě, jenž nikdy nekončí. A v téhle knize jsem se právě dnes snažil zpracovat otázku, zda si duše vybírá chvíli, kdy opustí tento svět a vrátí se domů.

A ano, i v téhle poslední knize ze série *Rozhovorů s Bohem* - stejně jako v těch předchozích - nám Bůh říká, že každý z nás zemře v takovou chvíli a takovým způsobem, který si sám zvolil. Ale Bůh zároveň dodává, že nemusí jít o vědomé rozhodnutí, ale že tahle volba může být učiněna na takové rovině vědomí, do které má přístup jen samotná duše.

Pokud je to ten případ, znamenalo by to, že tvůj snoubenec si nebyl vědom toho, že si zvolil okamžik své smrti. Na vědomé rovině pro něj vlastní smrt byla stejným překvapením jako pro tebe. Předpokládám, že to tak bylo. Nevěřím tomu, že by se tvůj snoubenec vědomě rozhodl tě opustit.

Dle mého vědomí se stává, že duše se někdy na podvědomé nebo nadvědomé rovině rozhodne pro něco, pro co by se na vědomé rovině nikdy nerozhodla, a že tak činí proto, aby naplnila svůj vyšší záměr. Umírání do této kategorie spadá téměř vždycky. Jen velmi málo

lidí se vědomě rozhodne zemřít právě tehdy a tak, jak uznají za vhodné. Jsem přesvědčen o tom, že to tak učinil Ježíš Kristus. Jsem přesvědčen o tom, že to tak učinil Buddha. Myslím, že to tak udělala i řada dalších duší, ale jedná se o ojedinělé případy.

Snaž se tedy svému snoubenci nic nezazlívat, ale naopak soustředit svou zlobu na *okolnost*, která tě o něj připravila zrovna ve chvíli, kdy jste se začínali radovat ze společného života. Věř mi, že chápu, jak hluboce tě taková rána zasáhla, a jak říkám, máš na svou bolest právo.

Pokud však jde o pochopení toho, co se stalo, věřím, že je možné, že jedním z cílů duše tvého snoubence bylo prožít sebe sama v dokonalé jednotě a nádherném vztahu, o který usilovala už v mnoha předchozích životech. Věřím, že tvůj snoubenec pro tebe byl darem a že ty jsi byla ještě větším darem pro něj. Nepochybuji o tom, že jsi právě ty byla tím, co v životě hledal.

Věřím, že jsi do jeho života vstoupila jako součást „dohody“, která mu umožnila konečně prožít sebe sama takového, jaký opravdu byl. Věřím, že se díky tobě cítil víc „sám sebou“ než s kýmoli jiným, koho kdy potkal. A to nejen v tomto, ale možná i v mnoha, mnoha předchozích životech.

To, co ti říkám, Jackie, je nejspíš těžké přijmout na lidské rovině, a tak tě poprosím, aby ses pokusila „povznést“ na velmi vysokou duchovní rovinu, abys porozuměla tomu, co ti teď chci říci: Jsem přesvědčen, že je možné, že tvůj snoubenec zemřel radostí.

Máš pravdu, Jackie, byl vždycky ve výborné kondici a nikdy neměl žádné zdravotní potíže. Celý život byl zdravý a neexistoval žádný pozemský důvod, proč by měl tak nečekaně zemřít. Mohl k tomu však mít duchovní důvod.

Je možné, že s tvým přispěním, s podporou přátelské duše, kterou mu osud seslal do cesty, aby mu poskytla poslední pomoc k návratu domů, dosáhl toho, čeho měl na tomto světě dosáhnout, a nyní může pokračovat ve svém vývoji.

Právě ty, Jackie, jsi tomuto skvělému muži ukázala, jak může být vztah dvou lidí krásný a jak úžasný v něm může být on sám. Jak jsem řekl, Jackie, jsem přesvědčen, že váš vztah vytvořil kontext, ve kterém mohl sám sebe prožít tak jako nikdy předtím. A půjdu ještě o krok dál. Jsem ochoten se vsadit, že *ti to řekl*. Opravdu věřím, že ti mnohokrát řekl anebo dal najevo, že ve vztahu s tebou sám sebe prožívá tak jako nikdy předtím.

A tak, Jackie, tvůj snoubenec opustil své tělo náhle, ale s radostí z toho, co konečně prožil a sám v sobě našel: z úplnosti toho, kým opravdu je.

Hluboký smutek, který nyní musíš snášet, není nic jiného než součást obrovského, nevyslovitelně krásného daru, jež ti život umožnil nabídnout tomuto výjimečnému „druhému“ (který je ve skutečnosti jen jinou částí tebe samotné), abys i ty mohla prožít, kým opravdu jsi.

I tvůj snoubenec ti dal velký poklad (v *Rozhovorech s Bohem* stojí, že všechny velké dary jsou vzájemné), jímž je vědomí, že jsi schopna dávat, přijímat a prožívat úžasnou lásku v lidské podobě - něco, o čem jsi začínala vážně pochybovat, než se ve tvém životě objevil. Jeho záměrem tedy bylo *vrátit tě sobě samé*, a to také udělal.

Proto byl božský smysl vašeho vztahu uspokojen a v božské podobě, s božským načasováním naplněn. Počátek vašeho vztahu byl zásahem Boží prozřetelnosti (což nepochybně víš, protože jste o tom spolu jistě často mluvili) a konec vašeho vztahu v jeho

stávající podobě proběhl rovněž podle Božího plánu, ačkoli je teď pro tebe velmi těžké to tak vidět nebo pochopit.

Jsem přesvědčen, že se dost možná chystáš v následujících letech zhodit ještě větších úkolů a využít svou zkušenost k tomu, abys pomohla ostatním a uzdravovala ty, kteří se ocitnou v rozličných životních situacích, jež se jim budou zdát nepřekonatelné. Věřím, že se ve svém životě připravuješ na velký krok vpřed, kterým bude radost z pomoci ostatním lidem, aby se vrátili sobě samým.

Mezi těmito lidmi, s nimiž se setkáš, najdeš i ty, kteří ztratili víru v lásku, kteří žijí v domněnách, že dokonalý vztah jednoduše není možný, anebo jim není souzen, a kteří si myslí, že by jim bylo lépe, kdyby celou tu myšlenku hodili za hlavu s tím, že jde jen o zlomyslný trik vesmíru. Právě ty jim dokážeš otevřít oči, přesvědčit je, že se mýlí, a přinutit je, aby vždycky zůstávali otevření novým možnostem.

Snad mezi nimi najdeš i takové lidi, kteří prožívají období hlubokého smutku, nechápou a nedokážou vnímat radost ze života, soustředí se jen na bolest ve vlastním nitru a snad ani nevěří, že by mohli ve svém životě pokračovat dál. Ty je dokážeš přesvědčit o opaku a přimět je k tomu, aby zůstávali vždy otevření dalším velkým darům života a dalším výjimečným okamžikům poznání a aby vyjadřovali svou představu sebe samých, Boha, lásky a toho, kým opravdu jsou.

To vše jsou pochopitelně jen moje dohady. Mohl bych si to „jen tak vymýšlet“, Jackie, a já to přiznávám. Ale vždycky se snažím vidět v životě hlubší smysl, vidět za životními událostmi větší cíle, a to i za událostmi tragickými a velmi smutnými. Jsem přesvědčen, že právě tohle na sklonku vlastního pobytu na tomto světě všichni pochopíme a budeme se radovat z dokonalé symetrie, která v tom panuje.

A také věřím, Jackie, že vztah s tvým snoubencem nikdy nemůže skončit a že je schopen stát při tobě, kdykoli požádáš jeho lásku a duchovní energii o pomoc. Bude tě provázet na tvé životní cestě, ačkoli on sám už se ubírá po cestě jiné.

Stejně si myslím, že vaše cesty povedou pořád stejným směrem, tak jako tomu bylo po celou věčnost. Není to poprvé, co jste se vy dva setkali v hmotném světě - a to je další věc, kterou jste, myslím, oba poznali a pochopili. Není to, má drahá Jackie, určitě ani naposledy. Ve skutečnosti váš vztah nikdy neskončí, protože je věčný.

Trvá dál právě teď, i v tomto okamžiku, protože kdo myslíš, že ti říká tato slova? Myslíš, že jsem to já? Nemohl by to být někdo jiný, kdo promlouvá mými ústy, aby ti předal tenhle vzkaz?

Myslíš, že něco takového je možné, Jackie?

Protože já si to myslím.

Nepokoušej se v tomto období těžké ztráty „nebýt smutná“, Jackie. Smutek je jedním z prostředků, jimiž naše srdce vzdává hold blízké osobě. Ucti duši svého snoubence tím, že svůj smutek prožiješ naplno. Ale věz, že jeho duši stejně dobře uctíš i tím, budeš-li naplno prožívat radost - a já jsem si jistý, že se k tobě radost zanedlouho vrátí.

Než ten den přijde, přeji ti, aby tvá duše našla klid. Ať tě provází pokoj, který obsahuje veškeré porozumění; ať vás oba provází navěky.

S hlubokou láskou ti posílám svou modlitbu.

Neale.

***Objektivní pozorování je nemožné.
Nic, co je pozorováno, nezůstává neovlivněno pozorovatelem.***

13

Vidím, že už sis hluboce osvojil všechno, co ses dozvěděl.

Ted' je jasné, že tomu rozumíš.

Myslím, že ano, a to díky tobě. Myslím, že jsem konečně uchopil a *pochopil* pravdu.

Opatrně. Ted' mluvíš o své pravdě, že? Pravda jako objektivní realita totiž neexistuje.

Tvůj náhled utváří tvůj názor a tvůj názor utváří tvou zkušenost. To, co nazýváš „pravdou“, je zkušenost, která vzniká na základě tvého názoru.

Tvá pravda je tedy to, co jsi zažil. Všechno ostatní jsou věci, které zažil někdo jiný, a pak ti o nich pověděl.

To s tebou nemá nic společného.

Takže neexistuje nic jako objektivní skutečnost?

Ne. „Objektivní skutečnost“ je protimluv.

Říkáš, že nic není takové, jaké se to jeví?

Říkám pravý opak. Všechno je takové, jaké se to jeví. A to, jak se věci jeví, záleží na tom, jak je vnímáš ty. Ale tvé vnímání je založeno na tvém úhlu pohledu a ten není objektivní. Je subjektivní. Není to něco, co zažíváš, je to něco, co si zvolíš.

Právě to jsi řekl před chvílí. Bylo pro mě těžké tomu uvěřit a je to těžké i ted'. Je to snad moje volba, z jakého úhlu na věci pohlížím?

Ano, přesně tak.

To je proces, který z tebe činí tvůrce.

Tomu se dá jen těžko uvěřit.

Pak tomu nemusíš věřit.

A co se stane?

Neprožiješ to.

Takže pokud *nevěřím*, že si sám mohu vybrat libovolný úhel pohledu, ze kterého budu na věci pohlížet, tak si svůj úhel pohledu *nemohu* libovolně vybrat?

Správně.

Protože to je můj úhel pohledu.

Protože to je tvůj úhel pohledu.

A tvůj úhel pohledu určuje tvůj názor, který zas určuje tvou zkušenost - a tvoje zkušenost tě utvrzuje ve tvém úhlu pohledu.

Ale mohl bych namítnout, že jsem si *nevybral* tenhle názor. Není to nic víc než to, co objektivně vnímám.

Je to to, co vnímáš ze svého úhlu pohledu.

„Objektivně“ nic vnímat nelze.

Objektivní vnímání je nemožné.

Další protimluv. „Objektivní vnímání je protimluv.

Ano. Nic, co je pozorováno, nezůstává neovlivněno pozorovatelem.

Jsem si jistý, že spouště lidí budou tahle slova znít jako nějaká snůška nesmyslů z hnutí New Age.

To je zajímavé, protože tohle tvrzení je ryze vědecké.

Vědecké?

Dokonce je základem kvantové fyziky. Jestli mi nevěříš, otevři si jakoukoli knihu o kvantové mechanice.

Takže ty říkáš, že všechno, na co se dívám, ovlivňuji tím, *jak* se na to dívám?

Dokonce i samotnou skutečností, ŽE se na to díváš. Přesně to říkám. A přesně tak to je.

Mám pocit, že jsme teď vybočili daleko mimo cestu, kterou jsme chtěli jít. Zapletli jsme se do pojmů z teorie vnímání a kvantové fyziky!

To všechno souvisí s tím, abys našel cestu zpátky ke své pravdě. Nemůžeš svou pravdu znovu objevit, nemůžeš si na svou pravdu vzpomenout, nemůžeš se ke své pravdě vrátit, dokud si nevzpomeneš, jak jsi k ní přišel.

To všechno, o čem se teď bavíme, se týká tvého hledání cesty k vlastní pravdě.

Celý tenhle rozhovor ti ukazuje cestu tam, kam jsi vždycky chtěl jít: domů. Pokud tam dospěješ dřív, než zemřeš, už nikdy se smrti nebudeš bát. Už nikdy se nebudeš bát umírání.

Nechtěl jsi právě toho dosáhnout tímhle rozhovorem? Pro sebe samého i pro všechny ostatní?

Ano.

Pak tedy náš rozhovor o teorii vnímání a kvantové fyzice vůbec nebyl odbočkou. A teď už možná chápeš, proč se na život - včetně života po „smrti“ - díváme právě z tohoto úhlu.

Aha! Takže teď potvrzuješ, že EXISTUJE „život po smrti“!

Ne.

Ne?

Ne. Žádný život po smrti neexistuje.

Žádný život po smrti neexistuje?

Ne. Ve skutečnosti totiž neexistuje nic jako „smrt“.

A to je...

SEDMÁ VZPOMÍNKA ***Smrt neexistuje.***

Ale já vím, že ty si myslíš, že existuje, a tak pro tebe vskutku existuje.

Právě o tom tady mluvíme.

Mluvíme tady o názorech a také o náhledech, které je utvářejí.

Hmmm. Takže jsme se vrátili tam, kde jsme začali.

Celý tenhle rozhovor se odvíjí v kruzích. Jestli sis toho ještě nevšiml, brzy to uvidíš.

Tenhle rozhovor nepostupuje přímočaře vpřed. Pohybujeme se v obloucích a často se po spirále vracíme k důležitým bodům. Ne jednou, ale třeba i dvakrát nebo třikrát. Postupem času to sám uvidíš. A není to náhoda. Tohle opakování, tato nadbytečnost je naprosto záměrná.

To, o čem se tady bavíme, není nic menšího než kosmologie celého vesmíru. Tajemství života. Cesta duše po smrti. Povaha času a prostoru. A minimálně dvě myšlenky, které lodičku kosmologie povážlivě rozhoupají. Proto je u některých věcí nutné, abys je slyšel několikrát a dokázal je opravdu vstřebat. Tak pojďme dál. Máme toho před sebou ještě hodně. Jsi připraven?

Ano.

Jen pro jistotu ti tedy ještě jednou zopakuji, že tvůj náhled - to, z jakého úhlu pohledu se na věci díváš - utváří tvou realitu jak v tomto životě, tak i po něm.

Takže pokud si *nemyslím*, že existuje život po smrti, tak pro mě život po smrti existovat nebude?

Ale jistěže bude. Nejvyšší realitu nemůžeš změnit, ale můžeš změnit svůj vlastní prožitek z ní. Proto jsem řekl:

Je nemožné žít nebo zemřít bez Boha, ale není nemožné si to myslet.

Pokud si myslíš, že žiješ nebo umíráš bez Boha, budeš cítit, že to tak je.

Můžeš si tento pocit uchovat, jak dlouho budeš chtít. A kdykoli budeš chtít, můžeš se ho zbavit.

A to nám připomíná...

OSMÁ VZPOMÍNKA

Nejvyšší realitu nemůžeš změnit, ale můžeš změnit svůj vlastní prožitek z ní.

Snažím se pochopit, co přesně to znamená, jak to funguje. Pátrám ve své vlastní zkušenosti a hledám něco ze své dosavadní pouti životem, s čím bych to mohl dát do souvislosti.

Dobře. To je velmi správný postup. Je to skvělý způsob, jak začít. Jen nikdy nedopust', aby tě tahle snaha začala svazovat.

Co tím chceš říci?

Chci říci, abys neustále udržoval svou mysl otevřenou věcem, se kterými nemáš žádnou osobní zkušenost.

Dobrá. Mám otevřenou mysl.

V tomto případě se můžeme vrátit k něčemu, s čím máš osobní zkušenost. Můžeme si jako příklad uvést něco, co tě na tvé pouti životem jistě potkalo. Stalo se ti někdy, že bys byl někde venku a znenadání začalo pršet?

Samozřejmě. A nejen jednou.

Dobrá. A teď mi pověz: Prožíval jsi ten okamžik, tu realitu deště jako něco nepříjemného a otravného, anebo jako radost a požehnání?

Upřímně řečeno si vzpomínám, že jsem pocítil obojí. Zcela zřetelně si vybavuji jeden případ, kdy jsem to prožíval jako naprosto jasnou nepříjemnost. Byl jsem vzteky bez sebe z toho, že prší, a běžel jsem se rychle někam schovat, ale nepomohlo to. Než jsem našel přístřeší, byl jsem úplně mokrý.

Ale vzpomínám si i na jiný případ, kdy jsem se jednoho letního dne procházel se svou tehdejší přítelkyní a najednou se strhl prudký déšť. Byli jsme na parkovišti, všude kolem byla spousta místa a ona ze sebe najednou strhala oblečení a začala v tom dešti tančit. Pobíhala a poskakovala v dešti plná radosti, zatímco já na ni překvapeně zíral a mokré vlasy mi padaly do čela.

Smála se mi a pobídla mě, ať se k ní přidám, a tak jsem to udělal. A tančili jsme na tom parkovišti asi pět minut, než přijela policie. Shodou okolností to byla policistka a byla moc milá - prostě nám řekla, abychom se znovu oblékli, protože by nás nechtěla zatknout za nemravné chování a rušení veřejného pořádku. Všichni tři jsme se tomu zasmáli a my jsme ji poslechli, ale byl to okamžik, na který nikdy v životě nezapomenu. Bylo to ryzí, nespoutané veselí, takový rošťácký kousek z radosti.

A já o tom okamžiku pochopitelně věděl, a proto jsem také použil právě tento příklad. Teď ti položím jednoduchou otázku:

V čem se ten déšť v obou případech lišil?

V čem byl déšť ve tvé první vzpomínce odlišný od toho ve tvé druhé vzpomínce? Byl snad víc mokrý? Byl hustší? Byly kapky vody studenější nebo větší?

Ne, myslím, že byl v obou případech prakticky úplně stejný. Ten první déšť nebyl o nic prudší nebo silnější než ten druhý. Obojí to vlastně byla jen příjemná letní přeháňka.

Tak v čem se tedy oba zážitky lišily?

V tom, jak jsem je prožíval. V mém úhlu pohledu. V tom prvním případě jsem na sobě měl oblek a šel jsem na velmi důležitou schůzku, takže jsem na ten déšť pohlížel jako na nepříjemnost. Víc než jen nepříjemnost. Bylo to něco, co narušilo moje plány. Byla to překážka, která se mi postavila do cesty. V tom druhém případě jsem byl oblečený celkem normálně a nikam jsem nespíchal. Ten déšť mi v tu chvíli „připadal“ jako docela zábavné zpestření.

Ano. A kdo ten úhel pohledu stanovil?

Samozřejmě že já.

Mohl ses rozhodnout, že ta schůzka, na kterou pospícháš, není zase tak důležitá anebo že každý pochopí, když na ni dorazíš promočený, protože to je zcela pochopitelné. Mohl ses „na to tak dívat“, že?

Ano.

A teď si představ, že ten déšť je „nejvyšší realita“. Nemohl jsi změnit skutečnost, že prší, ale mohl jsi změnit svůj prožitek z deště tím, že bys změnil

svůj úhel pohledu na něj. A stejně tak nemůžeš změnit nejvyšší realitu, ale můžeš ji prožít libovolným způsobem, který si zvolíš.

To je největší tajemství života.

Ale ono to není vždycky tak snadné!

JE to tak snadné.

Ale kdybych změnil způsob, jakým pohlížím na určité věci, tak by zmizelo všechno napětí.

Aha, teď se dostáváme k jádru věci...

Například ta sedmá vzpomínka: „Smrt neexistuje.“ Bože, kdyby se celé lidstvo rozhodlo přijmout tohle tvrzení jako pravdivé, o čem by potom byl náš život? Jak bychom se mohli rozčilit nebo být smutní či truchlit nad ztrátou svých bližních? *Co by si počali Italové?*

Moc vtipné.

Myslíš, že by to Italům taky připadalo tak vtipné?

Samozřejmě. Smáli by se nejvíc ze všech.

No dobrá, ale vážně. Ještě jednou se ptám - je tohle všechno vůbec možné? Jedna věc je tvrdit, že existuje život po smrti, ale prohlásit, že smrt jako taková neexistuje, to už je něco úplně jiného. A ty jsi tu řekl několik věcí, které mají nedožrnné důsledky.

Ve tvém podání to vypadá, jako kdyby šlo o něco nového.

Téměř na všech místech, kde někdo citoval má slova - ať už to bylo v jakémkoli náboženství, v jakékoli kultuře, v jakékoli době a v jakémkoli kontextu jsem byl správně pochopen v tom, že říkám, že smrt neexistuje - ne v té podobě, jak si ji většina z vás představuje, tedy jako konec života. Neexistuje nic takového jako „konec života“.

Takže „smrt“ jako lidský zážitek neexistuje.

Je to konec tvé současné hmotné existence, to ano. Tento zážitek okamžikem tvé smrti končí, ale život samotný rozhodně ne.

Pokud věříš v Boha, musíš věřit také ve věčný život, protože bohové všech náboženství ti ho slibují.

A co jestli na Boha nevěřím?

To by mohlo změnit, co prožíváš, ale nezmění to nic na tom, jak se věci mají. To, co prožíváš, je to, čemu věříš, a to, čemu věříš, vyplývá z tvého úhlu pohledu.

Takže není nic „pevně daného“, co by platilo pro všechny? Neexistuje vůbec nic, co by bylo pro všechny lidi společné?

Jsou věci, které jsou „pevně dané“ - ale ty nemusíš vědět, že se odehrávají.

To už začíná být hodně matoucí.

Omlouvám se. Ale pravda je taková, že v okamžiku smrti prožiješ to, v co věříš, a tvá víra vychází z tvého názoru a tvůj názor vychází z tvého náhledu na svět.

A není možné, abych svůj náhled na svět změnil?

Samozřejmě že je. Stejně jako během života před smrtí můžeš svůj názor změnit i v životě po smrti.

A čím bych toho mohl dosáhnout?

Změnou náhledu.

Musel bych se na věci podívat z jiného úhlu.

Musel bys změnit úhel pohledu.

Ale čím bych mohl dosáhnout *toho*?

Celou řadou cest - včetně toho, že by ses ve chvílích následujících po tvé smrti rozhodl, že tvůj stávající způsob nahlížení světa nefunguje. Tím myslím, že ti neposkytuje prožitek, který ses rozhodl mít. Takové rozhodnutí by tvůj prožitek okamžitě změnilo.

Dobrá, dobrá, co kdybychom prostě... Existuje nějaký způsob, jak bych tě mohl přimět k tomu, abys mi popsal, co přesně se stane v okamžiku smrti, a pokračoval tím, co se bude dít dál?

Rád bych ti popsal aspoň některé alternativy, ale jak říkám, pro každého člověka to bude jiné.

Popiš mi tedy aspoň pár alternativ.

Tohle je velmi spleť otázka. Opravdu se do ní chceš pouštět právě teď?

Ano. Už jsem čekal dost dlouho. Chci vědět, co se stane po tom, co člověk zemře.

***V jedné věci musíš mít jasno: Peklo neexistuje.
Žádné takové místo prostě není.***

14

Vím, že to je otázka, kterou se lidstvo zabývá už celé věky: *Co se stane po naší smrti?* Ale musím ji položit, takhle přímo, a doufám, že mi na ni dáš přímou odpověď.

Dám. Samozřejmě že dám. Ale nebude to odpověď krátká. Rozhodně to nebude nic jako: „Půjdeš buď do nebe, nebo do pekla, podle toho, jak jsi žil.“

Na otázku, jako je tahle, ti nemohu odpovědět jedinou větou.

Ne, to musíš nechat na církvi.

Bez komentáře.

Takže... tvá odpověď?

Dovol mi začít od toho, že jedna věc je pro všechny lidi společná, a sice ta, že svou smrt budete prožívat postupně, v několika fázích. Samotná první část je rovněž pro všechny lidi společná.

V této první fázi, v momentě smrti, si okamžitě uvědomíte, že život se nezastavil. Tohle prožije každý z vás. Můžete prožít krátký okamžik dezorientace, pramenící ze zjištění, že už nemáte své fyzické tělo, ale jste od něj odděleni.

Vzápětí pochopíte, že ačkoli jste „zemřeli“, nepřestali jste žít. Právě v tomhle okamžiku si uvědomíte a dokonale procítíte, dost možná úplně poprvé, že nejste svým tělem, že tělo je něco, co můžete mít, ale ne něco, čím jste. Okamžitě postoupíte do druhé fáze své smrti. Ale tam už se cesty jednotlivců rozcházejí.

Jakým způsobem?

Pokud víra, ve které jsi před smrtí žil, obsahovala jistotu, že život bude pokračovat i po ní, bude stačit, aby sis uvědomil, že jsi „zemřel“, a hned budeš vědět, co se děje, a budeš tomu rozumět. Druhou fází smrti pro tebe bude prožitek toho, co podle tvého přesvědčení po smrti následuje, ať už to je cokoli. A to nastane okamžitě.

Pokud například věříš v reinkarnaci, možná uvidíš výjevy ze svých předchozích životů, které sis dřív vědomě nevybavoval.

Pokud věříš, že budeš přijat do náruče bezpodmínečně milujícího Boha, stane se právě to.

Pokud věříš, že nastane Soudný den nebo nějaký jiný okamžik zúčtování, po kterém tě čeká buď ráj, anebo věčné zatracení...

Ano, to mě zajímá. Co se se mnou pak stane?

Přesně to, co očekáváš. Jakmile projdeš první fází smrti a uvědomíš si, že už nežiješ ve svém těle, postoupíš do druhé fáze. Budeš souzen, přesně tak, jak sis to představoval, a bude nad tebou vysloven rozsudek přesně takový, jaký sis představoval.

Pokud jsi zemřel v přesvědčení, že si zasloužíš jít do nebe, okamžitě prožiješ právě to, a pokud si myslíš, že si zasloužíš peklo, okamžitě prožiješ právě to.

Nebe i peklo bude přesně takové, jaké sis je představoval. Pokud o těch místech zatím nemáš žádnou konkrétní představu, vytvoříš si ji v tom okamžiku. Ta místa neprodleně vzniknou přesně podle tvých představ.

A můžeš v těchto představách zůstat tak dlouho, jak jen budeš chtít.

V tom případě je ale možné, že *přijdu do pekla!*

V jedné věci musíš mít jasno: Peklo neexistuje. Žádné takové místo prostě není. Proto ani není možné, abys na takové místo přišel.

Ovšem ptáš-li se, jestli si můžeš stvořit své peklo na základě vlastního rozhodnutí nebo pocitu, že si ho „zasluhuješ“, pak odpověď zní: Ano. Můžeš tedy sám sebe poslat do pekla, a to peklo bude zrovna takové, jaké si ho představuješ, nebo jak myslíš, že by mělo vypadat. Nezůstaneš v něm ovšem ani o vteřinu déle, než sám budeš chtít.

Kdo by vůbec chtěl dobrovolně zůstat v pekle?

To by ses divil. Spousta lidí žije v takovém náboženském systému, který je přesvědčuje o tom, že jsou hříšníci a musejí být za své „hříchy“ potrestáni, a takoví lidé pak skutečně zůstávají ve své iluzi „pekla“ v domněnách, že si to zaslouží, že to je přesně to, „co jim patří“, co musejí vytrpět.

Na ničem z toho ovšem nezáleží, protože ani oni nebudou vůbec trpět. Budou sebe samé z odstupů sledovat a pozorovat, co se děje - jako kdyby se dívali na instruktážní video.

Ale pokud nebudou trpět, co se tam tedy bude odehrávat.

Utrpení, ovšem bez trpících.

Prosím?

Bude to tak, že se jim bude zdát, že trpí, ale ta část jejich já, která tomu bude přihlížet, nebude cítit vůbec nic. Dokonce ani lítost. Budou se prostě jen dívat.

Chceš-li použít další příměr, bude to trochu jako dívat se na vlastní dítě, jak doma hraje scénku, aby nemuselo jít do školy. Dítě se také tváří, jako kdyby

trpělo - drží se za břicho nebo za hlavu a doufá, že se nad ním maminka slituje. Maminka však dobře pozná, že mu ve skutečnosti nic není. Všechno utrpení je jenom předstírané.

Není to přesná analogie, ale je to něco dost podobného na to, abys pochopil ten pocit.

Tihle pozorovatelé tedy uvidí sebe samé ve svém vlastním „pekle“, ale budou vědět, že to není skutečné. A až dospějí k poznání, ke kterému podle svých vlastních předpokladů mají dospět (tj. až si vzpomenou na to, co zapomněli), „propustí“ sebe samé a postoupí do třetí fáze své smrti.

A co ti, kteří si vytvoří vlastní „nebe“? Ti také časem postoupí do třetí fáze?

Časem ano. Budou si pamatovat všechno, co si z „nebe“, které sami vytvořili, mají pamatovat, a pak dospějí k závěru, ke kterému dospěli i na konci svého pozemského života.

A to je?

Že už tam nemají co dělat.

Takže půjdou dál.

Půjdou dál. Postoupí do třetí fáze smrti. Ale tu ti zatím ještě popisovat nebudu. Nejprve se podíváme na některé jiné možnosti, jak může vypadat fáze druhá.

Dobrá. Jak třeba?

Můžeš být jedním z těch, kteří umírají v nejistotě, zda se po jejich smrti vůbec něco bude dít.

Dobrá, chápu. A co se mnou pak bude?

Budeš zmatený a nebudeš chápat, co se s tebou děje, což samo o sobě povede k tomu, že se s tím, co se děje, vyrovnáš úplně jiným způsobem. Uvědomíš si, že nejsi své tělo, že jsi „mrtvý“ (to se v první fázi stane každému), ale protože nebudeš vědět, co - jestli vůbec něco - bude dál, nejspíš strávíš hodně času tím, že se budeš snažit zjistit, jak bys měl „pokračovat“.

A pomůže mi někdo?

Dostane se ti veškeré pomoci, kterou budeš schopen přijmout.

V okamžicích po své „smrti“ se všichni ocitnete obklopeni těmi nejlaskavějšími anděly, průvodci a dobrými duchy, včetně duchů těch, kteří pro vás byli v životě důležití.

Jako moje matka? Můj otec? Bude tam i můj bratr?

Ti, které jsi nejvíc miloval, ti budou nejbliž. Budou tě obklopovali.

To je *překrásné*.

Přítomnost tvých blízkých a andělů pro tebe bude obrovskou podporou. Pomohou ti „zorientovat se“ a pochopit, co přesně se s tebou děje a jaké máš „možnosti“.

Už dříve jsem slyšel, že se po smrti shledáme se svými nej- blížími a že nám právě oni pomohou přejít na „druhou stranu“. A mám obrovskou radost, že to je pravda!

Přítomnost svých nejbližších můžeš dokonce pocítit už před smrtí.

Ještě zaživa?

Ano. Často se stává, že lidé, kteří ještě neopustili své hmotné tělo, oznamují všem přítomným, že vidí své nejbližší anebo že jim jejich drazí vycházejí naproti.

Svědkové takových okamžiků se obvykle snaží umírajícího přesvědčit o tom, že jsou to jen jejich přeludy - a opravdu jsou tyto obrazy jen „jejich“, ale pro ně jsou zcela skutečné. Ostatní lidé je nemohou spatřit, protože mají příliš omezený náhled. Ten se bezprostředně po „smrti“ - a v některých případech už krátkou chvíli před ní - výrazně rozšíří.

To je úžasné! Teď jsi mi smrt vylíčil tak, že to vypadá jako vzrušující zážitek!

Také to JE vzrušující. Ve skutečnosti je smrt jedním z nejúžasnějších okamžiků lidského života. Všechno závisí na tom, čemu věříš. Tak jako v životě platí i ve smrti to, že v co věříš, to také prožiješ.

Například pokud v okamžiku své smrti neprožiješ přítomnost oněch dobrých duchů, je to proto, že to neočekáváš, a protože možnost, že by byli přítomní, se vymyká tvé víře. Ale pokud byt' jenom doufáš, že se setkáš s těmi, které miluješ, okamžitě jejich přítomnost pocítíš.

Chápu. Takže je opravdu důležité mít jasno ve své vlastní představě toho, co se děje po smrti. cosmic-people.com

Je důležité mít jasno ve své víře ohledně všeho. Není to jen okamžik smrti, který sám ovlivňuješ tím, v co věříš, ale celý tvůj život.

15

Už několikrát jsi mi řekl, že to, v co věřím, ovlivňuje můj život. Zřejmě jsem žil v domněnání, že pro okamžik smrti platí nějaká *odlišná pravidla*. Trochu mě překvapuje, že říkáš, že i po smrti jsem já sám tvůrcem své reality.

Potom jsem rád, že spolu vedeme tento rozhovor.

Počkej chvíli. Co to vlastně znamená pro mého otce? Můj otec byl přesvědčen, že po smrti se nestane *vůbec nic*.

Pokud umíráš s pocitem hluboké jistoty, že po smrti NIC NENÍ, tak hned v okamžiku, kdy si uvědomíš, že jsi zemřel, postoupíš do druhé fáze, kterou pro tebe bude prožitek, že není žádný život.

Jak mohu prožít, že není žádný život?

Nebudeš prožívat vůbec nic. Tvůj prožitek bude jednoduše nulový. Věci se budou dít dál, ale ty nebudeš schopen je vnímat.

Bude to přesně tak, jak by to bylo teď, kdybys spal a kolem tebe se něco dělo.

Takže neexistuje žádná naděje? Můj otec zemřel s naprostou jistotou, že po smrti není vůbec nic, žádný život v jakékoli podobě..., takže... pro něj není žádná naděje...

Znovu: Zemřít v takovém stavu je jako usnout. K tomu, abys prožil něco odlišného, stačí jen procitnout.

Ale jak může procitnout?

Dobrá zpráva je, že každý jednou procitne. Tak jako spánek v hmotném světě netrvá věčně, tak ani v posmrtném životě nikdo nezůstane spát navěky. Plán je jiný.

Duše procitne s pomocí svých nejbližších a andělů. Začne se podívat, kde to je, proč se nic neděje a co se s ní stalo. Začne si postupně skládat obrázek toho, co se událo, a ve chvíli, kdy to pochopí, vstoupí s plným vědomím do druhé fáze.

A co to pro ni znamená? Co při tom můj otec cítil?

Cítil to, co se rozhodl cítit.

Cokoli, co sám pro sebe stvořil? Úplně cokoli?

Přesně tak. Ale pokud je duše zmatená, bude i její prožitek zmatený. Nejspíš to bude jen nesouvislý sled narychlo vytvořených obrazů, který ani nemusí dávat smysl.

To nezní zrovna příjemně.

Nemusíš se bát. Není to nic „špatného“. Je to jen otázka znovuzískání orientace. Je to jako rychle přepínat televizní stanice dálkovým ovládáním. Není to nic nepříjemného. Jen se musíš rozhodnout, který „kanál“ chceš sledovat.

Když se začneš cítit ztracený a zatoužíš po tom, aby ti někdo pomohl, okamžitě si uvědomíš přítomnost svých blízkých, andělů a dobrých duchů, kteří tě obklopují, pomáhají ti a jen čekají, až si všimneš, že tam jsou.

V každém případě si z těch tisíců obrazů, které jsou uloženy ve tvé mysli, brzy vybereš jeden a začneš tvořit na jeho základě.

Ale teď je důležité, aby sis uvědomil, že žádný z těch scénářů, které jsem ti tu popsal, nijak nesouvisí s nejvyšší realitou. Tu prožiješ až ve třetí fázi. Scénáře, které jsem ti popsal, se týkají jen prvních dvou fází, těch nejranějších fází tvého „posmrtného prožitku“.

Dobrá. Takže v první fázi „smrti“ se stane to, že si uvědomím, že už nejsem spojen se svým tělem. Ve druhé fázi „smrti“ projdu čímkoli, co jsem si představoval nebo čemu jsem věřil, že se stane, když „zemřu“. A ve třetí fázi? Popíšeš mi ji také? Co se se mnou stane potom?

Spojíš se s Esencí a začneš prožívat nejvyšší realitu v jádru vlastní existence.

Myslíš Boha?

Můžeš nejvyšší realitu označovat jakýmkoli výrazem, který ti vyhovuje. Někteří lidé ji označují jako Esenci. Někteří lidé ji nazývají Alláh. Někteří hovoří o Veškerenstvu. Ale je úplně jedno, jak ji pojmenuješ, protože je to pořád totéž.

A co kdyby to bylo přesně to, co jsem si myslel, že po smrti nastane?

Co kdyby sis myslel, že nastane co?

Co kdybych si celý život myslel, že bezprostředně po smrti budu sjednocen s Bohem? Nebylo by to pak to, co bych prožíval v druhé fázi smrti?

Ve druhé fázi bys prožíval svou PŘEDSTAVU toho, že se to děje, ano. To proto, že ve druhé fázi stále ještě jednáš prostřednictvím své mysli.

Byl by to ten nejpříjemnější a nejúžasnější prožitek, který jsi schopen ve své představivosti vytvořit. Ale i přesto by tě v poslední fázi smrti čekal tentýž prožitek - takový, jaký opravdu je, nikoli takový, jaký sis ho představoval.

Ale máš pravdu. Učíš se rychle. Pokud jsi před smrtí pevně přesvědčen o tom, že bezprostředně poté, co zemřeš, budeš sjednocen s Bohem, tak se to opravdu stane.

Tohle je největší naděje celého světa - a je pravdivá.

Pro moji matku to nebyla naděje, byla to pro ni *jistota*. Moje matka si byla jistá, že ji po smrti uvítají zástupy andělů a že se vrátí Domů.

Pak přesně to opravdu prožila. A potom postoupila do další fáze smrti a její představa se proměnila v ještě úžasnější realitu.

Pocítila přítomnost Boha? Byl jsi tam, abys ji uvítal ve svém království?

Říkám ti, že jsem tu pro každého, abych ho uvítal.

Je nemožné zemřít bez Boha. Vždycky tu budu.

Přijmu tě, utěším tě, přivítám tě a ujistím tě o tom, že jsi dokonalý právě takový, jaký jsi, a naprosto připravený vstoupit do království nebeského. Pak tě předám do péče duší tvých bližních a andělů, kteří se stanou tvými průvodci na zbytku cesty a zavedou tě do duchovního světa... anebo do toho, co bys nazval „pravým“ nebem, na rozdíl od toho, které sis vytvořil ve svých představách. A tam vykonáš to, co jsi tam přišel vykonat.

Chceš říci, že budu v nebi „pracovat“?

Nemusíš se bát, bude to jako hra. Budeš si hrát v Zahradách Božích. Bude to opravdové „nebe“. Slovo „práce“ tu platí jen ve smyslu „dosažení toho, čeho je tvým cílem dosáhnout“.

A co je to, čeho mám v nebi dosáhnout?

K tomu se dostaneme, až se pustíme do poznávání duchovního světa. Ale prozatím věz, že neopustíš mou přítomnost, dokud tě nepodrobím svaté zpovědi.

Svaté zpovědi?

Ano. Ale o té bych ti také rád pověděl až později. Dost možná to bude ta nejdůležitější část našeho rozhovoru, a než k ní přistoupíme, musíme pro ni položit pevné základy.

Dobrá, ale to už jsou dvě věci, o kterých sám říkáš, že jsou velice důležité, a které odkládáš na později. Původně jsi mi sliboval, že mi na mou otázku dáš odpověď, která mě ohromí, ale že nejprve musíme probrat několik základních věcí. Teď říkáš, že mi odhalíš, co je „svátá zpověď“, ale až poté, co k tomu položíme pevné základy. Musím se přiznat, že už nevycházím z úžasu...

Smrt je úžasná. Je vzrušující, úžasná a překrásná.

Takže pokud Bůh čekal na mou matku, aby ji po smrti uvítal, můžeš mi říci, jak vypadal? Až se spolu setkáme, poznám tě?

Jak bys chtěl, abych vypadal?

Chceš říci, že budeš vypadat právě tak, jak si sám budu přát, abys vypadal?

Ano. Tak jako ve všem ostatním se stane přesně to, co si zvolíš, aby se stalo. Ano, ano a ještě jednou ano.

Pokud budeš chtít, abych vypadal jako Mojžíš, budu vypadat jako Mojžíš. Pokud čekáš, že budu vypadat jako Ježíš, budu vypadat jako Ježíš. Pokud si budeš přát, abych vypadal jako Mohamed, budu vypadat jako Mohamed. Přijmu jakoukoli podobu, kterou ode mě očekáváš nebo která způsobí, že se v mé přítomnosti budeš cítit dobře.

A co když nemám žádnou konkrétní představu, jak Bůh vypadá?

Pak budu pouhým pocitem. Bude to ten nejnádhernejší pocit, jaký jsi kdy poznal. Bude se ti zdát, jako bys byl ponořen do měkkého, hřejivého světla, jako by tě objímala samotná láska.

Anebo se ti může zdát, že jsi obklopen kuklou, která tě chrání, anebo visíš v zářící beztlížné schránce plné absolutního, bezpodmínečného smíření. Tentýž pocit prožiješ i v případě, že se ti nejprve zjevím v nějaké fyzické podobě. Nakonec se tato podoba rozplyne v pocit a ty už nikdy nebudeš mít potřebu dávat mi nějaký konkrétní tvar.

Ale pro tuto chvíli si pamatuj, co jsem ti řekl: Je nemožné zemřít bez Boha, ale není nemožné si to myslet. Ve druhé fázi smrti můžeš prožít, cokoli budeš chtít. Takže tě energie mé ryzí Esence může obklopit, ale ty se můžeš rozhodnout ji nevnímat, zlehčovat ten prožitek, označit ho za halucinaci nebo na něj úplně zapomenout.

To bych nikdy neudělal. Proč bych to dělal?

Za svůj život jsi to udělal už mnohokrát. Proč myslíš, že bys to nemohl udělat po smrti?

Protože už bych byl o něco moudřejší. Doufám, že po smrti už bych byl o něco moudřejší. A kromě toho, až budu po smrti, ty sám se postaráš, abych *jasně pochopil*, že jsi Bůh, že jsem milován a že prožitek, kterým procházím, jsi ty, který mě vítáš doma.

Poslouchej mě.

Smrt je okamžik tvoření. V momentě, který nazýváš „smrt“, dochází k vyrovnání energie, k vyladění energie, se kterou jsi do tohoto momentu vstoupil, a vytvoření efektu duplikace v nehmotném světě, do kterého právě přicházíš. Díky tomu můžeš i nadále prožívat to, co jsi sám stvořil, ačkoli jsi přešel do jiného světa. (Tentýž proces probíhá v okamžiku zrození, jen v opačném směru. Když přicházíš na svět, energie, kterou sis s sebou přinesl z duchovního světa, se v tomto procesu vyrovnání energie proměňuje v hmotu a dochází k efektu duplikace v hmotném světě, do kterého jsi právě vstoupil.) Pamatuj, co jsem ti řekl už dříve: Smrt je brána a energie, se kterou touto branou procházíš, určuje, co najdeš na druhé straně. Můžeš tam vytvořit něco

nového, kdykoli si usmyslíš (tak jako v životě), ale zpočátku tam najdeš právě to, co čekáš, že tam najdeš.

Pokud nevěříš v Boha a projdeš branou smrti s tím, že v něj nevěříš, pak Bůh bude při tobě, ale ty ho nepocítíš, tak jako jsi ho nepocíťoval ani za života.

Musíš vědět, že Bůh stojí při tobě, abys prožil, že Bůh je při tobě.

Pokud se podíváš na květinu a víš, že je v ní přítomen Bůh, uvidíš v ní Boha. V opačném případě neuvidíš nic víc než květinu. Možná dokonce uvidíš jenom plevel.

Pokud pohlédneš do očí bližního svého a víš, že je v něm přítomen Bůh, uvidíš v něm Boha. V opačném případě neuvidíš nic víc než bližního svého. Možná dokonce uvidíš padoucha.

Pokud se podíváš na svou vlastní tvář v zrcadle a víš, že je v ní přítomen Bůh, uvidíš v ní Boha. V opačném případě neuvidíš nic víc než člověka, který se snaží zjistit, na koho se vlastně dívá. Možná dokonce uvidíš člověka, který na tuhle otázku marně hledá odpověď.

Chceš říci, že mě Bůh neochrání před mou vlastní „nevědomostí“?

Bůh tě před tvou vlastní nevědomostí „zachraňuje“ každý den. Věděl jsi to?

Myslím, že jsem to tušil.

Opravdu?

Aspoň někdy.

Bezprostředně po smrti je to úplně stejné. Někdy to lidé vědí, a někdy ne. A tobě se stane právě to, v co věříš.

No páni, to je mi poselství! Musím se přiznat, že jsem čekal něco lepšího. Čekal jsem, že mi řekneš, že přítomnost Boha v posmrtném životě „přebije“ všechny konfliktní projevy víry a naplní ten okamžik pocitem absolutní blaženosti.

Ale Bůh naplní ten okamžik absolutní blažeností, protože není nic lepšího než akt ryzího tvoření, a Bůh ti umožní stvořit v okamžiku smrti jakýkoli zážitek, který chceš prožít. Právě to se odehraje ve druhé fázi smrti. Ve třetí fázi ti bude dáno pochopit větší pravdu o sobě samotném - a pak si znovu vzpomeneš, jak ji vytvořit. Protože ty sám jsi součástí Boha, o kterém tady mluvíš. Ale i kdyby sis dál myslel, že nejsi, stále bys měl moc vytvářet jakýkoli prožitek, po kterém zatoužíš.

A tak si nyní zapamatuj tohle: Tvé první pocity z posmrtného života jsou tím, co právě v tu chvíli sám vytvoříš a co budeš i nadále vytvářet vlastními představami a vlastní nadějí.

Naděje v tom také hraje svou roli?

Pamatuj si, co jsem ti řekl už dříve. Pokud byt' jen na okamžik zadoufáš, že ti někdo přispěje na pomoc, budeš obklopen svými blízkými a anděly. Pokud byt' jen na okamžik zadoufáš, že se setkáš s Mohamedem, bude tě provázet Mohamed. Pokud byt' jen na okamžik zadoufáš, že tě provede Ježíš, setkáš se s Ježíšem. Anebo s Krišnou. Anebo s Buddhou. Anebo prostě s Esencí ryzí lásky.

Naděje hraje nádhernou roli ve „smrti“ i v „životě“. (Snad ani nemusím říkat, že obojí je vlastně totéž.) Nikdy se nevzdávej naděje. Nikdy. Naděje je vyjádřením tvé nejhlubší touhy. Je to předzvěst tvého největšího snu. Naděje je myšlenka povznesená na Boží úroveň.

Tak to zní opravdu krásně! Naděje je myšlenka povznesená na Boží úroveň. To je dokonale povzbuzující tvrzení.

A protože se ti tohle tvrzení tak zalíbilo, zde je těch 100 slov, která jsem ti slíbil - „Smysl veškerého života ve 100 slovech.“

Výborně! Jeden z tvých dlouho odkládaných slibů.

Naděje je tvou branou vedoucí k víře, víra je tvou branou vedoucí k vědění, vědění je tvou branou vedoucí k tvoření a tvoření je tvou branou vedoucí k prožitku.

Prožitek je tvou branou vedoucí k výrazu, výraz je tvou branou vedoucí k nabývání a nabývání je podstatou veškerého života a jedinou úlohou Boha.

Díky své naději jednou uvěříš, to, čemu jsi uvěřil, jednou poznáš, to, co jsi poznal, jednou stvoříš, to, co jsi stvořil, jednou prožiješ, to, co jsi prožil, jednou vyjádříš, a tím, co jsi vyjádřil, se jednou staneš.

To je smysl veškerého života. A život je tak prostý.

Miluji okamžiky, kdy mi život líčíš takhle stručně. To je nádherný dar! Dar, který očekáváme od básníků jako Robert Frost, od písničkářů a od dramatiků. A také od učitelů a poslů. Právě teď jsem si vybavil, co básnička Lisel Muellerová vtělila do básně ve volném verši, jež nese název „Naděje“.

Říká, že naděje „je pohyb, který u psa probíhá od očí až po ocas“. Není to dokonalé? Nevystihuje to přesně podstatu věci? Musím tu uvést aspoň úryvek z jejího díla:

NADĚJE...

*...je pohyb, který u psa probíhá od očí až po ocas.
Je to nádech, který plní plíce právě narozeného dítěte.*

*Je to jedinečný dar, který sami v sobě dokážeme zničit,
argument popírající smrt, génius předvídající budoucnost
a vše, co víme o Bohu.*

***Vnímáš trojrozměrný svět, ale nežiješ v něm.
Nejvyšší realita je mnohem složitější, než sis kdy představoval.***

16

A tak se znovu vracíme k představě, že stav mysli dané osoby v daném okamžiku určuje zkušenost, kterou její duše prožije „na druhé straně“.

Ano, přesně to ti říkám. A řekl jsem ti to už několikrát.

Ano, ale já se k tomu v duchu znovu a znovu vracím, protože na tom tvrzení je něco, co mi ne a ne zapadnout do mého vnímání světa. Dlouho jsem přemýšlel o tom, co by to mohlo být, a teď mám pocit, že jsem na to konečně přišel.

Prosím, řekni mi, co to je.

Ta představa nenabízí příliš velkou útěchu těm, kteří ke smrti přistupují *bez naděje* - těm, kteří na poslední chvíli zjistí, že se pohybují na poli strachu nebo hrůzy, pochopení, sebeobviňování nebo pochybnosti - ani jejich rodinám.

Chápu. Vidím, kam míříš.

Zkrátka neznám příliš mnoho lidí, kteří by umírali s takovým klidem a nadšeným očekáváním, jaké je podle toho, co říkáš, zapotřebí k prožití onoho překrásného zážitku. Řekl bych, že většina lidí umírá spíš... Jak to nazvat? Minimálně s neblahou předtuchou, ne-li rovnou se strachem či hrůzou, anebo ve zmatku a zaskočení tím, jak náhle smrt přichází, pokud se třeba stanou obětí nehody a podobně.

Chápu tvé obavy. Ale útěcha spočívá v tom, že všechny duše dojdou míru, radosti a lásky. Všechny duše dospějí do třetí fáze, kde splynou s Esencí.

Do té doby nepocítí v „posmrtném životě“ nic jako „bolest“ - ať už citovou, tělesnou, nebo duševní. Už dříve jsem říkal, že ani ti, kdo jsou přesvědčeni, že míří do „pekla“, a proto se tam pošlou, ve skutečnosti netrpí. Jen pozorují sebe sama, jak tuto zkušenost prožívají, ale bez toho, aby s ní byli citově spojeni.

Říkal jsi, že to je, jako kdyby se dívali na instruktážní video.

Přesně tak. To velmi dobře vystihuje ten odstup, který v tu chvíli panuje. Jednoduše pro sebe vytvoříš ten prožitek, abys ho mohl prozkoumat a vytěžit z něj poznání, které ti nabízí, ale netrpíš. V životě po „smrti“ neexistuje nic takového jako utrpení.

Tak co tam je? Je tam vůbec něco? Je tam štěstí? Je tam radost?

To všechno tam je. Není tam nic negativního.

Nic negativního?

Vůbec nic.

Ale já myslel, že jsi říkal, že každý prožije právě to, co očekává, že prožije.

Správně.

Tak co se potom stane s člověkem, který očekává, že bude trpět? Co bude s tím, kdo se rozhodl trpět, kdo má pocit, že to je jediný způsob, jak si může „zasloužit“ cestu do nebe nebo „odpykat svoje hříchy“? Myslel jsem, že jsi říkal, že po smrti prožije každá duše přesně to, co očekává.

Co jsem řekl, je pravda. Proto by takový člověk prožíval utrpení... až na to, že by ho necítil.

Protože, jak jsi řekl před chvílí, by jen přihlížel, aniž by byl sloučen s tím „já“, které prožívá?

Ano, a také proto, že i kdyby se dokázal sloučit s tou částí sebe sama, která prožívá, neudělal by to.

Je ti jasné, že jsi mi právě znovu zamotal hlavu?

Dovol, abych ti připomněl něco, co už jsem řekl dříve a co by to všechno mohlo trochu lépe vysvětlit.

Ano, to by se hodilo. Zrovna teď by se opravdu hodilo nějaké vysvětlení.

V okamžiku, kdy nastane něco, co duše vnímá jako nežádoucí, způsobí samotná myšlenka, že to je nežádoucí, okamžitou změnu vnitřního prožitku duše. Proto neexistuje žádné utrpení. Dokonce ani pro člověka, který si usilovně představuje, že by měl být potrestán.

Takový člověk si stvoří vlastní prožitek podle svých představ, ale neprožije ho tak, jak si představuje, z prostého důvodu, že jakmile se o to pokusí, sám se rozhodne opačně.

I v případě, že si opravdu myslí, že to chce?

Úroveň vnímání v posmrtném životě předem vylučuje možnost, že by si někdo záměrně zvolil, co není skutečné. A duše by okamžitě poznala a věděla, že koncepce, představa a prožitek „utrpení“ nejsou skutečné.

V první fázi smrti si duše uvědomí, že tělesná schránka, ve které existovala v hmotném světě, není skutečná, totiž že ve skutečnosti duše a tělo nejsou jeden celek. V druhé fázi smrti si duše uvědomí, že ani mysl se všemi svými představami není skutečná. Tedy že není tím, kým je ve skutečnosti duše.

VŠECHNY myšlenky omezené mysli, které vycházejí z omezené perspektivy lidské zkušenosti, jsou ve druhé fázi smrti zavrženy právě proto, že perspektiva duše v posmrtném životě je mnohem větší a zcela odlišná od toho, co prožívala, dokud přebývala v těle.

Právě z toho bodu rozšířené perspektivy začíná duše tvořit a prožívat sebe sama. Jakmile uvidí a pochopí, že není tělem, její perspektiva se pochopitelně do značné míry posune. Právě to je síla, která ji posouvá do třetí fáze smrti, kde jsou všechny myšlenky - nejen „špatné“ myšlenky, ale dokonce i vlastní představa o „nebi“ - zavrženy a místo nich přichází prožitek nejvyšší reality.

A tak i pro člověka, který je pevně přesvědčen, že musí trpět, že si zasluhuje trpět, že utrpení je jediným prostředkem, kterým se může vykoupit v očích Boha, po rozšíření perspektivy duše samotná představa vykoupení a utrpení jako prostředku, který k němu vede, ztratí smysl.

Duše může pozorovat svou vlastní snahu trpět ve svém vlastním pekle, ale sama rychle pochopí, že takový prožitek nemá smysl vytvářet.

Nemyslel jsem si, že pro duši jako pro tvůrce své vlastní reality bude něco nemožné.

Nejde o to, že by to bylo nemožné. Jde o to, že by to bylo nesmyslné. Duše by neměla důvod vytvářet určité prožitky - kromě toho, aby si tím něco „připomněla“. Jakmile si duše vzpomene, že utrpení není realita, ale pouhý prožitek vznikající v lidské mysli, dosáhne toho, čeho měla stvořením vlastního pekla dosáhnout, a samotný prožitek se následně stane bezvýznamným.

To všechno je způsobeno tím, že duše v určitém smyslu „ví až příliš“ na to, aby z takových prožitků získávala další zkušenosti. Byla by jako kouzelník, který pořád dokola předvádí tentýž trik, a to ještě pro jediného diváka: sebe sama.

Věřím, že pro takového kouzelníka by bylo velmi obtížné vydržet vlastní trik sledovat se zájmem.

Bylo by to víc než obtížné. Bylo by to nemožné. A v tomto smyslu, v tomto kontextu, můžeme také říci, že pro duši je nemožné trpět.

Ani na ten nejkratší okamžik? Ani v tom momentě, kdy se rozhoduje, jestli to pro ni je užitečné nebo ne?

Ne, ani tak ne.

Neexistuje nic jako „nejkratší okamžik“. Tvá otázka vychází z tvé vlastní reality a v ní obsaženého pocitu zvaného „čas“ - z toho, že se věci dějí jedna za druhou. Ale všechno to, co jsem ti právě popsal jako zážitky duše po smrti, se odehrává v jednom a totéž okamžiku.

Počkej chvíli. Ty sám jsi řekl, že smrt má několik fází. Mluvil jsi o první fázi, druhé fázi a tak dál...

To je správně, a tak to odpovídá terminologii, ve které uvažuješ. Ale tyto fáze probíhají zároveň - každá nová zkušenost „přepíše“ tu předchozí. Takže to je, jako kdyby se to předchozí vůbec nestalo. Ty „jsi“, čím „jsi“, právě teď a z praktického hlediska to vypadá, jako bys nikdy nebyl jiný.

Omlouvám se, ale to mi nedává smysl. Právě teď jsem se v tom, co říkáš, dočista ztratil.

Problém spočívá v tom, že se tu snažíme v pozemských pojmech popsat zážitek, který se odehrává mimo hmotný svět. Mohu ti k němu říci jen tolik, že všechny věci se dějí postupně a zároveň.

To mě mate *ještě víc!* Věci se přece dějí buď postupně, nebo zároveň. Nemůže platit obojí najednou.

Že ne?

Říkám ti, že veškerý život je obojím najednou.

Veškerý život probíhá „postupně“ a „zároveň“?

Přesně tak.

Tak dobrá, tohle si opravdu nedokážu představit. Nedokážu ten obraz udržet v hlavě.

Dokážeš aspoň připustit, že by něco takového bylo možné? Dokážeš svou mysl otevřít natolik, že bys to připustil?

Pro tuto zkušenost neexistuje ve tvém jazyce žádné slovo, a tak si budeme muset nějaké vymyslet. Můžeme říkat, že se veškerý život odehrává v „simultánní posloupnosti“.

Stejně nevím, jak tomu mám rozumět. Předpokládám, že možné je úplně cokoli, a jsem ochoten uvěřit tomu, že nejvyšší realita se od mé vlastní zkušenosti zcela zásadně liší, ale i tak pro mě existují určité hranice. I kdybych mohl *připustit*, že něco takového existuje, nedokázal bych si to *představit*. Nedokázal bych si v duchu vytvořit obraz toho prožitku.

Zkusme pro to tedy nalézt jiná slova - „skutečnější“ slova jimiž bych ti to mohl vysvětlit, anebo aspoň trochu víc přiblížit.

Dobrá, protože s tímhle problémem potřebuji pomoci, a to hned. Anebo bych spíš měl říci „v simultánní posloupnosti“?

Výborně. To je výborné!

Zkus si představit realitu, ve které neexistuje čas. Aspoň ne v té podobě, v jaké ho znáš. Je jen jediný okamžik, zlatý okamžik Ted'.

Všechno, co se kdy stalo, co se děje a co se stane, probíhá právě teď.

To platí o všech tvých životech, nejenom o té dílčí zkušenosti, kterou nazýváš svým současným „životem“, anebo o tomto posmrtném životě. Jediný rozdíl je, že v posmrtném životě to poznáš. Prožiješ to.

Dobrá, ale počkej chvíli. Říkal jsi, že *všechny* mé životy probíhají zároveň. Mluvíš o všech mých inkarnacích, vid'?

Ano. Ale mluvím také o všech tvých poutích skrze tuto inkarnaci.

Chceš říci, že si *tímto životem* projdu víc než jednou?

Přesně tak. A mnoho možností, mnoho prožitků se odehraje zároveň.

Ale pokud se všechno odehrává zároveň... To by znamenalo, že existují „alternativní reality“. Chceš říci, že existuje něco takového jako „paralelní vesmíry“, které existují vedle toho našeho, a „já“ v těchto vesmírech prožívám něco jiného?

Ano.

Tak musím uznat, že jestli jsi mi na počátku tohoto rozhovoru říkal, že některé jeho části se lidem budou zdát neuvěřitelné, zatím jsi svoje slovo dodržel. Spousta lidí by na něco takového řekla, že to je ryzí science fiction.

A přitom není. Už dříve jsem říkal, že to je čistá věda.

I tohle je věda? Alternativní realita je věda?

Ty si myslíš, že žiješ ve vesmíru, který má jenom tři rozměry? Zeptej se na to kteréhokoliv kvantového fyzika.

Copak nežijeme ve trojrozměrném světě?

Vnímáte trojrozměrný svět, ale nežijete v něm.

Co to znamená?

To znamená, že nejvyšší realita je mnohem komplikovanější, než sis kdy myslel. Znamená to, že se tu odehrává mnohem víc, než je pouhým okem vidět. Věď, že v kterémkoli okamžiku v čase jsou přítomny VŠECHNY možnosti. Tu, kterou chceš prožít, si vybíráš z mnoharozměrného pole nekonečných možností. A proto právě teď a tady existuje i jiný „ty“, který činí jiná rozhodnutí.

Jiný já?

Přesně tak.

Chceš říci, že i já existuji v mnoha dimenzích?

Ano.

**Když se pořádně podíváš na vesmír, zjistíš,
že na něm není nic záhadného.**

17

Už zase jsme se dostali hodně daleko od tématu, o kterém jsem myslel, že se jím budeme zabývat. Je to ovšem fascinující a zároveň to souvisí s mým dotazem, který se týkal toho, jak budu prožívat svou vlastní smrt.

Všechno tu se vším souvisí. Nenajdeš tu jediný fakt o životě a o tom, co nazýváš „smrt“, který by stál osamocen a nezapadal mezi ostatní. Všechno je podstatné.

Dobrá. Tak mi odpověz na tohle: Pokud se všechno odehrává zároveň, jak je možné, že my lidé vnímáme události tak, jako kdyby se odehrávaly izolovaně a postupně?

To záleží na tom, co se rozhodneš pozorovat. A to je pro tvou současnou pouť životem velice praktická informace.

Tvůj prožitek vzniká na základě toho, co pozoruješ. Anebo přesněji řečeno na základě toho, kterým směrem se posouváš v časoprostoru.

Prosím?

Když dovolíš, ukážu ti to na jednoduchém příkladu, abychom zjistili, na čem jsme a zda ti mohu pomoci to pochopit.

Ano, Bože, *prosím*. Opravdu se tě ze všech sil snažím sledovat, ale potřebuji nějaký pevný bod, kterého bych se mohl zachytit.

Dobrá. Řekněme, že jsi právě vstoupil do místnosti. Je to obrovská místnost a je bohatě zařízená. Mohla by to být třeba knihovna v honosném paláci.

Dobrá, to si dovedu představit.

Vstoupíš do té místnosti a některých věcí v ní si všimneš jako „prvních“. Možná že v koutě stojí pár antických soch v nadživotní velikosti, které pochopitelně upoutají tvou pozornost. Vyrážíš k nim, aby sis je pořádně prohlédl. Může tam samozřejmě být i cokoli jiného, co takhle vyčnívá nad okolím - vycpaný medvěd nebo velká televizní obrazovka. Tvá pozornost se okamžitě zaměří na něco takového. Tvá mysl se hned soustředí na to, co tě zaujalo.

Ano, to chápu.

Pak se začneš rozhlížet po místnosti a všimat si ostatních věcí, menších a méně výrazných. A nakonec se postavíš před knihovnu, která stojí uprostřed místnosti. Tvé oči se zaměří na hřbet knihy přímo před tebou, uprostřed prostřední police. Pro tuhle knihu jsi sem původně šel. Sochy v rohu upoutaly

tvou pozornost a šel ses na ně podívat, ale ta kniha je to, co jsi v místnosti hledal.

Budeš-li takový zážitek později někomu líčit, možná tě samotného překvapí, že použiješ slova jako: „A nakonec tam byla! To byla ta kniha, kterou jsem tu hledal.“

Samozřejmě to není žádné „nakonec“. Mohl bys stejně dobře říci: „A pro začátek tam byla.“

Kniha, pro kterou jsi tam šel, byla celou dobu na svém místě, jen čekala, až si jí všimneš. Neobjevila se tam „nakonec“. Vlastně se vůbec „neobjevila“. Nedorazila na své místo v určitém „okamžiku“. Byla tam od začátku, ale ty jsi ji neviděl, protože ses na ni nedíval. Nevyrazil jsi k ní.

Ale všechno v té místnosti bylo na svém místě. Všechno tam existovalo zároveň. Jen ty jsi viděl, co tam bylo, „objevil to“, a proto to i prožil postupně. Vnímál jsi věci v té místnosti v „simultánní posloupnosti“.

Tohle chápu. Chápu, že by mi to tak mohlo připadat.

Ale víš, že věci, na které se podíváš, se v tu chvíli „neobjeví“. To, že se na ně podíváš, způsobí, že se „zjeví“ TOBĚ. Lidé, kteří se zabývají základní kvantovou fyzikou, by řekli, že nic neexistuje, dokud to nevidíš. Tvůj pohled tu věc umístí. Ale ještě pokročilejší věda už dnes ví, že ani to není úplně správný popis toho, jak se věci mají.

V nejvyšší realitě věci skutečně JSOU na místě ještě dřív, než se na ně podíváš. Existují dokonce v mnoha různých možnostech zároveň. Každý myslitelný výsledek každé myslitelné situace existuje právě teď a právě tady - a děje se právě teď a právě tady. Skutečnost, že vidíš jenom jeden z nich, ho v pravém slova smyslu neumísťuje „tam“ - umísťuje ho „sem“, do tvé mysli.

Ale která realita ze všech těch realit, jež existují, je ta, kterou si vložím do mysli?

Ta, kterou ses rozhodl vidět.

A podle čeho si vybírám jednu realitu na úkor těch ostatních?

No, to už je mnohem lepší otázka, že? Čím to je, že si vybereš jednu realitu a ne jinou?

Když na ulici míjíš člověka, který se válí na chodníku, je zarostlý, špinavý a v ruce svírá láhev vína, jak se rozhodneš, jestli uvidíš „otravného žebráka“, nebo „chudáka bezdomovce“? Když ti vedení firmy, ve které pracuješ, oznámí, že tvé pracovní místo bylo „restrukturalizováno“, co rozhoduje o tom, jestli v tom uvidíš „hroznou katastrofu“, anebo „úžasnou příležitost“? Když v televizi vidíš reportáž o zemětřesení nebo přílivové vlně, která způsobila smrt tisíců lidí, podle čeho se rozhoduješ, jestli to budeš považovat za „katastrofu“ nebo za projev „osudu“?

Co tě vede k tomu, aby sis vybral jedno na úkor druhého?

Moje představa o tom, jak to je?

Ano. Takže tvá představa o tom, jaký jsi ty sám.

Začíná mi to připomínat příběh Dona Quijota z La Man- chy, jediného muže, který - aspoň podle slov z muzikálu - vidí svět odlišnýma očima, očima, které „planou ohněm vnitřního náhledu“. Don Quijote pojme „nejpodivnější plán, který kdy kdo vymyslel - stát se potulným rytířem a vypravit se do světa napravovat všechny křivdy“.

Najde mísu na holení, obrátí ji a najednou v ní vidí přilbu, kterou pak hrdě nosí na hlavě. Potká starou hospodskou Aldonzu a myslí si, že to je Dulcinea, krásná a ctnostná dáma. Požádá ji o nějakou upomínku, kterou by s sebou mohl nosit do boje, a ona mu hodí špinavý hadr, ale on ho má za její šátek a od té doby ho nosí u srdce. Nakonec odjíždí se slovy, že ho volá osud a on musí vyslyšet jeho volání.

A přitom si to všechno vymyslel.

Co je tedy potom tvůj osud? Jak prožiješ svůj život? Jak uvidíš lidi, místa a události, se kterými se setkáš? A jak to všechno dopadne?

Ty jsi Bůh. Pověz mi to.

Bude to záležet na tom, jak se na to podíváš.

Víš, co je neuvěřitelné? Jakkoli to všechno zní šíleně, mám pocit, že tomu doopravdy začínám rozumět.

Samozřejmě že ano, protože to všechno je velice přirozené. Tvá duše tomu všemu - včetně „simultánní posloupnosti“ dokonale rozumí. Tvoje duše ví, že existují všechny reality. Muž ležící na chodníku je otravný žebrák i chudák bezdomovec. Aldonza je hospodská i ctnostná dáma. Ty jsi oběť i padouch, a zůstáváš obojím po celý svůj život. A nic z toho není skutečné. Vůbec nic. To všechno si vymýšlíš. Vytváříš svou zkušenost tím, že se rozhodneš, kterou část z toho všeho, čím jsi, chceš vidět. A můžeš přitom velmi snadno přehlédnout to, co se snažíš najít.

Tak teď tomu opravdu rozumím. Někteří lidé mi říkají, že hledají dokonalého partnera, ale když jim nebe sešle do cesty toho pravého, vůbec si ho nevšimnou, protože se nechávají rozptylovat vzhledem nebo věcmi, které sami označují za nedostatky. Don Quijote viděl v hospodské krásnou dámu *a ona se jí stala*.

Tohle přehlížení něčeho, co mám přímo před očima, platí dokonce i pro hmotný svět. Ani nevíš, kolikrát už jsem dlouze hledal něco, co jsem měl přímo před sebou, ale protože jsem byl roztržitý, nepodíval jsem se pořádně. To, co jsem hledal, jsem prostě neviděl! A tak jsem odešel z té „místnosti“ (opustil jsem ten okamžik ve svém životě) a všem, koho to zajímalo, jsem oznámil: „Není to tam. Prostě to tam není!“ Ale pak jsem musel zklamaně přihlížet, jak někdo jiný napochodoval do té místnosti, za chvíli se vrátil a triumfálně přinesl to, o čem jsem *přisahal*, že to tam není!

A přesně to dělá mistr. Duchovní mistr je ten, kdo vejde do místnosti ve tvém životě a spatří tam i to, o čem sám tvrdíš, že to tam není.

Tak často jsem slychal, jak lidé říkají - a nejen ostatní lidé, často jsem to slychal i z vlastních úst -, že nemají ani ponětí, jak se to, co hledají, ocitlo právě tady...

Kouzelníci tomuhle principu rozumějí naprosto dokonale. Říkají, že „ruka je rychlejší než oko“. Předvádějí své triky přímo před očima obecnstva a vůbec nic kouzelného na nich není. Ale kouzelník ví, že to, co dělá, ti bude připadat jako kouzlo kvůli tomu, odkud a kam se díváš.

Tajemství úspěšného kouzelníka tkví v tom, že tě donutí dívat se jinam než tam, kde se trik odehrává.

Není náhodou, že kouzelníci a duchovní mistři bývali často spojováni. Lidé je považovali za dvě strany téže mince, kterou označovali slovem „mystik“. A slovo mystický, jež má stejný základ, zase lidé často používají k tomu, aby popsali vlastní zážitek, kterému sami neporozuměli.

Mystikové jsou lidé, kteří vidí věci, jež ty sám nevidíš. Nedívají se stranou, nenechají se zmást a hledí právě do míst, kde se odehrává podstata celého triku.

Na vesmíru není vůbec nic mystického, pokud se na něj dokážeš podívat otevřenýma očima a vidět jeho mnohorozměrnost. Ale to je pro většinu lidí vzhledem k jejich omezenému vnímání velice obtížné.

Umístil jsi sám sebe do těla v rámci času a prostoru, vidíš, vnímáš a můžeš se pohybovat v těch několika málo rozměrech, ve kterých je tvé tělo schopno pohybu. Ale tvé tělo není tím, kým opravdu jsi, je to jen něco, co máš. Čas není něco, co plyne, ale něco, čím ty proplouváš, tak jako procházíš místností. A prostor ve skutečnosti vůbec není „prostor“ ve smyslu prázdný prostor nebo „místo, kde nic není“, protože žádné takové místo neexistuje.

Čas JE. Říká se, že čas běží nebo letí, ale ve skutečnosti se vůbec nehýbe. To ty se hýbeš, ty běžíš nebo letíš skrze čas, ty si vytváříš iluzi „ubíhajícího času“, ale ve skutečnosti se sám pohybuješ „jediným okamžikem, který existuje“.

A tento jediný okamžik, který existuje, je nekonečný, takže jím můžeš procházet a cítit, že ti čas utíká, ačkoli ty sám utíkáš časem.

Čas je něco, co vnímáš postupně, ale přitom to existuje zároveň ve všech prostorech. Čas a prostor existují v simultánní posloupnosti.

Když procházíš chodbami času, začneš si uvědomovat, že časoprostor je obrovský. „Jediný okamžik, který existuje“, se nazývá časoprostorovým KONTINUEM, protože realita času a prostoru v něm zůstává kontinuálně přítomná.

Ty sám se můžeš v podobě čisté duše pohybovat touto singulární realitou (často nazývanou také singularita) v nekonečných cyklech, ve kterých neustále prožíváš své já. Ty JSI tou singularitou. Jsi látkou, ze které je vytvořena. Ryzí Esencí. Energií. Jsi individuální realizací této energie a Esence. Jsi „individuálním aspektem singularity“.

Singularita je to, co někteří z vás nazývají „Bůh“. Individuální aspekt je tím, co někteří z vás nazývají „já“.

Můžeš rozdělit své vlastní já a pohybovat se singularitou v mnoha různých směrech. Sám tyhle cesty po časoprostorovém kontinuu znáš jako „životy“. Jsou to cykly, kterými tvé „já“ odhaluje podstatu tvého „já“ tvému „já“, a to tím, že prožívá svůj průchod skrze „já“.

Tak teď mi ještě chvíli potrvá, než to zpracuji. Nikdy dřív mi to nikdo takhle nevysvětlil.

Tak to byl nejvyšší Čas.

Výborně. Další tvá slovní hříčka.

Správně.

Tak uvidíme, jestli to teď všechno dokážu vstřebat do svého individuálního „já“ a nějak se s tím vyrovnat. My lidé jsme „individuálním aspektem singularity, který prožívá život v simultánní posloupnosti“.

Přesně tak. Vidíš, že jsi to vstřebal.

Děláš si legraci? Copak jsi neslyšel, co jsem právě řekl? Řekl jsem, že jsme individuálním aspektem singularity, který prožívá život v simultánní posloupnosti.

Ano, a já řekl, že přesně tak to je.

Úžasné. Tak teď si připadám jako Alenka v říši divů. Právě jsem spadl do králičí nory.

***Tvým záměrem je poznat sebe sama skrze zkušenost úplně,
ne jenom částečně.***

18

Dovol tedy, abych ti položil přímou otázku. Ta se týká specificky problému života po smrti.

Dobrá.

Pokud jsme věčnou Esencí, která se pohybuje singularitou, již nazýváme časoprostorem, v souvislém a *nikdy nekončícím* cyklu, v němž „já“ prochází samo sebou, jak můžeme někdy dospět k tomu, abychom prožili věčnost s tebou - S BOHEM -, jak nám to bylo přislíbeno?

Dobrá otázka.

A odpověď?

Ten nekončící cyklus putování tvého „já“ JE věčný život se mnou, který ti byl přislíben. Prožíváš svou „věčnost s Bohem“ právě teď.

A jaká je pak v celé té věci úloha smrti? Chceš říci, že tohle je nebe? Je tenhle souvislý, nikdy nekončící cyklus to nejlepší, co nás kdy čeká? Pocítíme někdy „jednotu“ s tebou, jak se o tom píše? A co okamžik „ryzí blaženosti“, který všemožní mystikové opěvovali jako chvíli, kdy se duše jednotlivce znovu sloučí s Veškerenstvem?

Než tenhle rozhovor skončí, dozvíš se o tom okamžiku víc. Tvá žízeň po vědění bude uhašena. A pokud jde o ty ostatní otázky, pohyb individuálního aspektu skrze singularitu nikdy neustává, ale pokračuje v cyklech, jak jsem ti popisoval.

Ty cykly ovšem probíhají postupně - cyklus je přece z definice něčím, co má určitou posloupnost, ne? Ale ty říkáš, že ty cykly probíhají také zároveň.

Přesně tak. Všechno se děje zároveň, ačkoli „se zdá“, že se to děje postupně.

Ten zážitek, kterému říkáš „smrt“, ti poslouží k označení začátků a konců těchto sekvencí a chvil mezi nimi, kdy tvá duše čerpá nové síly. „Smrt“ je přesun energie, který vytváří velké fluktuace, vibrující na frekvenci tvého „já“, a právě ty ti umožňují přesouvat se skrze hranici oddělující to, co sám nazýváš hmotným a duchovním světem.

„Smrt“ však není nezbytná pro to, aby ses mohl pohybovat časoprostorovým kontinuem a prožívat sám sebe na různých rovinách.

„Smrt“ není nutná?

Ne pokud „smrtí“ rozumíš odpadnutí hmotného těla. Můžeš mít zcela plnohodnotný prožitek svého duchovního já a přitom zůstat spojen se svým hmotným tělem. Není nutné odkládat tělesnost, abys to prožil. A stejně tak můžeš mít zcela plnohodnotný prožitek svého tělesného já a přitom cestovat po duchovním světě.

Mohu si své tělo vzít s sebou do duchovního světa?

Ano, můžeš.

Tak proč bych to nedělal pořád dokola? Proč bych měl vůbec někdy „umírat“?

Zůstat v jednom hmotném těle po celou věčnost by nevyhovovalo smyslu věčnosti jako takové.

Že ne?

Ne.

A proč ne?

Protože smyslem věčnosti je poskytnout ti kontextové pole bezčasí, ve kterém ti bude nabídnuta příležitost nekonečného prožitku a neomezené proměnlivosti ve vyjádření toho, kým opravdu jsi.

Přece bys ve své zahradě nezasadil jen jedinou květinu? Bez ohledu na to, jak by mohla být krásná a jak sladce by mohla vonět, je to právě proměnlivost a pestrost výrazu, díky nimž jsou květiny symbolem krásy.

Tvým záměrem je poznat sebe sama skrze zkušenost úplně, ne jenom částečně. A tomuto záměru by neposloužilo, kdybys zůstal po celou věčnost jen v jediné hmotné podobě.

Ale nemusíš si dělat starosti. Změna podoby s sebou nemusí přinášet pocit ztráty, protože se můžeš do každé konkrétní podoby kdykoli vrátit.

Mohu přijít na svět jako někdo, kým jsem už byl?

Ano, a dokonce to často děláš, aby sis ten konkrétní prožitek svého já zopakoval novým a lepším způsobem.

V některých vašich náboženských tradicích se o tom hovoří jako o druhém příchodu Krista - ačkoli mnoho z vás dospělo k přesvědčení, že se něco takového může stát a stane právě jen jemu. Pravda je taková, že každý z vás může prožít sebe sama jako Krista, a dokonce máte všichni potenciál udělat to, kdykoli si zamanete.

Můžeš svou úlohu Božího syna přijmout, kdykoli budeš chtít, a děláš to v okamžiku, kdy si uvědomíš, kým opravdu jsi. V tu chvíli se stáváš rozkvetlou květinou v zahradě života. To je ta rajská zahrada, která se tak často objevuje ve vaší mytologii.

A tak procházíš životními cykly.

Tyto cykly probíhají zároveň pro všechny individuální aspekty, které obsahují singularitu, jež je Jedinou duší.

Můžeš se časoprostorem pohybovat po mnoha místech zároveň, a jak už jsem řekl, můžeš se také více než jednou vyskytnout na stejném místě - to znamená projít stejnou chodbou času.

Ano, ale posledně, když jsi mi to řekl, se mi z toho úplně zatočila hlava. A teď se začíná točit znovu.

Dobrá. Myslím, že slova nám zanedlouho už úplně přestanou stačit. Zkusme raději vytvořit nějakou představu, pomyslný obraz, s jehož pomocí bys mohl vnímat, o čem se bavíme.

Udělám teď následující: Vytvořím metaforu. Možná ji budeš používat po celý zbytek života. Proto je důležité, abys měl od počátku na paměti, že to není doslovná pravda, ale jen metafora. Nevypovídá o tom, jak se věci mají, je to jen příměr. Ale takové příměry mohou být velmi užitečné tam, kde by se slovy jen

těžko popisovalo, „jak se věci mají“ - a tím spíš tam, kde takový popis ani není možný, protože potřebná slova zkrátka neexistují.

Metafory, podobně jako podobenství, ti mohou pomoci pochopit nepochopitelné. Proto je také používali všichni velcí učitelé.

Můžeme tedy mluvit o *mocné metafoře*.

Dobrá. Jak myslíš.

Tak poslouchej...

*Domníváš se, že ke spokojenosti, ba i k pouhému přežití
potřebuješ velikou spoustu věcí.
To všechno sis jen vymyslel.*

19

Představ si krásné, šťavnaté červené kulaté jablko. Pojmenuj to jablko „čas“ a jeho vnitřek nazvi „prostor“.

Je dost těžké představit si vnitřek jablka jako „prostor“, když vím, že je plné hmoty.

Kdybys na vlastní oči viděl, kolik hmoty je v tom, co nazýváš „mezihvězdným prostorem“, nebyl by to pro tebe vůbec žádný problém. Proporcionálně vzato jsou molekuly hmoty v tom jablku minimálně tak daleko od sebe jako shluky pevné hmoty ve vesmíru.

Dobrá...

A teď si představ, že jsi mikroskopický organismus, nepatrný, ale velmi živý a pohybuješ se tunelem v tom jablku.

V tomto přirovnání představují stěny tunelu „chodbu času“. Po celé chodbě jsou značky, díky kterým je každý milimetr jeho stěn odlišný od všech ostatních. Dovedeš si představit takový časový tunel posetý bezpočtem značek?

Ano, představuji si ho.

Dobrá. Teď si povšimni, že jak se pohybuješ tím tunelem, není to čas, co plyne. To TY plyneš skrze čas.

Bože, právě jsem to viděl. Už jsi to říkal, ale já to právě viděl. Skutečně platí, že jeden obrázek je lepší než tisíc slov. A tenhle obrázek nabízí velmi zajímavé zjištění. Je to úplné převrácení perspektivy.

Zachovej ho v hlavě. Mysli na to, že čas nikam neplyne. Čas je právě teď „tady“. Je statický, stabilní, neměnný. Zůstává pořád na téže místě. Ať jsi, kde jsi, pokud jde o čas, je to vždycky „ted“.

To ty cestuješ. Podnikáš cestu časem.

Dobře, mám to. Držím si tu představu v hlavě. Pohybuji se časem.

Ted' si představ, že ten mikroorganismus, který nazýváme „tebou“, je součástí toho jablka.

Prosím?

Představ si, že jsi nepatrnou součástí, řekněme třeba atomem, samotného jablka. V tom případě se pohybuješ skrze sebe samého, že?

Ehm... Asi ano. Předpokládám, že ano.

Jsi atomem toho jablka, součástí sebe sama, která se pohybuje skrze sebe samu. Pak by se dalo říci, že to je jablko toho atomu.

Moudré. Jsi nezměrně moudrý.

Snažím se pomocí slov a přirovnání vytvořit představu, která ti nesmazatelně utkví v hlavě.

To se ti podařilo.

Dobrá.

Ted' řekněme, že cestuješ z povrchu jablka do jeho středu. Z nejvzdálenější části do nejnitřnějšího Já. Dokážeš si to představit?

Ano.

Tohle je tvá cesta životem. Ty značky na stěnách tunelu ti ukazují, kde jsi. Tyhle značky jsou ve skutečnosti obrazy a každý z těch obrazů zachycuje určitý okamžik. Okamžik je jako sněhová vločka - v celé věčnosti nenajdeš dva, které by byly zcela totožné.

Pozoruješ obrazy, které míš. Soustředíš se na každý z nich, a takhle postupuješ tunelem - sleduješ jeden obraz za druhým. Nakonec dospěješ do středu jablka. Ten byl celou dobu tvým cílem. Tato část cesty je nyní u konce.

Cítím, že to je okamžik, kdy „zemřu“. Je to tak?

To je okamžik, kdy zemřeš. Prošel jsi hmotným světem a došel k jádru té koule, která v sobě obsahuje veškerý čas a prostor. Jsi v jejím „mrtvém středu“.

Opět velmi moudré. A tam zůstaneš navěky, stulíš se do jeho hřejivého jádra...

Ne. Získáš tam určité zkušenosti (o některých jsem už mluvil, o dalších se ještě zmíním později) a pak jádro opustiš a vyrazíš směrem k protilehlému okraji časoprostorového kontinua - na opačný konec koule.

Tím jsi dospěl „na druhou stranu“.

„Druhá strana“. Samozřejmě. Pozoruhodná metafora. A co je na té „druhé straně“?

Jiná realita.

Jak jiná?

Úplně odlišná. Tak odlišná, jako kdyby se jablko najednou proměnilo v pomeranč. Budeme ji nazývat „duchovní svět“ a srovnávat ji s tím hmotným by bylo...

... Neříkej mi to, já to vím. Bylo by to jako srovnávat jablka a pomeranče. Vidíš? Začínám se dostávat do té tvé hry se slovy a obrazy.

Dobře. To je dobře. Hraj si s myšlenkami. Opravdu si s nimi hraj. Nedopust', aby se ta hra stala prací. Hraj si s nimi. A hraj si se životem.

A když už jsme u toho, hrajte si jeden s druhým. Naučte se hrát dobře. Poslal jsem vás do Zahrady Boží a nabídl vám jako hřiště celý svět. Obdařil jsem jej dostatkem úrody, aby se dostalo na každého. Nikdo by neměl hladovět, a už vůbec ne umírat hlady. Nikdo nemusí mít nedostatek a marně hledat úkryt před bouří. Je tu dost pro všechny.

Kromě toho už není nic dalšího zapotřebí k tomu, abys hrál dobře. Nic nebrání tomu, abys prožil nádherné poznání toho, kým jsi. Domníváš se, že ke spokojenosti, ba i k pouhému přežití potřebuješ velikou spoustu věcí. To všechno sis jen vymyslel.

Když se budeš blížit smrti, uvědomíš si, jak málo na tom všem záleží. Na všem kolem. Ve chvíli, kdy budeš opouštět hmotný svět, pochopíš, že jsi bojoval o nicotnosti. A pak bude tvůj boj u konce.

K tomuto poznání můžeš dospět kdykoli, a kdykoli můžeš ukončit ten nicotný boj. Tato příležitost a zkušenost není vyhrazena pro okamžik smrti. Budeš-li se pozorně dívat, zjistíš, že každý den tvého života je plný „malých smrtí“. A kteroukoli z nich můžeš použít jako základ pro toto uvědomění.

20

Dobrá, takže už víme, že nesmíme srovnávat jablka a pomeranče, a já jsem v té tvé metafoře procestoval jádro časoprostoru, abych se přesunul z hmotného světa do toho duchovního. Když vstoupím do té odlišné reality, když se dostanu na „druhou stranu“ středu, co bude potom?

Jak budeš prožívat to, co jsi přišel poznat, záleží na tom, jak opustíš střed. Jestli se zbavíš svých starostí a necháš je v jádru, bude se ti zdát, že patříš do středu, protože jsi v něm zanechal kus sebe sama.

Jestliže své starosti neodložíš, jestliže se od nich nebudeš chtít oprostit, vezmeš si všechno to, čeho ses úplně nevzdal, s sebou na druhou stranu, kde dostaneš další příležitost čelit svým starostem a nějak se s nimi vyrovnat.

Pokud jsi svůj život ukončil vědomě s úmyslem utéci před těmito starostmi, neutečeš jim, ale naopak se obrátíš, vybereš si pro cestu zpět do hmotného světa tentýž časový tunel a prožiješ všechny své zkušenosti ještě jednou úplně od začátku.

Pokud mluvíš o „starostech“, co přesně tím myslíš?

Mezi starosti, které mám na mysli, může patřit třeba strach z osamělosti, pocit, že nejsi hoden nebo dost dobrý, představa nedostatečnosti či oddělenosti anebo jakýkoli jiný z klamných pocitů, které lidé v souvislosti se sebou samými dost často mívají.

V konečném důsledku jsou všechny tyto starosti jen různými projevy jednoho jediného problému - problému vlastní identity. Starosti mohou mít různé podoby, ale všechny pramení z jediné zásadní otázky: Kdo opravdu jsi?

Cestuješ časoprostorovým kontinuem, abys poznal své já a naplno ho prožil - a abys následně mohl znovustvořit své já v té nejvznešenější verzi své nejúžasnější vize toho, kým opravdu jsi.

V závislosti na povaze zkušenosti, kterou se v hmotném světě necháváš prožít, dospěješ do jádra a vyraziš na „druhou stranu“ v tom nebo onom stavu existence.

Takže můj prožitek z jádra není dostatečnou zárukou, že sám sebe poznám a zbavím se všech starostí, které jsem měl?

Tvůj prožitek z jádra BUDE prožitkem úplného poznání sebe sama. Dokonce nikde jinde neprožiješ sebe sama úplněji. Ale to, zda tu odložíš své starosti, to je předmětem tvé vlastní volby. Všechno záleží na tom, kam odsud chceš pokračovat dál. Co si přeješ poznat. Co si přeješ prožít.

Tomu nerozumím.

Popíšu ti to o něco podrobněji, až se budeme bavit o samotném jádru prožitků - o úplném ponoření „já“ do „já“. Prozatím ti stačí vědět tohle: Vynoříš se z úplného ponoření a potom nastane největší okamžik svobodné volby, jaký si vůbec dovedeš představit.

Já se vynořím? Copak tam nezůstanu? Nezůstanu v úplném splnutí s Esencí?

Ne.

Takže zůstanu navěky na „druhé straně“? Nebo zůstanu někde jinde?

Ne. Když dospěješ na „druhou stranu“ - když zjistíš, že se „jablko“ proměnilo v „pomeranč“ (nebo jinými slovy, že ses přesunul do zcela odlišné reality) -, uvědomíš si, že ses tam ocitl z určitého důvodu, že tam máš nějaký cíl a že tvůj úkol na „druhé straně“ je úžasný, vzrušující, radostný, ovšem až ten úkol splníš, nastane čas, aby ses vrátil zpátky.

To, co jsi poznal v jádru, je totiž „pravé já“, anebo chceš-li, „úplné já“. Na „druhé straně“ panují ideální podmínky pro to, abys poznal „já“ zcela mimo jádro, a tím, že to učiníš, si razíš cestu dál chodbou času, která tě zavede na vnější okraj „druhé strany“.

Vysvětli mi to ještě jednou, prosím. Co je to za „úkol“, který mou duši čeká na „druhé straně“?

Není to práce v tom smyslu, že by to bylo složité nebo namáhavé. Ve skutečnosti je to veliká radost. Je to radost pramenící z toho, že poznáváš, že to, co jsi prožil během svého ponoření do Esence, je skutečné, že to je to, čím opravdu jsi. To je „nebe“. Později ti přesně popíšu, jak to funguje.

Bezprostředně poté, co jsi opustil hmotný svět, když jsi vstoupil do třetí fáze smrti, se naděje stala realitou. Každícká iluze hmotného světa byla odhalena jako pouhá iluze. Otevřel jsi oči, tvá perspektiva se rozšířila a tím, že jsi v rámci procesů, s nimiž ses setkal ve druhé fázi smrti, opustil myšlenky a přesvědčení uložené v mysli, se v tobě začalo utvářet přesvědčení nové.

Ted' si zapamatuj tento Smysl veškerého života, protože ten platí nejen pro život v hmotném těle, ale i pro život posmrtný:

Naděje je tvou branou vedoucí k víře, víra je tvou branou vedoucí ke vědění, vědění je tvou branou vedoucí k tvoření a tvoření je tvou branou vedoucí k prožitku.

Prožitek je tvou branou vedoucí k výrazu, výraz je tvou branou vedoucí k nabývání a nabývání je podstatou veškerého života a jedinou úlohou Boha.

Nevím proč, ale překvapuje mě, že v posmrtném životě je místo pro takové věci jako „naděje“ nebo „víra“.

„Naděje“ je energie. Nic víc a nic míň. Všechny myšlenky jsou energie a to, co se všeobecně nazývá posmrtným životem, není nic jiného než pole energie. Je to kosmické pole nekonečných možností. Je obrovské, nezměrné, ale ve svých součástech, ve své výstavbě a ve svém fungování je celkem prosté. Jeho elegance vlastně spočívá právě v tom, že je založeno na něčem zcela jednoduchém.

Posmrtný život není čas ani místo, kde by duše existovaly jako roboti bez citů a emocí. Právě naopak, je to místo, kde pocity a emoce nabývají na intenzitě a vytvářejí tak kontextové pole, v němž si duše uvědomují a poznávají, kým opravdu jsou.

„Smrt“ je proces, kterým obnovuješ svou identitu. A odehrává se na místě, které nazýváš „nebe“. Nebe ve skutečnosti není místo, ale stav. „Druhá strana“ není místo ve vesmíru, je to způsob vesmíru. Je to způsob existence. Je to „bytí v nebi“ skrze proces sebevyjádření, což je vyjádření samotného božství v sobě samém jako sebe samého a skrze sebe sama.

Rozumíš tomu teď?

Na „druhé straně“ se pohybuješ od jádra své existence do duchovního světa, abys mohl získat perspektivu a lépe poznat to, co jsi v jádru své existence poznal jako skutečné, a pak to stvořit v sobě samém a jako součást sebe samého.

Bože, ale co vlastně poznám v jádru své existence, že je to tak úžasné?

Pravé Já, úplné Já. Nádheru a velkolepost toho, kým opravdu jsi a čím je život. Jedním slovem: Boha.

A jaké to je? *Jaké to je?*

Popíšu ti to později, aspoň do té míry, pokud je možné to popsat v rámci všech omezení, která nám vnucuje tento rozhovor.

Pro tuto chvíli bude nejprínosnější, abychom pokračovali s naší metaforou.

Dobrá.

Jakmile dospěješ k vnějšímu okraji „druhé strany“ - tedy jakmile dosáhneš co nejúplnějšího pochopení toho, co jsi přišel pochopit - tak se, metaforicky řečeno, obrátíš nazpět a vyrazíš zpátky, znovu zamíříš k jádru své existence, ale už vybaven vším, co víš.

Odneseš si své poznání zpátky do jádra své existence a tam se pustíš do nejposvátnějšího procesu: do znovuvytvoření vlastního Já v podobě nejúžasnější vize toho, kým jsi. Nastane pro tebe okamžik svobodné volby, ve kterém se podle všeho, co víš, rozhodneš, co z toho, kým opravdu jsi, chceš příště prožít, a dáš tomu hmotnou podobu.

Poté, co jsi znovu prošel prožitkem úplného ponoření - „splynutí s Bohem“ -, jsi připraven se znovu narodit.

Takže opustím „pomeranč" a vrátím se k „jablku"? Nechám duchovní svět za sebou a znovu se vydám do toho hmotného?

Ano.

Proč? Proč bych něco takového dělal?

Proto, abys tam prožil to, co je tentokrát tvým cílem pochopit. Pochopit něco a prožít to jsou dvě úplně odlišné věci.

Proces, který tady popisuji, probíhá v kruhu.

Po tom, co nazýváš „smrt", vstoupíš do jádra své existence, abys obnovil svou identitu. Procházíš duchovním světem a skrze tento proces znovu poznáváš, kým a čím vlastně jsi, a to v úplnosti. Předtím, než se znovuzrodíš v hmotném světě, se vrátíš do jádra své existence, abys znovuvytvořil svou identitu k obrazu nejúžasnější verze té nejskvělejší vize, jakou jsi kdy měl o tom, kým opravdu jsi. To znamená, že pozdvihneš svůj prožitek a výraz vlastního já, čímž je posuneš na vyšší úroveň. Tomu se říká evoluce. Prožíváš svůj život v hmotném světě, abys mohl ve vlastním prožitku pochopit sebe sama. Návrat do hmotného světa - extrémně „těžké", hutné existence ve srovnání s tím, co jsi právě poznal - má za následek ztrátu plnohodnotné identity, kterou jsi právě poznal. To je záměrné. Kdybys ji vnímal v její úplnosti, nebyl bys schopen prožít žádnou z jejích částí - a právě proto se nacházíš v hmotném světě. Když tahle „práce" skončí (je zamýšlena jako naprosto radostný prožitek, tak jako tvůj prožitek posmrtného života), pak „znovu zemřeš" a vrátíš se k jádru vlastní existence, abys tam obnovil úplnost své identity. Znovu se vynoříš a projdeš duchovním světem, abys v úplnosti a skrze své vědění vyjádřil, kdo a co opravdu jsi. Vracíš se k jádru vlastní existence ještě předtím, čemu říkáš „zrození", abys znovuvytvořil svou identitu v její nejvelkolepější podobě. Sám sebe přivedeš na svět a prožiješ svůj život v hmotném světě, abys mohl poznat své Já v rámci vlastního prožitku. Když tahle „práce" skončí, pak „znovu zemřeš" a vrátíš se k jádru vlastní existence, abys tam obnovil úplnost své identity. Projdeš duchovním světem a skrze tento proces znovu v úplnosti pochopíš, kdo a co opravdu jsi. Vracíš se k jádru vlastní existence ještě předtím, čemu říkáš „zrození", abys znovuvytvořil svou identitu v její nejvelkolepější podobě. Sám sebe přivedeš na svět a prožiješ svůj život v hmotném světě, abys mohl poznat své Já v rámci vlastního prožitku. Když tahle „práce" skončí, pak „znovu zemřeš" a vrátíš se k jádru vlastní existence, abys tam obnovil úplnost své identity. Projdeš duchovním světem a skrze tento proces znovu v úplnosti pochopíš, kdo a co opravdu jsi. Vracíš se k jádru vlastní existence ještě předtím, čemu říkáš „zrození", abys znovuvytvořil svou identitu v její nejvelkolepější podobě.

Proces se opakuje.

Věčně.

Úplné ponoření do Esence v jádru vlastní existence působí útlum energie (to, co bys sám nazval vibračním přizpůsobením nebo „zrychlením duše"), čímž ti umožní následné znovuvynoření v duchovním nebo v hmotném světě.

Cyklus života pokračuje věčně, protože tvým úkolem je věčně prožívat to, co jsi sám o sobě poznal.

A to je mimochodem...

DEVÁTÁ VZPOMÍNKA

Vše, co existuje, touží po poznání sebe sama skrze vlastní zkušenost. To je prapůvodní příčina existence veškerého života.

Pamatuj, že jsem ti řekl, že duše dospívá k úplnému pochopení po cestě vedoucí duchovním světem a k úplnému prožití po cestě vedoucí hmotným světem. Obě tyto cesty jsou důležité, a právě proto existují dva světy. Když se propojí, jako se to stane v jádru, vzniká dokonalé prostředí pro vytvoření úplného poznání, které je zdrojem absolutního vědomí.

Pamatuj, že jsem ti řekl, že do okamžiku absolutního vědomí - tedy do okamžiku úplného pochopení, prožití a poznání toho, kým opravdu jsi - lze dospět jen postupně, v krocích. Každá životní pout' se dá považovat za jeden z těchto kroků.

Takže můj návrat do hmotného světa je něco jako „jít do světa na zkušenou“?

Přesně tak. Je to přesně tak, jak říkáš.

Ale než vyrazíš na další životní pout' hmotným světem, nejprve se znovu ponoříš do samotné Esence svého já v jádru své existence. Ponoříš se do ní a pak se z ní opět vynoříš a budeš pokračovat na nejvzdálenější okraj, odkud jsi přišel.

Mohu se na něco zeptat? Co se stane, až dokončím všechny ty kroky - můžeme jim říkat životní pouti - a nakonec dospějí k absolutnímu vědomí? Mohu pak konečně zůstat v „nebi“? Zůstanu uvnitř jádra? Budu pak až navěky úplně ponořen do Esence?

Něco takového by sis nezvolil.

Proč ne?

Kdybys dospěl k naprostému sebeuvědomění, tvou největší touhou by bylo prožít to jako nezávislou hmotnou realitu.

A pak?

Pak by ses rozhodl vrátit se do hmotného světa.

Zpátky tam, odkud jsem přišel?

Zpátky tam, odkud jsi přišel.

Ve stejném těle, které by znovu prožívalo tentýž život, nebo v jiném těle a k jiné životní pouti?

Stalo by se to, co by sis přál. To by sis rozhodl ve chvíli, kdy bys dospěl k největšímu okamžiku svobodné volby, jaký si vůbec dovedeš představit.

Některé duše, které dosáhly mistrovství, se rozhodly vrátit a prožít to ve stejném těle, ve kterém podnikly poslední kroky na cestě. Jiné se rozhodly vrátit do hmotného světa v úplně jiném těle a prožít tam úplně jiný život.

Tak jako tak bys v tu chvíli věděl, kým opravdu jsi. Žil bys v absolutním vědomí. A tvé vědomí by bylo tak úplné, tvé pochopení a prožití tak hluboké, že i ostatní kolem tebe by pochopili a prožili, kým opravdu jsi, a nazývali by tě rabínem, mistrem a učitelem.

Možná by dokonce přísahali, že jsem „Vyvolený“.

Ano. A možná by si mysleli, že jsi jediný svého druhu, že nikdo jiný nemůže být jako ty. Potom by bylo tvým úkolem je přesvědčit, že to není přesné, že každý z nich je jako ty a že všichni mohou pochopit a prožít to, co jsi pochopil a prožil i ty.

To, co jsi pochopil a prožil, by se ti stalo zdrojem nejhlubší radosti a ty by ses o to chtěl podělit se všemi ostatními. Proto bys vůbec netoužil po opuštění hmotného světa, protože jedině v něm bys mohl ostatním ukázat, kým opravdu jsou.

Mohlo by se ti zdát, že takto ostatní berou z tvého vlastního života, ale ty bys v takovou chvíli přesně věděl, co se děje. Věděl bys, že nikdo „nezemře“ proti své vůli, že si každý sám vybírá okamžik i způsob odchodu z tohoto světa. A tak bys svou „smrt“ používal jako okamžik tvoření a dával tak mnoha dalším nahlédnout do mnohem širší reality.

Pak ovšem tak jako tak - ať už dospějí k absolutnímu vědomí, anebo se vrátím sem a budu tu pokračovat ve své pouti - platí, že jednou dospějí na vnější okraj „jablka“, tedy tam, kde jsem začal. Je to tak?

Ano. Kruh se uzavře.

A ty mi říkáš, že v tu chvíli se obrátím a projdu celým tím cyklem znovu? A budu se do něj vracet znovu a znovu a znovu?

Můžeš, jestli budeš chtít.

Takže bych opravdu *mohl prožívat tentýž život pořád dokola?*

To by vyžadovalo trochu delší rozhovor...

Proč mě to vůbec nepřekvapuje?

**Ne všechny věci jsou takové, jaké se zdají.
V každém okamžiku každého života existuje více možností,
než sis dosud představoval.**

21

Už několikrát jsi mi vysvětloval, že všichni prožíváme celou řadu *různých* životů, ale také jsi tvrdil, že znovu a znovu prožíváme *tentýž* život, jako bychom žili v nějaké reálné verzi toho filmu *Na Hromnice o den více*.

Vím, že to je pro tebe až příliš mnoho nových informací na to, abys je vstřebal na jedno sezení, takže bychom měli trochu zvolnit.

Kladeš mi hluboké a důležité otázky ohledně „života“, „smrti“ a „umírání“, a abychom se dobrali podstaty toho, co nazýváš „život“ a „smrt“ a „umírání“, museli bychom podrobněji prozkoumat některá velice ezoterická témata, která by se dala označit za „kosmologii Všeho“. Ale pojďme na to trochu pomaleji.

Dobrá. Sám mám pocit, že jsme to všechno vzali velmi rychle. Vždyť jenom za posledních deset minut jsem se toho dozvěděl víc než...

Já vím. Pojďme se tedy ještě vrátit a znovu si projít některé věci.

Řekl jsem, že jsi součástí veškerenstva. Jsi, abychom se vrátili k naší metafoře, atomem jablka + pomeranče a cestuješ skrze něj.

Mohli bychom tomu říkat *jablkoranč*.

To není špatný nápad. Díky tomu se ti obraz té metafory opravdu nesmazatelně vryje do paměti. Budeme tedy to slovo, které jsi právě vytvořil, používat jako zjednodušené označení toho, čemu jsme říkali časoprostorové kontinuum.

Dobrá.

Nuže, můžeš cestovat jablkorančem opakovaně a po jakékoli cestě, kterou si zvolíš. Jak už jsem řekl, může to být tatáž cesta, kterou sis zvolil už dříve, anebo úplně jiná cesta, jiný „tunel“.

Můžeš si také zvolit jakýkoli z možných způsobů pohybu po chodbě času, dokonce můžeš tento způsob okamžik po okamžiku měnit.

Co tím myslíš?

Tak mi sám popiš, jak si představuješ svou cestu chodbou času. Řekněme, že si představuješ, jak se vznášíš uprostřed té chodby. Dalo by se říci, že doslova „visíš v čase“. Jak si tedy představuješ, že by ses pohyboval?

Kupředu. Vidím sám sebe, jak postupuji dál tím tunelem. Tohle jsi po mně chtěl?

A existuje nějaký jiný způsob, jak se pohybovat?

Nejspíš i *zpátky*. Chceš mi tím naznačit, že se mohu pohybovat *zpátky v čase*?

Aha. Tady ses dotkl něčeho velmi významného. Mnohem významnějšího, než si sám v tuhle chvíli myslíš. To je součást svaté zpovědi, o které jsme se zmínili už dříve.

A povíš mi tedy, v čem ta svátá zpověď spočívá?

Ted' ještě ne, ale už brzy. Ještě pořád nám zbývá pár základních kamenů, které musíme usadit na místo. Zjednodušená odpověď na tvou otázku zní: Ano, je možné pohybovat se „proti proudu času“, a to nejen směrem k předchozím životním poutím, ale i v rámci kterékoli cesty životem.

Fascinující.

Ale nenapadá tě žádný jiný směr, kterým by ses v té chodbě mohl pohybovat?

Ani ne. Mám pocit, že bych mohl jít jen kupředu anebo nazpátek. Anebo možná ještě ze strany na stranu.

Správně. Kdyby ses vznášel uprostřed chodby času, mohl by ses v ní pohybovat i do stran. Ještě nějak?

Nahoru a dolů?

Správně. Mohl by ses pohybovat nahoru a dolů. Takže existují celkem tři způsoby, kterými by ses mohl pohybovat - dopředu a dozadu, doleva a doprava, nahoru a dolů. Napadá tě ještě nějaký jiný způsob, jak by ses mohl pohybovat?

Jsi tam?

Přemýšlím.

Ne, myslím, že ne.

Většinu lidí nenapadá.

A proč ne?

Protože vycházejí ze své zkušenosti z trojrozměrného prostředí. Ale co kdybych ti řekl, že v té chodbě existuje čtvrtá prostorová dimenze a s ní i čtvrtý směr, kterým je možné se pohybovat?

To by mě zarazilo. A nejspíš bych si to nedokázal představit.

Mohl by ses pohybovat po obvodu. Ze své polohy, z toho, jak se vznášíš uvnitř chodby času, bys mohl vyrazit posměrně nebo protisměrně.

To mě nenapadlo.

Tunel má tři rozměry - vzdálenost od začátku do konce (kupředu/zpět), vzdálenost ze strany na stranu (vlevo/vpravo) a vzdálenost odshora dolů (nahoru/dolů). Ale má také čtvrtý rozměr - vzdálenost kolem jeho vnitřního prostoru (obvod). A to je čtvrtý rozměr času. Je tedy více způsobů, jak „cestovat časem“, než sis doposud myslel.

Máš pravdu. Ten čtvrtý způsob by mě nikdy nenapadl.

V časoprostorovém kontinuu existuje vlastně ještě víc prostorových rozměrů než čtyři.

Víc než čtyři? A kolik jich tedy vlastně je?

Jejich počet je pro nás teď zcela bezvýznamný. Pokud by tě to zajímalo na technické rovině, promluv si s nějakým kvantovým fyzikem. Znovu říkám, že to, o čem se tu bavíme, je součástí dnešní vědy. Ale pro potřeby tohoto rozhovoru nám postačí, abys věděl a chápal, že věci nejsou takové, jaké se zdají. V každém okamžiku každého života existuje více možností, než sis dosud představoval.

Ale i tak je tvá cesta stále stejná v tom smyslu, že její cíl je pořád tentýž. Ta trasa, po které se pohybuješ, v sobě zahrnuje mnohem víc možností, než sis kdy myslel.

A co by rozhodovalo o tom, jak se s ohledem na všechny ty možnosti nakonec rozhodnu?

To souvisí s tím, co bys chtěl prožít. Všechny cesty vedou ke stejnému cíli, ale každá „trasa“ nabízí jiné prožitky. Protože však podnikáš souvislé cesty časoprostorovým kontinuem a jejich počet je neomezený, můžeš si zvolit jakoukoli trasu bez „rizika“, že bys přišel o možnost zvolit si nějakou jinou trasu. Všechny možnosti jsou pro tebe tedy zcela otevřené.

A to trvá celou věčnost? Nikdy nedospěji do stavu, kdy bych už navěky zůstal v duchovním světě?

Nikde nezůstaneš navěky.

Ani v centru, v jádru své existence? Víím, že už jsem se na to ptal, ale...

Pokračuj.

Opravdu nikde nezůstanu na věčnost?

Už několikrát jsem ti ukázal, že opravdový význam slov ti může odhalit i jednoduchá slovní hříčka. Vezmi si protiklad slova „nikdy“.

Protikladem „nikdy“ je „tady a teď“.

A pravda je taková, že navěky budeš „tady a teď“.

„Tady a teď“ je totiž jediný prostor a čas, který existuje.

Tohle je pro mě opravdu něco nečekaného. Znamená to tedy, že nebe, „ráj“, nirvána, blažené znovusjednocení s Bohem, nic z toho *není* v jádru?

Ale ano, je - ale je to také všude jinde. Není to nic, co by mohlo být „tady“ nebo „tam“. Je to všude.

Na jádru však je něco jedinečného, co nenajdeš na žádném jiném místě časoprostorového kontinua - a právě proto tam směřuješ.

Co to je?

Singularita.

V jádru tvé existence se všechno, co je, a všechno, čím jsi, objevuje ve své singulární podobě. Právě zde se pochopení a prožití spojují v jeden celek.

Toto spojení můžeš vyvolat kdykoli a kdekoli v kontinuu, ale v jádru tvé existence není nic, co by s ním „soupeřilo“, nic, co by od něj odvádělo tvou pozornost. Je to to jediné, co tam je.

Dobrá, ale pak právě to je nebe. A tam bych chtěl zůstat.

Ne, nechtěl. To je to, co bys chtěl pochopit a prožít, ale ne místo, kde bys chtěl zůstat.

Proč ne? Vůbec mi to nezní špatně. vesmirni-lide.cz

Kdybys to jen pochopil a prožil a NIC JINÉHO, nakonec bys v tom spojení ztratil sám sebe. Přestal by sis uvědomovat, že prožíváš spojení, protože bys neměl žádné jiné pochopení ani prožití, se kterým bys ho mohl srovnávat. Ani bys nevěděl, kdo vlastně jsi. Ztratil bys schopnost rozlišovat, schopnost individualizovat své vlastní já.

Chceš tím říci, že „nebe“ by se pro mě postupem času stalo *až příliš dobré*?

Říkám ti, že všechny věci, které existují v časoprostorovém kontinuu, jsou v dokonalé rovnováze. Esence toho, kým opravdu jsi, zcela přesně a neomylně pozná, kdy tě samotný život vyzývá k ponoření do jednoty a k vynoření z ní. Jen díky tomu můžeš poznat blaženost jednoty skrze prožitek individualizace.

Tento systém je dokonalý. Rovnováha je přesná. Celý plán se svou krásou podobá sněhové vločce.

Do jednoty se vracíš a z jednoty se opět vynořuješ, pořád dokola, na věky věků a ještě déle.

A to je...

DESÁTÁ VZPOMÍNKA
Život je věčný.

Ano, to nám říká každé náboženství. Tvrdí to každá víra a každé duchovní učení na světě. A teď jsme zase u toho a slyšíme to znovu.

Je pravda, že jsem vám toto poselství už po staletí předával prostřednictvím mnoha poslů.

Rossiter W. Raymond byl spisovatel, editor, kazatel, teolog, učitel, romanopisec, důlní inženýr a praktikující právník, který žil v letech 1840 až 1918, a jeho nejslavnější výrok zněl:

Život je věčný, láska je nesmrtelná a smrt je pouhý obzor, ale obzor není nic víc než hranice toho, kam dohlédneme.

Předpokládám, že byl jedním z tvých poslů.

Ano.

A hádám, že mezi nimi budou i současní baviči. Třeba Carly Simonová. Ta použila Raymondův výrok, když před pár lety nahrávala píseň od Teese Gohla, kterou chtěla novému a širšímu obecenstvu předat poselství, že dospěla domů k Bohu. A taky Alanis Morissettová. Ta poslední dobou ve svých písňových textech vypovídala *hodně* o životě a samotné povaze existence. A také Stephen Simon, který ve svých filmech a teď ve svém Kruhu spirituální kinematografie...

Řeknu ti to jednoduše. Vy všichni jste moji poslové. Jeden každý z vás.

Vy všichni vydáváte v životě svědectví o životě skrze svůj vlastní život a to, jak ho žijete.

Neměl by ses ptát, kdo je mým poslem. Měl by ses spíš ptát, jaké je poselství, které přináší.

Nic jako pravda neexistuje.

22

Desátá vzpomínka mě vůbec nepřekvapila. Ani na okamžik mě svou originalitou nezaskočila.

Jsem si jistý, že ne. Ale měla by tě překvapit svým hlubokým významem. Nic hlubšího už v našem rozhovoru nezazní.

Když víš, že život je věčný, už nikdy se nebudeš bát „smrti“, protože uvidíš a pochopíš její podstatu, její úžasnou a překrásnou povahu, její dokonalost i to, že je obrovským darem.

Možná o ní jednoho dne napíšu zvláštní knihu, která se bude jmenovat *Smrt, náš obrovský dar*.

To by určitě byla prospěšná kniha. Malá příručka. Malý „návod“ pro všechny umírající a jejich nejbližší. Jsem si jistý, že by to bylo velmi záslužné.

Ale teď musíme dospět k závěru našeho rozhovoru, abyste ty i ostatní lidé, kteří se chtějí hlouběji seznámit s tématy, o kterých mluvíme, dospěli k jejich pochopení.

V tuhle chvíli totiž nejde o to, jestli, až tento rozhovor dokončíme, pochopíš to, co jsi vždycky chtěl pochopit, ale zda uvěříš tomu, co ses dozvěděl.

Proč bych tomu neměl věřit?

Protože lidstvo mělo vždycky velké nesnáze s tím, aby pochopilo ty nejkrásnější pravdy, a pravda o smrti je tou úplně nejkrásnější ze všech pravd.

Musím přiznat, že to jsou krásné pravdy. Velmi rád bych uvěřil každému slovu, které tu zaznělo. Jen doufám, že jsou opravdu *pravdivá*.

Vidíš? Už teď, právě v tuhle chvíli, je zpochybňuješ. Ach, vy malověrní... Cožpak nevidíš, že tím, že zpochybňuješ tyto pravdy, zpochybňuješ sebe sama?

Jestliže miluješ pravdy, které nacházíš ve svém srdci, neopouštěj je jenom proto, že s nimi někdo mimo tvou duši nesouhlasí, nebo se jim dokonce vysmívá. Neříkáš, že tvoje pravda je PRAVDA. Říkáš jen, že to je TVOJE pravda.

Neexistuje nic jako PRAVDA. To už jsme si vyjasnili. Bohatě ti postačí, budeš-li v kontaktu se SVOU pravdou.

Tohle je moje pravda. To, co poznávám prostřednictvím svých rozhovorů s tebou, je moje pravda.

To bohatě postačí. Vlastně je to víc než dostatečné. Je to velmi mocné tvrzení. Víš vůbec, jak mocné je tvrdit, že ses dostal do kontaktu se svou vlastní pravdou o čemkoli?

I jiní se díky tomuto rozhovoru dostanou do kontaktu se svou pravdou, protože „pravda“ je taková, že tenhle rozhovor není jen tvůj, ale i jejich. Tenhle rozhovor vytvořil každý, kdo tato slova čte. Víte o tom? Víte, že když tato slova čtete, sami vytváříte to, co bude následovat?

To je dost překvapivá představa. Je těžké se s ní ztotožnit, protože to, co v této knize následuje, už bylo napsáno. Můžeme přeskocit následující stránky a podívat se, co se píše na konci. Jak je možné, že každý, kdo tato slova čte, vytváří jejich pokračování, když konec knihy už existuje?

Ta kniha, která stála uprostřed prostřední police v té bohatě zařízené knihovně v honosném paláci, také existovala, ale ve tvé realitě neexistovala, dokud jsi ji

tam neviděl. VŠECHNO, co stvoříš, už existuje. Všechno. Ale skutečnost, že už to existuje, neznamená, že jsi to nestvořil. Znamená to jen tolik, že si dosud nejsi vědom toho, že jsi to udělal, protože z místa, na kterém se v časoprostorovém kontinuu zrovna nacházíš, to není vidět.

Víš vůbec, jak je to všechno pro mě překvapivé?

Myslím, že si to dovedu celkem dobře představit.

Ted' jsem opravdu neskonale šťastný. Cítím se, jako by mi bylo dopřáno nahlédnout do zákulisí celého vesmíru. Tohle je *mechanismus* života a smrti. Mám pocit, že ted' už mi nic nebrání zemřít...

Rozhodneš se „zemřít“, až tvůj pozemský život bude úplný. A tvůj život bude úplný, až prožiješ všechno, co jsi sem přišel prožít.

Nebo až zjistím, že jsem to všechno neprožil, ale na životní pouti, kterou jsem si vybral, už nemám možnost to prožít.

Ne. To rozhodně ne. Něco takového se nemůže stát. Nikdo nezemře s tím, že se mu nepodařilo prožít to, co přišel do hmotného světa prožít.

Cože?

Řekl jsem, že nikdo nezemře s tím, že se mu nepodařilo prožít to, co přišel do hmotného světa prožít.

Neexistuje nic jako „neúplnost“.

A to je...

JEDENÁCTÁ VZPOMÍNKA

Načasování a okolnosti smrti jsou vždycky dokonalé.

Tomu věřím. Ale jak může rodič dítěte, které bylo znásilněno, znetvořeno a zavražděno, označit okolnosti jeho smrti za „dokonalé“? Jak by mohli lidé, kteří viděli své blízké umírat při útocích z 11. září, přijmout takovou smrt jako „dokonalou“?

Chceš toho po mně opravdu hodně. Myslím, že tahle myšlenka bude pro většinu čtenářů už za hranicí toho, čemu by byli ochotni uvěřit.

Už jsem ti řekl, že plán, na jehož základě funguje život, má eleganci sněhové vločky. Zdá se snad až příliš dokonalý na to, aby se mu dalo uvěřit, až příliš krásný na to, aby to byla pravda. Ale říkám ti: Truchlící naleznou útěchu v jistotě Boží dokonalosti.

Bůh je dokonalý, a to vždy a navěky. Ted' už zbývá jen jedna věc, kterou musíš pochopit: Kdo a co je „Bůh“.

Říkal jsem ti v našich rozhovorech už mnohokrát, a řeknu ti to ted' a tady ještě jednou a naposledy:

BŮH a ŽIVOT jsou jedno a totéž.

Proto když říkám, že Bůh je dokonalý, říkám tím také to, že život je dokonalý. A tak to je. „Systém“ je v dokonalé rovnováze.

Všechny věci se odehrávají s dokonalým načasováním a dokonalým způsobem. Není to vždycky na první pohled patrné, není to vidět z velice omezené perspektivy lidské zkušenosti. To je omezení hmotného světa. Je to však omezení, které lze překonat.

Mnoho „proroků“ a „mudrců“ překonalo toto omezení vlastního vnímání tím, že si zvolili perspektivu jinou, že se na život podívali „novýma očima“. Jejich poselství bývá však často přehlíženo. Jejich moudrost bývá zesměšňována. Často dokonce čelí všeobecnému opovržení. A tak se slepí i nadále nechávají vést slepými, protože nechtějí poslouchat ty, kteří vidí.

Proto kdo má uši, slyš:

V království Božím je nedokonalost nemožná.

Ano, ale co tady na zemi?

„Tady na zemi“ JE království Boží. Neexistuje žádné místo, které by nebylo součástí tohoto království.

Víš, že tady na zemi věci rádi třídíme a „škatulkujeme“. Zvykli jsme si na představu, že život na zemi je zkouškou a trýzní, po které se *za odměnu* dostaneme do Božího království. A s tím souvisí i představa, že je to právě smrt, která nám umožní tam proniknout.

Neexistuje žádná „cesta“ do Božího království. Není to místo, do kterého by ses mohl dostat nebo je opustit. Je to místo, kde vždycky JSI. Je to to jediné místo, kde vůbec můžeš být.

Abych řekl pravdu, někdy mi to tak vážně nepřipadá.

To je proto, že si nevzpomínáš, kým jsi, a nechováš se k ostatním podle toho, kým jsou oni. Kdybys to dělal, prožil bys nebe na zemi. Byl bys doma u Boha, kdekoli a kdykoli.

A existuje vůbec způsob, jak by toho někdy někdo mohl dosáhnout?

Jednou z možností jsou rozhovory jako tenhle. Nenechávej si tento rozhovor pro sebe. Postarej se, aby se dostal k tolika lidem, ke kolika to jen bude možné. Poděl se o něj s celým světem.

Ale nejprve nech obsah tohoto poselství proniknout hluboko do svého vlastního srdce. Nauč se vidět Boha v každém a všem kolem sebe, vidět vše kolem sebe jako dokonalé.

Zmínil ses o tom už dříve, když jsme se bavili o tom, že někteří lidé mají pocit, že jsou oběťmi. Navrhoval jsi, abychom změnili úhel pohledu a nahlíželi na všechno jako na dokonalé, ačkoli v našich lidských očích to takové zcela jasně není.

Možná zvlášť tehdy, když to ve vašich očích není dokonalé. Protože takové vědomí dává člověku klid uprostřed chaosu, odpočinek ve chvíli únavy, odpuštění v okamžiku, kdy by se mohlo dostavit roztrpčení a hněv, a hlubší lásku ke všemu životu, než jakou kdy poznal. Hledej dokonalost v každém okamžiku. Hledej ji. Pilně. S vírou. Věz, že tu je a že ji najdeš, pokud budeš důkladně hledat.

A teď: Vzpomínáš si, jak jsem na začátku tohoto rozhovoru říkal, že se k „dokonalosti“ ještě vrátíme a že budu chtít po tobě, abys mi dal příklad toho, jak taková dokonalost vzniká? Teď po tobě chci, abys mi pověděl příběh Billyho, který navštěvoval tvůj seminář.

Tušil jsem to. Tušil jsem, že budeš chtít slyšet právě tohle. Bylo to to první, co mi přišlo na mysl, když jsi o tom tématu začal.

Dobře. Tak pověz ten příběh.

Jistě.

Helen byla jedním ze sedmadvadesáti účastníků mého kurzu duchovní obnovy, který už deset let pořádáme v týdnu mezi vánočními svátky a Novým rokem. Poslední večer, před rituálem přijímání novoročních předsevzetí, Helen zvedla ruku a přihlásila se o slovo.

„Slyšela jsem tenhle týden už mnohokrát, že Bůh je náš nejlepší přítel, jak je krásný a milující a jak bychom s ním měli každý den vést rozhovory,“ začala. „Ale kdybych já měla možnost promluvit si s Bohem, řekla bych mu, že na něj mám pořádný vztek.“

„To je v pořádku,“ řekl jsem. „Bůh se s tím dokáže vyrovnat. Ale co ty? Jsi v pořádku?“

„Ne,“ řekla a já si všiml, že se jí začíná trochu chvět hlas.

„Tak nám pověz, proč se na Boha tolik zlobíš?“

Helen se zhluboka nadechla. „Skoro před jedenadvaceti lety jsme adoptovali malého chlapečka. Sami jsme se pět let pokoušeli o dítě, ale nedařilo se nám to. Vypadalo to, že vlastní dítě nikdy mít nebudeme, a moje biologické hodiny neúprosně tikaly. A tak jsme adoptovali Billyho.

O tři týdny později jsem zjistila, že jsem těhotná. Narodilo se nám zdravé dítě, další chlapec, a já je oba vychovávala bez rozdílu jako své vlastní děti, ačkoli jsme později našemu staršímu synovi řekli, že je adoptovaný. Chtěli jsme k němu být upřímní. Ujistili jsme ho, že ho milujeme úplně stejně jako jeho bratra, a sami jsme věděli, že to svými činy dnes a denně dokazujeme.

Billymu bylo osm let. Nejspíš se o tu novinku, nic zlého netuše, podělil s dětmi ve škole, protože jednoho dne přišel domů velice rozčilený. Na hřišti se mu posmívali, že nemá maminku. Víte, jaké děti dovedou být. Někdy se k sobě chovají dost krutě.

Říkali o něm takové věci, jako že „Billy je tak ošklivý, že ho ani jeho maminka nechtěla“. Každopádně přišel domů celý bez sebe a chtěl vědět, proč si ho jeho biologická matka nenechala. Chtěl vědět, kdo to je, a hned se za ní vypravit.

Samozřejmě jsem se v tu chvíli cítila hrozně. Především kvůli tomu rozrušení a bolesti, kterou jsem viděla ve tváři svého dítěte, ale taky kvůli sobě samotné. To, co mi vyprávěl, mě ranilo, protože jsem měla pocit, že *já* jsem jeho maminka. Stála jsem tam, vzpomínala na všechny ty probdělé noci, na přebalování a na to, jak jsem se o něj starala, když byl nemocný, zkrátka na všechny ty věci, které matky dělají, a srdce mi pukalo bolestí, že už mě Billy za svou maminku nepovažuje.

Ale pochopila jsem to - nic jiného mi asi ani nezbyvalo - a slíbila jsem mu, že až bude starší a jestli pak ještě bude chtít, může se se svou matkou setkat. Udělala bych cokoli, abych ji našla a splnila mu jeho přání.

Zdálo se, že s tím Billy souhlasí, ale ten vztek, co cítil, už nikdy nepřekonal. Provázel ho celým zbytkem dětství až do puberty, která pro nás byla obzvlášť náročná. Celá rodina tím trpěla, já ze všech nejvíc, ale nějak jsme to překonali.

Když byl Billy o něco starší, znovu jsme si promluvili o tom, jestli chce vidět svou matku, a domluvili jsme se, že až mu bude osmnáct let, řekne mi, jestli chce, abych po ní začala pátrat. Během dospívání mi můj slib ještě několikrát připomněl.

Nakonec nastal den Billyho osmnáctých narozenin. A toho dne měl nehodu na motorce a zabil se.“

Všichni kolem ní zalapali po dechu. A v tu chvíli se Helenina energie proměnila v hněv.

„Tak mi řekněte,“ uhodila na nás, „jak by laskavý a milující Bůh mohl dopustit, aby se stalo něco takového? Jak se to mohlo stát zrovna v době, kdy se Billy měl setkat se svou matkou a kdy jsme se já a můj manžel konečně mohli zbavit břemene, které náš vztah po dlouhá léta zatěžovalo. Řekněte mi, *proč by Bůh něco takového dělal?*“

Na celou místnost padlo ticho. Sám jsem byl jako opařený. Chvilí jsem na Helen mlčky zíral a pak jsem zavřel oči a obrátil se do svého nitra. Slyšel jsem vlastní myšlenky: „Tak, Bože, teď mi tedy porad'. Opravdu nevím, co na to té ženě říci. Musíš mi trochu pomoci.“

A najednou jsem otevřel oči dokořán a cítil, jak mi hlavou víří spousty slov. Začal jsem mluvit a říkal všechno, co mi přišlo na mysl, aniž bych si to rozmýšlel nebo nějak upravoval.

„Billy zemřel v den svých osmnáctých narozenin, protože to byl ten den, kdy se měl setkat se svou biologickou matkou - a to se také stalo. Toho dne totiž jeho matka nebyla na tomto světě.“

Celý sál znovu zalapal po dechu. Někdo se neudržel a vzrušeně zašeptal: „*No jasně!*“, někdo jiný se rozplakal.

„Neexistuje nic takového jako náhoda,“ pokračoval jsem. „Nic se neděje náhodou. Dostalas vlastního syna, ačkoli jsi dlouho nemohla otěhotnět a všechno nasvědčovalo tomu, že se to nikdy nepodaří. Dostalas ho, protože existoval záměr, větší plán. Tento výjimečný dar - vlastního biologického syna - jsi dostala jako odměnu za to, že jsi byla ochotná ujmout se Billyho, dát mu domov, milovat ho a vychovávat ho jako vlastního - a to všechno až do chvíle, kdy byl připraven setkat se se svou vlastní matkou a ona byla připravená setkat se s ním.“

Den, kdy Billy zemřel, pro něj byl tím nejkrásnějším dnem v životě. A jeho vděčnost za to, že ses o něj až do té chvíle starala, je věčná. I teď obklopuje tvé srdce a vytváří mezi vámi nesmrtelné pouto.

Celý život se odehrává podle Božího plánu. Tenhle plán je ve všem, v každém okamžiku, v každém zážitku. Kdo se pozorně dívá, spatří ho. A v tom také spočívá možná útěcha. To je naše spása, konec našeho utrpení a bolesti."

Helenina tvář během těch několika okamžiků prošla nečekanou proměnou - jestliže se před chvílí chvěla zlostí, teď celá zářila. Veškeré napětí jako by z ní vyprchalo. Zdálo se, že se poprvé po velmi dlouhé době uvolnila. Po tvářích se jí kutálely slzy, ale její úsměv zářil tak, že rozsvítil celou místnost.

Vyprávím tenhle příběh proto, aby se všichni dozvěděli to, co Helen a ostatní účastníci onoho kurzu už vědí: Že existuje „kouzelné zaklínadlo“, které jsme dostali jako dar z nebes, a že s jeho pomocí je možné rozptýlit všechnu bolest, všechnen hněv, všechno negativní v jakémkoli lidském prožitku. Je to zaklínadlo, které nám umožňuje proměnit sebe samé. A přitom je to zaklínadlo velice snadno zapamatovatelné, protože se skládá jen ze dvou slov: HLEDEJ DOKONALOST.

Ano, ale funguje to? Opravdu to funguje?

Na Nový rok mi Helen vtiskla do ruky text, který sepsala večer předtím, kdy se vrátila z procházky pod čistou a jasnou coloradskou oblohou. Tak jako Robert Frost a Lisel Muellerová použila poezii k tomu, aby vyjádřila krásu vlastního poznání.

*Přišla jsem tam s těžkým srdcem, se srdcem
Ve kterém nezbyl už ani pláč
Tři roky, co tu Billy není, a já mu stále nedokážu
Poslední sbohem dát
Stojím teď u hrobu natolik sama
Že nezbyl mi už ani pláč
Měli jsme smlouvu, řekla jsem mu, smlouvu
Že mě v tom nenecháš
Tři roky, co tu Billy není, a ty mi, Bože
A ty mi, Bože, odpíráš
Možnost ztišit a zacelit tu ránu
Dopřát si alespoň pláč
A Bůh se ozval a vyjevil mi, že i když ke mně
Zkoušel promlouvat v ten čas
Mé srdce bylo uzavřené, neschopné slyšet
Jeho smutkem ztichlý hlas
Byl to pak Neal, jehož ústy dolehla zpráva
Z nebeských výšin ke mně zas
Má duše zaslechla toho dne Boží slova
A oči konečně zalil pláč
V tu hvězdnou noc jsem se šla projít ven
A cítila jsem své srdce silně hřát
Radostným pocitem, že nyní dozrál čas synkovi mému
Poslední sbohem dát
Když se tak stalo, na temném nočním nebi
Začala jasná hvězdička plápolat*

**Žádná smrt není zbytečná.
Každá smrt je poselstvím pro ty,
kdo opouštějí svět, i pro ty, kteří tu zůstávají.**

23

Je to moc pěkný příběh. Dokonale ilustruje, že každá cesta časoprostorovým kontinuem probíhá proto, aby duši zprostředkovala nějaký konkrétní prožitek, a že načasování a okolnosti každé „smrti“ jsou vždycky dokonalé.

Rozhodně chápu, jak „dokonalé“ bylo to, že ten mladík opustil svoje tělo právě v tom okamžiku, kdy se to stalo, protože říkal, že se chce sejít a seznámit se svou matkou, a prostřednictvím své smrti si toto přání splnil.

Na druhou stranu ale nechápu, co je „dokonalého“ na tom, že se to všechno odehrálo právě takhle - a rozhodně nechápu, jak ten mladý muž prožil ten „konkrétní prožitek“, který si sem přišel prožít.

Billyho prožitek z celého života spočíval v tom, že se osmnáct let trápil a nakonec zahynul při dopravní nehodě jen proto, aby se setkal se svou matkou? *No tak!*

Nepředpokládej, že víš, nebo že jsi na základě „faktů“ schopen odvodit, jaká je cesta duše. Nemůžeš mít ani zdání o pavučině křehkých vazeb, které spoluutvářely všechny lidské bytosti, jež byly do tohoto jediného prožitku nějak zapojeny. Billy přišel na tento svět, aby posloužil VŠEM záměrům.

Všem záměrům?

V tomhle případě, tak jako kdekoli jindy a jinde v životě, se vzájemně ovlivňovalo mnoho duší, které společně vytvářely prožitek každé z nich. Patří mezi ně zejména ten mladý muž na motocyklu, jeho biologická matka, jeho adoptivní matka, jeho adoptivní otec a jeho bratr, ale i duše toho člověka, jenž řídil vůz, který ho srazil a zabil.

A to nemluvíme o všech ostatních duších, které s Billyho životem nebyly tak těsně spjaty, jako třeba jeho biologický otec, přátelé a příbuzní všech těch lidí, a také - tohle tě možná překvapí -TY a všichni lidé na tvém semináři.

Co duše, to záměr, kterému bylo vyhověno.

A z pochopení toho, co jsem právě řekl, vyplývá...

DVANÁCTÁ VZPOMÍNKA

Smrt každého člověka vždy slouží záměrům každého jiného člověka, který si jí je vědom. Právě proto si jí je vědom.

A proto žádná smrt (a žádný život) není „zbytečná“.

Nikdo nikdy neumírá „nadarmo“.

To staví osobní tragédie, ale také velké pohromy, hromadná úmrtí i smrt každého jednotlivce do úplně nového světla. Najednou se dá všechno od náhlého úmrtí kojence až po zánik tisíců životů nahlížet z úplně jiného úhlu pohledu.

Ano.

Pochopíš-li nekonečnou a kouzelnou pavučinu vazeb v životě, zjistíš, že se každá smrt stává událostí nedozírného kosmického významu. Úmrtí lidí při útocích z 11. září, při tsunami v roce 2004, při hurikánech v roce 2005, při genocidě v Dárfúru i během holocaustu jsou povznesena na čestné místo.

Úmrtí babiček, které už roky leží na smrtelné posteli, úmrtí dětí, jež se nečekaně rozběhly za míčem přes ulici, úmrtí pacientů trpících AIDS, úmrtí testovacích pilotů, úmrtí lidí, kteří zemřeli v klidu, i úmrtí lidí, kteří zemřeli násilnou smrtí, hrdinská úmrtí i ta, jichž si nikdo ani nevšiml - všechna tato úmrtí jsou povýšena na úroveň obrovské smysluplnosti, protože každý život ovlivní tisíce jiných a každá smrt je vykoupí.

Každá smrt je vykoupením, protože každá smrt navrácí duši k pravdě o sobě samé, k pravdě života a pravdě Boha - a každý člověk, kterého se jakákoli smrt dotkne, má příležitost tento prožitek sdílet.

Říkám ti: Žádná smrt není zbytečná. Každá smrt je poselstvím pro ty, kdo opouštějí svět, i pro ty, kteří tu zůstávají. Je na tobě, abys to poselství hledal, abys ho našel, abys ho vyslechl a abys ho uposlechl.

Co je poselstvím holocaustu? Co je poselstvím útoků z 11. září? Co je poselstvím tsunami a syndromu náhlého úmrtí dítěte a AIDS a milujícího prarodiče, který poklidně odejde ve spánku?

A vlastně co je poselstvím a smyslem vši smrti a všeho života?

Řekneš nám to? Můžeš nám to tedy říci?

Poselství je v tom, co sám sděluješ. Smysl je v tom, co sám projevuješ. Ty sám jej sděluješ a projevuješ tím, jak žiješ svůj život.

Jsi zároveň poslem i poselstvím. Jsi zároveň tvůrcem i výtvozem. Vytváříš poselství zároveň s tím, jak ho předáváš. A proces jeho předávání vlastně JE procesem jeho vytváření. Jsou jedno a totéž.

Přemýšlej o tom. Pořádně o tom přemýšlej.

Mohu ti říci tolik: Život samotný je sláva a zázrak zdaleka přesahující to, co sis kdy představoval - a ty sám jsi sláva a zázrak zdaleka přesahující to, co jsi kdy prožil.

Tento život, který žiješ - tento život, kterým jsi -, je nekonečný a věčný. Nikdy neskončí. Nikdy.

Všechny duše se v každém okamžiku navzájem ovlivňují a společně tvoří. Všechny duše. Vytvářejí pavučinu vazeb, která se stává dechberoucí tapiserií života. Každé vlákno v ní jde svou cestou, ale předpokládat, že každé vlákno proto existuje „samo o sobě“, by znamenalo zásadní nepochopení toho, jak celý větší obraz vzniká.

Můj Bože...

Ano, jsem tvůj Bůh.

Takže život není singulární prožitek.

Vlastně JE.

Je to prožitek singularity, která poznává sebe sama jako sebe sama skrze prožitky svých individualizací. Existuje jen jediný záměr, kterému slouží zcela odlišné, ale pozoruhodně propojené prožitky každého z vás.

Tento jediný záměr je, aby se božskost vyjádřila a prožila ve vší své nádheře, aby se znovuvytvořila a nově definovala v každíčkém jedinečném okamžiku Ted'. JAK se vyjádří, JAK se prožije, JAK se definuje, to už je na vás. To je rozhodnutí, které činíte každý den. To je volba, kterou každým okamžikem projevujete. Děláte to individuálně i kolektivně. Každý skutek je skutkem sebedefinování.

Na tuto pravdu a na mnoho dalších si vzpomeneš, až splyneš s jádrem své existence. Právě tady budeš omlazen, sjednocen a scelen, kdybys snad zapomněl původní záměr, kdybys ztratil paměť a smysl toho, kým opravdu jsi. A pokud ne, pokud jsi všechno tohle úplně pochopil a úplně prožil, pak si v jádru své existence doplníš síly.

Hluboký omyl těch, kteří zapomněli na nejvyšší pravdu, velká iluze těch, kdo žijí v dočasné amnézii, spočívá v tom, že budou muset někam „jít“, že je potřeba absolvovat určitou cestu, aby „při- šli do nebe“ nebo se „setkali s Bohem“ a prožili věčnou blaženost.

K tomu, abys prožil božskou blaženost, není třeba nikam chodit, není třeba nic dělat a není třeba ničím být - kromě toho, kým právě teď jsi.

Ty JSI božská blaženost, jen to o sobě nevíš.

Tak proč bych se měl unavovat tím věčným cestováním po jablkoranči? Proč se neustále pohybuji časoprostorovým kontinuem? Proč jsem se vůbec pustil do toho nekonečného hledání Boha?

Tvá cesta není nekonečným HLEDÁNÍM Boha, je to nekonečné PROŽÍVÁNÍ Boha.

Když se na to podíváš takhle, je důvod věčného putování zřejmý. Cesta je proces. Je to způsob poznání Boha - vlastně je to způsob poznání sebe sama JAKO toho, co je božské. A proto je pro tebe tato cesta tou nejvyšší blažeností.

Dobrá, takže podnikám tyhle „výpravy“ časem a prostorem proto, abych prožil Boha. Ale kdy se s ním opravdu setkám? Prve jsi říkal, že Bůh bude má první zkušenost, která mě čeká po smrti.

Pokud věříš, že bude, tak bude. Ale nemusíš čekat až do té chvíle. Ve skutečnosti ses s Bohem setkával celou dobu. To je to, co jsem ti říkal.

A tady jsme u ústředního omylu většiny náboženských systémů. Myslíš si, že se jednoho dne setkáš s Bohem. Představuješ si to tak, že se jednoho dne navrátíš domů. Ale ty se nevrátíš domů. Nikdy jsi domov neopustil.

***Celý vesmír se skládá z jediné věci, která se chová různě...
Prožíváš sebe sama jako mnohočetnou individualitu.***

24

Vím, že jsi říkal, že se k některým důležitým tématům budeme v kruzích vracet i víckrát, a taky to děláme. A to, co nám tu popisuješ, je základem úplně nové spirituality. Je to zcela nový pohled na celou naši existenci.

Dříve jsem si myslel, že jsem vně toho jablka, a doufám, že jednou budu moci okusit, jaké to je, být uvnitř. To mě učila stará spiritualita. Ale ty říkáš, že nejsem vně toho jablka, že jsem jeho *součástí*, která jím cestuje, a že *celé to jablko* je Bůh. Bůh není jen v jeho jádru, v centru všeho dění. Bůh JE všechno dění.

Přesně tak.

Ted' používáš metaforu k tomu, abys pronikl za metaforu.

Dříve sis představoval, že stojíš před Bohem, ale není to tak, protože NELZE stát mimo Boha. Bůh je všechno, co existuje. A nic nemůže existovat mimo to, co je vším.

Takže i já jsem.

Správně. Přesně tak, jak jsi říkal. Jsi součástí jablkoranče, která se skrze jablkoranč pohybuje. Jsi součástí Boha, která okouší Boha.

A jak přesně to dělám? Jak přesně mi nekonečný cyklický pohyb chodbami času umožňuje „okusit Boha“?

Tím, že prožíváš nekonečný prožitek sebe sama jako stvořitele. Bůh je Stvořitel, a když sám sebe prožiješ jako stvořitele, prožiješ svou vlastní božskost.

Už dříve jsem ti říkal, že celý vesmír se skládá z jediné věci, která se chová různě. Vědci dnes tuto jedinou věc nazývají základní životní energií, která se projevuje jako nepatrné „super- struny“ vibrující rozdílnými rychlostmi. Variace těchto rychlostí působí variace v hmotě, která utváří všechny věci ve vesmíru.

Také jsem říkal, že i ty jsi z téže hmoty. Teď, když to víš, a když víš, že tahle „hmota“ se chová různě v závislosti na různých vibracích oněch superstrun, stačí už poznat jen jedinou věc, a to jak rozvibrovat superstruny podle vlastního přání, a pak budeš schopen stvořit v hmotném světě to, po čem zatoužíš.

Rychlost a vzorec vibrací těchto strun vytvářejí konkrétní hmotné manifestace.

Dobrá. A co způsobí, že se jejich vibrace zrychlí nebo zpomalí? Co zvyšuje a snižuje jejich frekvenci?

Ty.

Já?

Ano. Vy všichni to děláte. Svými myšlenkami, svými slovy a svými činy.

To, co si myslíš, to, co říkáš, a to, co děláš, vysílá ze středu tvé existence „vibraci“. Myšlenky nejsou nic jiného než vibrace. Je možné je měřit, jak jistě víš. Slova jsou vibrace tvých hlasivek. A činy jsou vibrace celého těla.

Tyto vibrace se skládají do určitých vzorců a nabývají určitých frekvencí a tyto fluktuace vytvářejí určité poruchy v energetickém poli, kterým je život. Tyto poruchy nejsou nic jiného než pohyby neviditelných superstrun, a právě proměnlivost oněch vibrací stojí za proměnlivostí hmoty.

To zní jako alchymie života!

Ano. Tím, co si myslíš, co říkáš a co děláš, můžeš změnit „frekvenci života“ a tím dáš vzniknout změnám v energetickém vzorci, kterými jsi ty sám, a v energii, kterou vyzaruješ a vysíláš do světa.

Změny v energetickém poli uvnitř a kolem tebe vytvářejí nové lokalizované fluktuace ve větším časoprostorovém kontinuu, v jehož rámci existuješ, a to vytváří nové hmotné vlivy na tvůj život.

A jaké myšlenky, slova a činy vytvářejí frekvence, které působí blahodárně? Myslím, že odpověď znám, ale pro jistotu mi to řekni.

Samozřejmě že znáš odpověď. Pozitivní myšlenky, slova a činy vytvářejí ve vibracích superstrun, anebo v energetických vzorcích života, pozitivní a blahodárné frekvence.

Vysokou formou ovlivňování energií je například meditace nebo modlitba. Vysokou formou manipulace s energií je vizualizace toho, po čem toužíš. Vysokou formou přizpůsobení energie je vyslovení vlastní vůle. Všechny takové činnosti ovlivňují vibrace superstrun, které utvářejí tebe i všechno kolem tebe.

Čas lze prožívat různě v závislosti na proměnách vibrací, ke kterým dochází při změnách ve stavu tvého vědomí. Pokud se nacházíš ve změněném stavu vědomí, může se zdát, že se čas zastavil, anebo naopak dramaticky zrychlil.

Existuje mnoho lidí, kteří podle vlastního vnímání strávili v hluboké meditaci celou věčnost, ačkoli potom zjistili, že ve vnější realitě uplynulo za tu dobu sotva pár minut. Stejně tak není neobvyklé, aby se člověk ponořil do modlitby či tichého rozjímání na zdánlivě krátký okamžik, a potom se podíval na hodiny a zjistil, že za tu dobu uplynula více než hodina času.

Lidé, kteří to prožili, pak říkají, že čas se natahuje a smršťuje. Ale ve skutečnosti je to tak, že ty sám se začneš rychleji nebo pomaleji pohybovat chodbou času, která se sama o sobě vůbec nemění.

Tohle je úžasný rychlokurz metafyziky. Možná bychom tomu mohli říkat metafyzická kosmologie. *Metaforická* metafyzická kosmologie, když už jsme u toho. Ale asi bychom tomu neměli dávat punc „vědy“, protože by se pak našla spousta lidí, kteří by se to snažili na vědecké rovině vyvrátit. A plným právem by uspěli, protože na základě toho, co dnešní věda zná, se spousta z toho, co jsi právě řekl, bude zdát nemožná.

Možná by ses divil, kolik z toho, co jsem právě řekl, by vědcům smysl dávalo.

Když už to říkáš, jak velká část tohoto rychlokurzu je podle tebe nutná k tomu, aby člověk pochopil život a smrt? Už jsme se tady totiž zapletli do tolika otázek, že...

Pro člověka může být velkým přínosem, když na teoretické úrovni ví, co se odehrává v procesu života a smrti, a také proč a jak.

Tak dobrá, pojďme se znovu zaměřit na představu, že existuje mnoho „tras“ skrze časoprostorové kontinuum...

Jejich nekonečně mnoho.

... a že si mohu zvolit, kteroukoli trasu budu chtít.

Můžeš. Dokonce, jak už jsme konstatovali dříve, i tu, kterou už jsi někdy prošel. Vlastně se to stává docela často.

A když to udělám, mohu prožít tytéž věci, které jsem prožil už dříve, anebo mohu prožít něco jiného - opět podle toho, jak se sám rozhodnu.

Přesně tak to je.

Ale jak tenhle proces funguje? Jak si vybírám?

Tím, na co se díváš, čemu věnuješ svou pozornost. To, na co se díváš, je to, co prožiješ.

Ano, to už jsi mi říkal. Ale stejně si to ještě nedokážu tak docela představit. Myslím, že to začínám chápat, ale potřebuji s tím ještě trochu pomoci.

Vzpomínáš si, jak jsem ti říkal, aby sis představil značky na stěnách tunelu? Vzpomínáš si na značky v chodbě času?

Ano. Říkal jsi, že ve skutečnosti jsou to obrazy.

Správně. Máš velmi dobrou paměť. A teď si zkus představit, že to je jedna veliká nástěnná malba. Pokrývá obě stěny tunelu, jeho podlahu i strop. Nástěnná malba tě zcela obklopuje. Dokážeš si to představit?

Ano.

Dobrá. A teď řekněme, že tě při první cestě tímto „tunelem času“ v určitém bodě zaujala jedna konkrétní část téhle nástěnné malby. Malba má mnoho částí a nachází se všude kolem tebe, ale ty ses přesunul k jednomu místu a soustředíš se na jednu její část. Pak pokračuješ dál, ale pamatuješ si tuhle část tunelu jako to místo, kde ses setkal se zajímavou částí obrazu. Teď, když už jsi to místo minul, mu budeš říkat „minulost“. Rozumíš metaforickému významu toho, co ti tady popisují?

Myslím, že ano. Pokračuj.

Když při své příští cestě tímto konkrétním tunelem času dospěješ do tohoto místa, možná tvou pozornost upoutá úplně jiné místo nástěnné malby. Uvidíš něco úplně jiného. Zaměříš se na zcela odlišnou část obrazu. A toho můžeš v onom daném „momentě“ dosáhnout tím, že se budeš pohybovat do stran, nahoru a dolů, dopředu a dozadu anebo po obvodu chodby času.

Pamatuj, že všude kolem tebe jsou obrazy, v každém „okamžiku“ tě obklopují. Jestliže se budeš pohybovat jen do stran, nahoru a dolů či dopředu a dozadu, omezuješ své možnosti, pokud jde o to, jaké další obrazy si můžeš prohlédnout. Ale když se začneš pohybovat po obvodu, můžeš zhlédnout všechny obrazy, které existují v jediném okamžiku - můžeš obletět „prsten času“, který představuje tu konkrétní nanosekundu. Je to jako obletět každý záhyb sněhové vločky. A pamatuj si, že jsem řekl, že každý okamžik je jako sněhová vločka. Za celou věčnost se nenajdou dva, které by byly úplně stejné.

A pokud změním jednu jedinou věc na kterémkoli z těchto prstenů, pak změním všechny „obrazy“, které budou následovat?

Přesně tak. Právě díky tomu je možné, aby sis zvolil stejnou cestu, ale viděl odlišné věci.

Tak teď si připadám jako Pán prstenů.

A taky jím jsi.

Prsten či kruh byl vždy posvátným symbolem věčnosti, úplnosti, nekonečné lásky a nekonečné cesty.

Ale pokud jsem na téhle nekonečné cestě, copak nerozeznám - myslím, když jsem obklopen tou nástěnnou malbou -, copak vůbec nic z ní nerozeznám?

Ale ano. Když budeš chodbou času cestovat po spirále, velmi často ti oči padnou na část „nástěnné malby“, kterou už jsi jednou viděl, a ty si řekneš: „Tady už jsem jednou byl! Všechno je přesně tak, jak to bylo tehdy.“

Déjà vu!

Přesně tak.

A někdy, když cestuješ po „tunelu času“, pocítíš, že odněkud dostáváš „zprávu“ nebo „instrukce“. Mohlo by to být varování... „Tímhle směrem se nepouštěj. Nedívej se na tuhle část nástěnné malby.“ Anebo by to mohlo být pozvání... „Podívej se na tuhle část. Pozorně si prohlédni tenhle obraz.“

Ano, takovou zkušenost jsem měl. Ale kdo mi tyhle instrukce posílá? Ty?

Ty. To TY si říkáš, co máš dělat. Je to individualizace singularity, která ti posílá tyhle „instrukce“, které ty sám vnímáš jako „pocity“, „předtuchy“, „intuici“ nebo „hlas v hlavě“.

To k sobě promlouvám já sám.

Mé „budoucí já“ promlouvá k mému „současnému já“.

Dalo by se to tak říci. A pokud budeš sebe sama pozorně poslouchat, můžeš libovolný okamžik v čase, anebo celou svou cestu tímto tunelem, prožít úplně novým způsobem.

Takže... Schválně jestli jsem to pochopil: Neustále se pohybuji časem a prostorem, a buď si volím úplně nové cesty,...

... čemuž bys sám říkal „žít různé životy“...

... anebo se vydávám po cestách, které už jsem někdy prošel.

A tomu bys říkal „žít znovu ten život, který už jsi jednou prožil“. Právě v tomhle případě můžeš zažívat déjà vu - pocít, že „už jsi tam jednou byl“.

Ale pokud se tohle všechno odehrává v jediném *okamžiku*,...

To ano. Pamatuj si, že je jen jediný jablkoranč. Časoprostorové kontinuum je singularitou a neexistuje nic jiného než tahle singularita.

... pak musím v rámci téhle singularity existovat na několika různých místech zároveň. Myslím, že už jsme tenhle problém nakousli, když jsme se bavili o existenci alternativní reality. Chceš tedy říci, že mohu být na dvou místech zároveň?

Můžeš zároveň existovat na mnoha místech, nejen na dvou. A taky to tak je.

Jsem individualizací singularity, která prožívá život v simultánní posloupnosti!

A teď už tomu všemu rozumíš.

To „já“, kterým jsi - to „všechno“, které je individualizací -, se mnohočetně vyjádřilo.

Vždycky jsem věděl, že mám několik osobností!

Metafyzicky vzato prožíváš sebe sama jako mnohočetnou individualizaci.

Bože, teď už se vůbec nedivím, že tenhle rozhovor vedeme v kruzích a k některým otázkám se vracíme víckrát. Vždyť to, co říkáš, je tak mnohvrstevnaté. Zdá se, že jsem mnohočetnou individualizací singularity, která prožívá život v simultánní posloupnosti.

Vidíš, jak těžké je vtělit všechny ty myšlenky do slov? Je nutné vymýšlet si slova a slovní spojení, která ve vašem jazyce dosud neexistovala, abychom se té představě mohli aspoň přiblížit.

Ale já vím, co tím myslíš! Chceš říci, že jsem prožil mnoho životů a že jsem i TENHLE život prožil už mnohokrát.

Správně. Ačkoli bys tomu snad rozuměl ještě lépe - a vyjadřoval to přesněji -, kdybys nepoužíval minulý čas.

Žiji mnoho životů a i tenhle život prožívám mnohokrát.

Teď už je to přesné.

Skoro.

Skoro?

Je tu ještě jeden drobný detail...

A jaký?

Tu nástěnnou malbu jsi kreslil sám.

Cože?

A kdykoli budeš chtít, můžeš ji libovolně změnit.

COŽE?

Můžeš k ní něco doplnit, smazat libovolnou její část, přemalovat ji nebo jen změnit jednotlivé barvy na kterékoli její části, kdykoli tento bod v „čase“ míjíš. Můžeš obraz změnit, jak budeš chtít a kdykoli budeš chtít.

Ach Bože, superstruny jsou jako můj štětec!

Dobrá práce! Krásná analogie.

Takže nikdy nic NEMUSÍ být takové, jaké to bylo!

Přesně tak.

To znamená, že moje možnosti jsou *nekonečné*.

Správně.

Ale pak... pak by to mohlo pokračovat *věčně*.

A taky pokračuje, můj milý. Přesně jak říkáš.

***Smrt je branou vedoucí z hmotného světa do toho duchovního...
a zpět.***

25

Takže já sám „maluji obraz“ v chodbě času tím, že měním vibraci životní energie, která víří ve mně a kolem mě.

Ano.

Svémi myšlenkami.

„Maluješ“ to, co leží před tebou, vlastními představami.

A také slovy.

Všechno, co řekneš, maluje obrázek toho, kým si myslíš, že jsi, a jaký si představuješ, že je život.

A také činy.

Všechno, co uděláš, vyjadřuje něco o tobě samotném. Vkládáš do nástěnné malby obrazy všech možností. Všechno, o čem sis kdy myslel, že je možné - každá naděje, každý sen, každá obava, každá noční můra -, to všechno je v té malbě.

Propojil jsi svou metaforu s kvantovou mechanikou, která tvrdí, že existují všechny možné stavy.

Přesně tak.

A já prožívám možnosti, na které se dívám.

Ano. To je ta metafora. A kvantová mechanika, obojí v jednom. Pamatuj si, že to je právě kvantová fyzika, která hlásá, že nic, co je pozorováno, nezůstává neovlivněno pozorovatelem. Příslušná část metafory tvrdí, že část malby, na kterou se soustředíš, je tím, co prožiješ.

Fyzika a metafyzika najednou říkají totéž. Jen k tomu používají odlišný jazyk!

Ted' už ti to začíná zapadat do sebe. Každým okamžikem do toho pronikáš víc a víc.

Důležité je, že máš spoustu myšlenek, ale nemusíš jim všem věnovat pozornost. Vlastně bys nemohl, ani kdybys chtěl. Tvá mysl by na to nestačila.

Ale přesto existují lidé, kteří vnímají větší část nástěnné malby zároveň, než to dokáže většina z nás. A přitom jsou často označováni za jedince s „poruchami pozornosti“.

Ve skutečnosti nejde o „poruchu“ pozornosti, ale o to, že u těchto lidí funguje neobyčejně dobře. Takoví jednotlivci dokážou věnovat svou pozornost širšímu pásmu události než většina ostatních. Dokážou přehlédnout širší spektrum nejvyšší skutečnosti. Vnímají toho mnohem víc. A jakmile tohle pochopíš, začneš se k takovým dětem a dospělým chovat úplně jinak, protože pochopíš, že to, co je odlišuje, je nadání a dar.

Páni, v tomhle rozhovoru se opravdu vysvětlí *všechno*.

Ne, všechno ne. Kdybychom chtěli vysvětlit „všechno“, bylo by k tomu zapotřebí ještě tolika dalších rozhovorů, že by to zabralo celou věčnost. Ale ačkoli je tenhle rozhovor nutně velice omezený, i tak je prospěšný. Protože jakmile jednou aspoň začneš chápat, jak funguje život a v čem spočívá smrt, pak už se můžeš cítit jako doma u Boha.

Toužil jsi po tomto prožitku už dlouho. Ted' nadešel ten správný čas. Je načase, abys postoupil na vyšší úroveň, prohloubil svoje pochopení. A právě proto tě tvá duše přivedla sem. Proto vytváříš tento prožitek. Proto spolu vedeme tento rozhovor.

Učím sám sebe, jak lépe žít svůj život.

Ano. Ale to ses učil celou dobu. Ted' jsi ten proces jen výrazně urychlil. S pomocí trochy metafory, trochy vědy, trochy metafyziky a velké dávky spirituality dáváš sám sobě teoretický základ života.

Pochopil jsem to. Už je mi to jasné. A ted' mě zajímá, co s těmi obrazy mohu dělat. Jak mohu pracovat s obrazy, které sám vkládám do nástěnné malby veškerých možností, zdobící chodbu času?

Když se pohledem své duše zadíváš na něco, co sis nezvolil jako součást své reality, už se na to podruhé nedívej. Představ si něco jiného.

A to platí úplně pro všechno v životě, vid'?

Ano. A platí to dokonce i pro „smrt“.

Což je úžasné. Samo o sobě je prostě úžasné, že si za života vytváříme svou vlastní realitu. Ale představa, že si svou vlastní realitu vytváříme i po „smrti“, to už znamená úplný obrat ve všem, co jsem si doposud myslel.

Není to zas tak překvapivé, když si uvědomíš, že smrt NEEXISTUJE.

Ano. Málem bych zapomněl na sedmou vzpomínku: „Smrt neexistuje.“ Teď už jí ale rozumím mnohem hlouběji. Myslíš tím přesně to, co jsi před nějakou dobou říkal: Smrt neexistuje v *té podobě, jakou jsme si ji představovali.*

Pokračuj.

Už zase o něco lépe chápu tvá předchozí tvrzení, že *existuje* prožitek, který nazýváme „smrt“, ale že to není „konec“ našeho života - že to vlastně neznamená konec něčeho. „Smrt“ je ve skutečnosti ústředním bodem života. Je to „jádro jablka“.

Ano. Je to ústřední prožitek tvého života. Je tím, co tě vede do jádra tvé existence. A jedině tam můžeš najít zárodky nového života. Semínka nového života se totiž vždycky nacházejí v jádru.

„Smrt“ je něco, čím musíš projít, aby ses dostal na „druhou stranu“. Je branou vedoucí z hmotného světa do toho duchovního a zase zpátky.

Myslím, že tohle je největší prozření, které mi ta metafora umožnila. Dokonce i pro duši, jež žije v duchovním světě, přijde jednou okamžik, kdy „zemře“.

Ale nastane také okamžik, kdy bude „znovuzrozena“. A to je chvíle, kdy se duše znovu stává součástí těla.

A to se stává tehdy, když projde jádrem a znovu se vynoří v hmotném světě.

Ano.

Prostřednictvím té metafory o jablkoranči jsi to pochopil opravdu dokonale.

Ale to by znamenalo, že pro tu duši...

Přesně tak. Pro duši by to znamenalo právě to, co nám říká...

TŘINÁCTÁ VZPOMÍNKA
Zrození a smrt jsou totéž.

Prožitek smrti a prožitek zrození je identický?

V jádru tvé existence ano. Pro tvou duši ano. Obě ty situace jsou jen změnou energie, chovají se tak trochu jako elektrické transformátory, které zprostředkovávají přechod z jednoho světa do druhého.

Slova smrt a zrození by se klidně mohla ze všech světových jazyků vypustit. Místo obou z nich by se totiž dalo používat slovo stvoření.

Zrození i smrt jsou chvílemi tvoření. Jsou to Velké okamžiky.

Takže namísto toho, abychom říkali, že se dnes někdo „narodil“, bychom mohli říkat, že ten dotyčný byl dnes „stvořen“. A namísto toho, abychom říkali, že dnes někdo „zemřel“, bychom mohli říkat, že ten dotyčný byl dnes „znovu- stvořen“.

Ano, to by bylo krásné! A bylo by to i mnohem přesnější!

Jen málo lidí chápe pravou podstatu „smrti“, a tak ji mnozí z nich líčí jako ten nejsmutnější prožitek. Pamatuj, jak jsem řekl, že můžeš nástěnnou malbu namalovat tak, jak si sám budeš přát... a obraz, který vytvoříš, je obraz, který prožiješ.

Ale to je *strašné*. Není to přece *moje vina*, že mi lidé, kterým jsem věřil, napovídali strašné věci!

Ty jsi dovolil druhým, aby za tebe malovali tvé obrazy?

Všichni to děláme. Většina lidí se prostřednictvím různých náboženství, prostřednictvím svých kněží, kazatelů, rabínů, muláhů a dalších lidí, kterým věřili, že znají pravdu, nechala přesvědčit o tom, že přijde poslední soud a nehodní budou zatraceni.

Ano. Proto je jednání každé církve a to, co říká svým stoupencům, velmi důležité.

Ale pokud v nejvyšší realitě neexistuje žádné „peklo“ ani „poslední soud“, ani „zatracení“, proč by ho někdo musel prožívat?

Už několikrát jsme tady jasně řekli, že žádný člověk nic z toho nemusí prožívat. Prožije to jen ten, kdo se rozhodl to prožít. Nemusíš následovat diktát žádného světového náboženství, nemusíš přijmout za svoje učení žádného jednotlivce. Stačí učinit vědomé rozhodnutí hledat svou vlastní pravdu. Ale mohli bychom také říci - stvořit ji.

Pořád říkáš, že si dokážu stvořit svou vlastní pravdu.

Děláš to každý den. Děláš to tím, že něčemu věříš.

Ale pokud - jak jsi mi řekl na začátku tohoto rozhovoru - člověk neustále tvoří na třech rovinách, na rovině podvědomé, vědomé a nadvědomé, proč by si pak ta nejvyšší část z nás, rovina našeho nadvědomí, vybrala něco takového jako zatracení? Proč by si nestvořila něco jiného?

Poslouchal jsi mě opravdu ostražitě, vid?

Mluvíme tady o životě a smrti a mluvíme o nich takovým způsobem, jakým jsme o nich ještě nikdy nemluvili. Samozřejmě že jsem tě poslouchal.

Dobrá. Protože já zase ostražitě poslouchal TEBE.

Co tím chceš říci?

To brzy zjistíš.

Nemůžeš změnit svůj prožitek ani v tomto životě, ani v tom příštím, dokud si neuvědomíš, jak jsi ho stvořil.

26

Tak pokračuj. Polož mi tu otázku, kterou ses mi chystal položit.

Už to začíná být všechno dost teoretické a já opravdu nevím - už jsem to ostatně říkal - opravdu nevím, jestli to všechno má nějakou hodnotu.

Dovol mi, abych tě ještě jednou ujistil, že dívat se na život z tohoto rozšířeného úhlu pohledu má obrovskou hodnotu. Pomáhá ti to vytrýbit vlastní představy o tom, co se tady děje, prohloubit tvé pochopení. Takto sám sebe připravuješ jak na život, tak na „smrt“.

Tak dobrá. Říkal jsi, že nadvědomá rovina mého vědomí je ta, na které má duše naplňuje svůj vyšší záměr, a že tato rovina mě neustále vede k dalšímu, vyššímu poznání. Ale proč by mi pak stavěla do cesty prožitky posledního soudu, zatracení a pekla? Jak by vůbec mohla dovolit mému vědomí, aby takové myšlenky přijalo za vlastní?

Vzpomínáš si, co jsi ty sám napsal, když jsi odpovídal na dopis od Jackie?

Nevím, co myslíš...

V té odpovědi jsi jí napsal, že „duše se někdy na podvědomé nebo nadvědomé rovině rozhodne pro něco, pro co by se na vědomé rovině nikdy nerozhodla, a že tak činí proto, aby naplnila svůj vyšší záměr“.

Takže mi chceš říci, že vyšší záměr mé duše je prožít poslední soud, zatracení a peklo?

Je celkem dobře možné, že vyšší záměr tvé duše je přesně takový. A pamatuj si: Tvůj prožitek pekla neobsahuje nic z toho, čemu říkáš „utrpení“.

Ale stejně, pokud existuje něco takového jako nadvědomí, nechce se mi věřit, že by se to záměrně rozhodlo nechat mě pocítit peklo, ať už s utrpením, nebo bez něj. Kromě toho jsi mi sáhodlouze vysvětloval, že v okamžiku smrti prožijeme právě to, co *čekáme*, že prožijeme. Řekl jsi mi, že prožitek posmrtného života je tedy výsledkem mé *vědomé* volby. Ale teď mi tu říkáš pravý opak! Teď mi říkáš, že to je výsledek mé *nadvědomé* volby! Tak co z toho je pravda?

Obojí.

Obojí?

Představ si možnost, že by se tvoje nadvědomí rozhodlo vytvořit cokoli, co se rozhodneš vytvořit na vědomé rovině.

Proč? Proč by to dělalo?

Třeba proto, abys dospěl k úplnosti v prožívání a poznání toho, co o sobě víš.

Což by bylo...?

Že jsi tvůrcem své vlastní reality.

Nadvědomá rovina mého já dovolí vědomé rovině mého já, aby mě prožila tímhle způsobem, aby mě poznala jako stvořitele, *přestože to, co stvořím, je pro mě špatné?*

Nezapomínej, že neexistuje nic „dobrého“ ani „špatného“.

V nejvyšší realitě takové pojmy nemají místo. „Dobré“ a „špatné“ jsou hodnotové soudy, které vznikají uvnitř mysli.

Ale koho zajímá, kde vzniká jaký hodnotový soud? Když jsem v „pekle“ a mysl mi říká, že to je „peklo“, tak mi to stačí. Nebude mi záležet na tom, že to je „všechno jenom v mé hlavě“! To jediné, na čem mi bude záležet, bude to, *co prožívám*. Nebude pro mě moc důležité, JAK se přihodilo, že tenhle prožitek mám.

Ale mělo by.

Proč?

Protože jen pokud víš, „jak se to přihodilo“, můžeš to změnit. Nemůžeš změnit svůj prožitek ani v tomto životě, ani v tom příštím, dokud si neuvědomíš, jak jsi ho stvořil.

Když budeš vědět, že „peklo“, které prožíváš, je něčím, co jsi pro sebe vědomě vytvořil, co existuje jenom ve tvé mysli, pak budeš znát i zaklínadlo, kterým tenhle prožitek můžeš okamžitě ukončit.

A to je?

Musíš vystoupit mimo svou mysl.

Mám pocit, že se každou chvíli zblázním!

Jen se drž, příteli. Zatím si vedeš velice dobře.

O lidech, kteří místo pekla prožívají nebe, si jejich okolí také může myslet, že se zbláznili. Jsou konfrontováni se stejnou sadou okolností jako každý jiný, ale prožívají je jiným způsobem.

Jako Don Quijote.

Jako Don Quijote. Jak už jsme říkali, někteří lidé prožívají svůj život jako peklo, zatímco jiní v něm vidí nebe na zemi.

Ano, ale to dost záleží na tom, co se v jejich životech odehrává, ne?

A proč si myslíš, že se v nich odehrává právě to, co se v nich odehrává?

Kvůli tomu, jak uvažují.

Přesně tak. A řeknu ti to ještě jednou a jinak, abychom měli jistotu, že si to budeš pamatovat:

To, co se děje v lidském životě,

je to, co se děje v lidském životě,

pro to, co se děje v lidské mysli.

Děje se to, co si *myslíme*, že se děje, a čeká nás to, co si *myslíme*, že nás čeká.

Do značné míry je to přesně tak.

A právě tady vstupují do hry tři nástroje tvoření (myšlenka, slovo a čin) a tři roviny prožívání (podvědomá, vědomá a nad- vědomá).

Správně. A myšlenka je velmi mocný nástroj, protože se používá na všech třech rovinách.

A co slovo? Nepoužívají se slova i na nadvědomé rovině? Nekomunikuje s námi naše nadvědomí právě pomocí slov?

Ne. Slova jsou výtvoři mysli. Když se přesuneš z vědomé na nadvědomou rovinu, zjistíš, že pro to neexistují žádná slova.

Pokud na tuto rovinu pronikneš skrze meditaci, posvátný tanec, rituál nebo nějakým podobným prostředkem, zjistíš, že na tomto místě není nic jiného než pocity (nebo vibrace).

Když lidé něco cítí, většina z nich se to hned snaží uchopit svým vědomím a „převést do slov“. To může, a nemusí být užitečné.

Mistr se o to nepokouší. Mistr ten pocit jednoduše pocítí, přijme ho a plně ho prožije. Pak se mistr teprve rozhodne, jestli to něčemu prospěje, když se pokusí převést ho do slov.

Pocit je tvou první myšlenkou, tvou nejryzejší myšlenkou. Pocit je myšlenka beze slov. Obsahuje velmi mnoho, aniž by něco „vypovídal“. Pocity jsou totiž jazykem duše.

Slovo je tvou druhou myšlenkou. Je projevem tvé snahy představit si pocit tím, že ho převeď do vyjádřitelné podoby. Slova jsou jazykem mysli. Mistři mají

pocity, kterým často nevěnují žádnou další pozornost. Tím se vyhýbají celé řadě životních komplikací. Činí to jejich cestu mnohem méně namáhavou.

Čin je tvou třetí myšlenkou, a často přichází až s určitým zpožděním. Je projevem tvé snahy uskutečnit, co sis představil. Činy jsou jazykem těla.

Ale než převedeš své pocity na slova a svá slova na činy, může se toho hodně „ztratit v překladu“. Mistr to ví, a proto je velice opatrný a jen s velkou rozvahou přechází z jedné roviny na druhou, pokud vůbec někam přechází.

Většina lidských bytostí se po většinu svého života soustředí na věci, na kterých vůbec nezáleží.

27

Když už jsme u nástrojů tvoření, několikrát jsi mi během tohoto rozhovoru zdůrazňoval, že smrt je okamžikem tvoření.

Což také je, ačkoli si to jen velmi málo lidí uvědomuje.

Kdyby si to uvědomovalo víc lidí, bylo by kolem smrti mnohem méně smutku.

Nebyl by kolem ní žádný smutek. Určitě ne pro toho, kdo by tento svět opouštěl. Pro něj by to byl důvod oslavovat.

Smrt je okamžik, kdy člověk získává obrovskou moc, protože proces smrti umocňuje to, kým opravdu je.

A v čem ten proces spočívá?

„Smrt“ je energie, která tě pohání k jádru vlastní existence a znovu zpátky do života.

Ted' máme příležitost vrátit se ještě jednou k té otázce „vyrovnání energie“, o které jsme už mluvili.

„Zrození“ a „smrt“ jsou okamžiky ryzího tvoření, protože vyrovnávají, čili „vyladují“ energii, která je samotným životem, zvyšují frekvenci jejích vibrací a manifestují ji jako hmotu v hmotném světě, anebo ji naopak snižují a manifestují ji jako neviditelnou energii v duchovním světě.

Tímto způsobem se mohou zrodit celé vesmíry. A přesně tak ses narodil i ty.

A teď přijde to tajemství: Energie, se kterou vstupuješ do svého zrození, je „to podstatné“ - je to energie, která se proměňuje v hmotu a stává se tvou „podstatou“. Je to energie, která se manifestuje v hmotném světě.

V okamžiku smrti nastává pravý opak. Proto svou smrtí tvoříš pomocí toho, co si do smrti přinášíš z hmotného života, a svým zrozením tvoříš pomocí toho, co si do života přinášíš z duchovního světa.

Ještě jednou musím říci, že mi to dosud nikdo takhle nevysvětlil. Díky tomuto rozhovoru jsem pochopil tolik věcí.

To je dobře, protože tyhle věci jsou velmi důležité. To, co přinášíš do svého prožitku smrti, do ní přenášíš buď vědomě, nebo nevědomě, buď s plným vědomím, nebo zcela bez vědomí toho, co děláš.

Právě proto je rozhovor, který spolu vedeme, tak důležitý.

Cílem tohoto rozhovoru je, aby sis úplně uvědomil, co děláš. Přivedl ses k tomuto rozhovoru, abys sám sobě mohl připomenout toto:

Vytváříš svou realitu vibrací, energií, kterou vyzářuješ.

TEĎ MŮŽEŠ ŘÍCI, ŽE UŽ JSI TOHLE VŠECHNO SLYŠEL - ALE NECHOVÁŠ SE PODLE TOHO.

PROTO TO SÁM SOBĚ OPAKUJEŠ POŘÁD DOKOLA.

Jak by to „vypadalo“, kdybych se „podle toho choval“?

Kdybych opravdu tohle všechno chápal a nepotřeboval bych se v tomhle rozhovoru pořád znovu a znovu vracet k těm věcem, o kterých si „myslím“, že už jsem je pochopil, jak by to pak vypadalo?

Zaprvé už bys nikdy ve své mysli nechoval negativní myšlenky.

Zadruhé, kdyby do tvé mysli přece jen nějaká negativní myšlenka pronikla, okamžitě bys ji zas vypudil z hlavy. Záměrně bys soustředil na něco jiného. Prostě bys rychle změnil názor.

Zatřetí bys začal nejenom chápat, kým opravdu jsi, ale začal bys to i cítit a projevovat. To znamená, že bys svou evoluci měřil tím, jak postupuješ od toho, co znáš, k tomu, co jsi prožil.

Začtvrté bys sám sebe bezvýhradně miloval takového, jaký jsi.

Zapáté bys bezvýhradně miloval všechny ostatní takové, jací jsou.

Zašesté bys bezvýhradně miloval život takový, jaký je.

Zasedmé bys všem všechno odpustil.

Zaosmé už bys nikdy záměrně neublížil žádné jiné lidské bytosti, a to ani fyzicky, ani duševně.

Zadeváté už bys nikdy netruchlil kvůli smrti jiného člověka, ani na okamžik. Možná bys litoval vlastní ztráty, ale ne jejich smrti jako takové.

Zadesáté už by ses nikdy nebál vlastní smrti a nelitoval jí, ani na okamžik.

Zajedenácté bys věděl, že všechno je vibrace. Všechno. A tak by sis byl mnohem intenzivněji vědom vibrací všeho, co jíš, všeho, co na sebe oblékáš, všeho, co vidíš, čteš nebo posloucháš, ale především všeho, co si myslíš, říkáš a děláš.

Zadvanácté bys udělal všechno, co by bylo zapotřebí k tomu, abys přizpůsobil vibrace své vlastní energie a životní energie, kterou kolem sebe vytváříš, pokud zjistíš, že není v souladu s tvým nejlepším povědomím o tom, kým opravdu jsi, a největším prožitkem, který si dokážeš představit.

Promiň, ale jak se všechno tohle stane? Například jak si mohu začít být „vědom“ všech „vibrací“ toho, co na sebe oblékám, nebo jídla na jídelním lístku, ani nemluvě o něčem, co si myslím, říkám nebo dělám?

Vlastně je to velice jednoduché. Nalad' se na to, co cítíš.

Ted' úplně slyším, jak si někdo nad touhle knihou povzdychne: „A vida, další klišé z filozofie New Age. *Nalad' se na své pocity.*“

Ti, kdo v tom spatřují klišé, to prožijí jako klišé. Těm, kdo v tom spatřují moudrost, to otevře dveře do úplně nového světa.

A máš nějakou radu, jak toho docílit?

Všechno je jen otázka koncentrace. Většina lidských bytostí se po většinu svého života soustředí na věci, na kterých vůbec nezáleží. Ale kdyby se každý den aspoň pár okamžiků věnovali tomu, co je opravdu podstatné, mohli by tak změnit celý svůj život.

Tvé tělo je vynikajícím nástrojem plným vysoce citlivých receptorů energie. Věř tomu nebo ne, ale můžeš svou rukou přejet patnáct centimetrů nad nabídkou jídla v bufetu, a aniž by ses ho dotkl, poznáš, jestli je pro tebe to či ono v danou chvíli vhodné. Totéž můžeš udělat i s oblečením, když stojíš u svého šatníku a rozhoduješ se, co si vzít na sebe, anebo když přemýšlíš o tom, co si koupit.

Jestliže se setkáš s jiným člověkem, stačí přestat naslouchat tomu, co si myslíš, a začít vnímat to, co cítíš, a kvalita tvé komunikace s tím dotyčným se hned dramaticky zlepší - stejně jako kvalita celého vašeho vztahu.

Pokud jsi zmatený a s rozpaky hledáš ve vesmíru odpovědi, stačí jen vypnout tu část vlastní mysli, která se zoufale snaží přijít všemu na kloub, a zapnout tu část, která ví, že máš přístup ke všem odpovědím - jen když se přestaneš snažit rozhodovat, co uděláš, a začneš si volit, čím chceš být - zjistíš, že

všechny záhady se vyjasňují a řešení se jako zázrakem objevují přímo před tvýma očima.

Pokud jde o měření vibrací myšlenek nebo slov, je ve skutečnosti jen velmi málo lidí, kteří by ti nedokázali říci, jestli mají dobrý nebo špatný pocit z toho, že by si něco mysleli či řekli. Většina lidí to dokáže posoudit velice rychle.

Ano, ale - a tady to začíná být složitější - *jen velmi málo lidí se podle toho řídí*. Aspoň já mám takovou zkušenost. Kdo ví? Já sám se podle toho rozhodně ani zdaleka neřídím tak často, jak bych měl.

V tom případě je načase se změnit.

Protože máš pravdu, jen velmi málo lidí používá své intuitivní a duševní schopnosti k tomu, aby pronikali hluboko do sebe sama a spojili se se svými pocity dřív, než něco řeknou nebo udělají. Dokonce i zpětně to dělá jen málo lidí. Kdybys to dělal, nespokojil by ses s ničím jiným než s pocitem lehkosti. Snažil by ses vyhybat všemu, co v sobě obsahuje těžké vibrace. Snažil by ses zlehčit vibrace všeho, co pozoruješ, tvoříš, prožíváš a vyjadřuješ. Říkal bys tomu „osvícení“ a ve velmi krátkém čase bys dosáhl úžasných výsledků.

Alchymie vesmíru je opravdu něčím velice neobyčejným. Ve vašich slovnících se „alchymie“ vykládá jako „nevysvětlitelná nebo záhadná proměna“, a přesně to je. Je to proces, který manipuluje s energií a hmotou, aby dal vzniknout konkrétním a specifickým manifestacím jak v individuální, tak v kolektivní realitě.

A to pro nás bude...

ČTRNÁCTÁ VZPOMÍNKA

Neustále jsi přítomen aktu stvoření, v životě i ve smrti.

Mnohokrát jsem ti vysvětloval, jak dochází k tvoření. Ale co by pro tebe bylo přínosné pochopit, je to, že probíhá neustále. To znamená, že nikdy neustává. Každá myšlenka, každé slovo, každý čin tvoří. Každá vibrace vypuštěná z jádra tvé existence znovuvy- tváří tebe i tvou realitu. A ty se každým okamžikem proměňuješ. Tvá budoucnost vzniká po nepatrných částech, ne jednou ranou nebo na základě jediného zásadního rozhodnutí. Jsou to ty přírůstky, kterým musíš věnovat svou pozornost. Pak se „zásadní okamžiky“ a „klíčová rozhodnutí“ vyřeší samy od sebe.

Zrození a smrt jsou největšími tvůrčími činy, protože představují v nekonečném životním cyklu okamžiky, v nichž se esenciální energie proměňuje a vytváří specifické manifestace v duchovním světě (v případě smrti) anebo ve světě hmotném (v případě zrození).

Tohle opravdu začíná být zcela úžasný rozhovor. Nejprve jsme se dotkli teorie vnímání a kvantové fyziky, pak teorie superstrun a metaforické metafyzické kosmologie a teď jsme se dostali k alchymii. *Páni!*

Ale říkal jsi mi, že ještě než tento rozhovor skončí, podrobněji mi popíšeš okamžik splnutí, respektive spojení s Esencí. Mohu se teď zeptat, jak to bude vypadat?

Samozřejmě můžeš. Ale musím tě znovu upozornit, že až se začneme snažit popsat nepopsatelné, samotná slova nám nebudou stačit. Možná by pomohlo, kdybychom vytvořili další obraz uvnitř toho obrazu ve tvé mysli.

Budeme znovu malovat obraz.

Ano, protože jak vy lidé říkáte, obrázek vydá za tisíc slov.

Už jsme si řekli, že ve středu jablkoranče se nachází jádro, ano?

Ano, to vím.

Dobrá. Teď si zkus tohle jádro představit jako místnost nebo nějaký dutý objekt. Dej mu tvar a barvu, jestli ti to pomůže.

Dobrá. Představuji si ho jako lesklý, kovový, zlatavě bronzový válec.

Výborně. Tvar i barva slouží jen tvé představivosti, jádro může mít jakoukoli podobu, kterou mu dáš. A teď si představ, že dovnitř do toho válce vedou dveře a nad nimi je nápis „SMRT“. A představ si také, že na protější straně toho válce jsou druhé dveře a nad nimi je nápis „ZROZENÍ“.

Představuješ si to?

Ano.

Dobrá. Dál si představ, že vnitřní strana těch dveří s nápisem „SMRT“, tedy ta strana, kterou bys měl za zády, kdybys vešel dovnitř a dveře se zavřely, nese nápis „HMOTNÝ SVĚT“.

To proto, že právě odtamtud v okamžiku smrti přicházím.

Přesně tak. A podobně je na vnitřní straně těch druhých dveří napsáno „DUCHOVNÍ SVĚT“.

Vidíš to v duchu? Představuješ si to?

Ano, představuji.

Zopakuj mi to.

Ty mi nevěříš?

Jen pro jistotu.

Dobrá... Představujeme si, že jádrem *jablkoranče* je místnost, do které vedou dvojce dveře, každé na jedné straně. Zvenku jsou oboje dveře označené *smrt* a *zrození*. Zevnitř jsou tyto dveře nadepsané *hmotný svět* a *duchovní svět*. Oboje dveře vedou dovnitř téže místnosti, k témuž prožitku - ale oběma dveřmi lze také vyjít z jádra ven, ovšem do zcela odlišných prožitků.

Představuješ si to zcela přesně.

Tudíž už sis nejspíš uvědomil, že když jsi uvnitř této místnosti, můžeš přistoupit k libovolným dveřím, otevřít je a najít za nimi život v té či oné podobě. Ven z jádra vedou dvě cesty. Jedna do hmotného světa, druhá do toho duchovního.

Mám to. Vidím to před sebou.

Dobrá. Ted' už jen jediný detail a metafora bude hotová.

Poslouchám tě. Pokračuj.

Vzpomeň si, že v jedné z předchozích analogií ses pohyboval dlouhou chodbou nebo tunelem. Říkali jsme tomu místu chodba času.

Ano.

Celá tahle chodba byla pokryta nástěnnou malbou, vzpomínáš? Pokrývala stěny, strop i podlahu a táhla se po celé délce chodby.

Ano, vzpomínám si. Vytvářím tu malbu, jak chodbou procházím.

Dobrá. Ted' dospěješ na konec chodby a narazíš na dveře, na kterých je napsáno „SMRT“. A odsud můžeme pokračovat s tou naší metaforou.

Dobrá. Co přijde dál? Vstoupím do té místnosti?

Ne přímo. Tyhle dveře nevedou přímo do místnosti v jádru, ale do malé předsíně před ní. Když do ní vstoupíš, dveře za tebou zůstanou otevřené.

Když vstupuješ do této předsíně, cítíš, že se s tebou něco děje. Zdá se, že to je opravdový „průchod“, ale spíš ve smyslu pohybu než ve smyslu místa. Nejsi v průchodu, ty sám podnikáš průchod. Během tohoto průchodu absolvuješ všechny tři fáze smrti a budeš mít pocit, jako by tě něco opouštělo.

To, co tě opouští, je vnímání sebe sama jako fyzického těla. Pořád se cítíš jako NĚKDO, ale tvůj „pocit sebe sama“ už neobsahuje pocit, že máš hmotné tělo.

V tomto, nebo spíš během tohoto průchodu jsi zbaven všech tělesných omezení, prožitků a pocitů. Je to první fáze „smrti“, ve které si uvědomuješ, že už nejsi ve svém těle - ale že žiješ dál.

Dveře nadepsané „SMRT“ jsou za tvými zády stále otevřené a ty se můžeš otočit a pohlédnout tudy zpět do hmotného světa. Nyní postoupíš do druhé fáze smrti a prožiješ pochopení nebo zmatek nebo cokoli jiného, co očekáváš, že prožiješ. V průběhu této druhé fáze můžeš procházet otevřenými dveřmi do hmotného světa a nazpátek. Nebudeš tam sám sebe vnímat v žádném hmotném smyslu, ale budeš zcela zřejmě živý, jako bys tam opravdu ještě byl. I ostatní, kteří tam stále žijí ve svých tělech, tě možná budou schopni vnímat.

Pokud jsi přesvědčen, že po „smrti“ se nic dalšího neděje a nic není, projdeš druhou fází smrti do „nicoty“ a nebudeš vnímat vůbec nic. To už jsem ti vysvětlil dříve.

Ve druhé fázi smrti můžeš zůstat, jak dlouho budeš chtít.

Ale proč bych si měl přát zůstat ve druhé fázi? Nebudu chtít pokračovat dál? Budu vůbec tušit, že existuje nějaká třetí fáze, do které mohu postoupit?

Každý prožitek po smrti existuje sám o sobě. Ať už prožiješ „peklo“, které si sám vytvoříš, nebo „nebe“, které si sám vytvoříš, nebo „nicotu“, kterou si sám vytvoříš, anebo jakoukoli jinou realitu, která bude tvým vlastním dílem, tyto prožitky budou stát samy za sebe. Načerpáš z nich vzpomínky, které z nich máš načerpat, a pak postoupíš dál.

A vracejí se lidé z této druhé fáze jako duchové zpátky ke svým blízkým, kteří dosud žijí ve svém hmotném těle?

Ano, duše se opravdu může rozhodnout, že jako duch navštíví své blízké, kteří zůstávají v hmotném světě. Často své blízké takto navštěvuje ještě předtím, než sama opustí tělo.

Ano, to dělala Maggie Berryová. A slyšel jsem i o dalších, kteří to dokázali. Udělal to i můj otec. Navštívil mě ve snu, aby mi dal na vědomí, že odchází. A druhý den ráno mi volali, že v noci zemřel.

Maggie Berryová byla vizionářkou a zakladatelkou organizace Core Matters v Denveru. Její blízký přítel a partner v Core Matters Tom LaRotonda mi v červnu 2005, rok po smrti své drahé přítelkyně, která věděla, že trpí nevléčitelnou nemocí, vypravoval tenhle úžasný příběh:

Ráno 23. června 2004 jsem byl v kanceláři, kterou jsme s Maggie sdíleli. Zrušil jsem všechny své schůzky, jen tak jsem seděl u stolu a vůbec jsem nevěděl, co budu dělat. Nebyl jsem smutný ani rozčilený..., jen mi to všechno připadalo jako sen.

Maggie ležela v hospicích a já upřímně chtěl být s ní, ale chápal a ctil jsem její přání nepřijímat žádné návštěvy. Dal jsem si nohy na stůl, zavřel oči a začal meditovat. Najednou jsem úplně jasně slyšel její hlas. Řekla: „Ahoj, parťáku!“ jak jsme se vždycky zdravili. A v tu chvíli se v mé mysli objevil živý obraz. Maggie stála přímo přede mnou.

Byl jsem plný radosti, že ji vidím. Vypadala úplně zdravá a zářila energií, ačkoli jsem věděl, že tou dobou už přišla o vlasy a její tělo bylo zpuštěné rakovinou. Přistoupila ke mně, objali jsme se a pak mě vzala za obě ruce a řekla mi: „Tome, už je načase, abych šla. Rozloučila jsem se se všemi, jen s tebou ne. Chtěla jsem se s tebou rozloučit až úplně nakonec.“

Pak jsme se ruku v ruce procházeli a ona mi děkovala za všechno, co jsem pro ni kdy udělal. Řekla mi, jak moc mě má ráda, a já jí řekl totéž.

Najednou se zastavila a pustila mou ruku, ačkoli jsem se snažil držet ji dál. Řekla mi: „Už je čas... Musím jít. Mám tě moc ráda, parťáku.“ A utekla. Otevřel jsem oči a pohled mi padl na čas na obrazovce počítače. Bylo 11:44 dopoledne.

Vůbec jsem nechápal, co se právě stalo, a tak jsem se šel projít a nadýchat se čerstvého vzduchu. Nosil jsem s sebou telefon, protože jsem čekal na zprávy od Butche (Maggieina manžela), ale zrovna v tu chvíli jsem ho nechal ležet v kanceláři. Asi po pěti minutách jsem si to uvědomil, vrátil jsem se pro něj a zjistil, že mám nepříjatý hovor. Byl od Butche; podle záznamu v telefonu mi volal v 11:45.

Zavolal jsem mu zpátky a on mi řekl, že má pocit, že bych měl být v tom hospicu. Řekl jsem mu, že okamžitě přijedu, a on mě prosil, abych si pospíšil, protože Maggie už možná o moc déle nevydrží.

Když jsem tam dorazil, Butch mě přivítal a odvedl mě do jejího pokoje. Byla dosud naživu, ale už ne zcela při smyslech. Žila ještě asi hodinu, než vydechla naposledy. Byl to ten nejposvátnější okamžik mého života. Poté, co zemřela, jsem její rodině slíbil, že se vrátím do kanceláře a dám vědět jejím spolupracovníkům.

Vrátil jsem se, zavolal všem, kterým jsem to chtěl říci osobně, a pak jsem rozeslal e-mail všem ostatním členům té báječné komunity, kterou ona založila a kterou jsme společně vybudovali. Poté, co jsem to všechno vyřídil, jsem sedl do auta a jel na své oblíbené místo v Denveru, do městského parku. Posadil jsem se na břeh jezera, posadil se tam - úplně zmatený a neschopen vydat ze sebe jediné slovo - a rozplakal se. Maggie mívala takovou zprávu, kterou často posílala lidem v těžké situaci: Naplňte svůj život štěstím. Život by měl být plný radosti. Pokoušel jsem se stou myšlenkou ztotožnit. Trochu jsem se uklidnil a asi po hodině jsem se rozhodl jet zpátky do kanceláře a podívat se, nemám-li nové zprávy.

Cestou zpátky jsem se dostal do dopravní zácpy a pozoroval jsem sám na sobě, že jsem čím dál neklidnější. Už jsem znovu začínal propadat strachu a hněvu, ačkoli jsem právě prožil nejduchovnější zážitek svého života.

Když jsem na semaforu čekal na zelenou, zadíval jsem se na auto před sebou. Byl to veliký terénní vůz a měl registrační značku na přání. Stálo na ní RADOST.

Musel jsem se smát.

Maggie mi posílala vzkaz tak jasný, že nebylo možné ho neslyšet. Říkala mi, že už je svobodná a šťastná, a připomínala mi, že je jen jediný způsob, jak žít. Připomínala mi, abych žil radostně.

Pořídil jsem si repliku té registrační značky a dnes visí nade dveřmi mé kanceláře. Připomíná mně i všem ostatním, kdo se na ni podívají, v čem spočíval Maggiein život a její poselství, které nám zanechala: Abychom žili radostně.

Když mi Tom vyprávěl tenhle příběh, pocítil jsem hluboké pohnutí. Už dříve jsem o podobných případech slyšel, ale ještě nikdy jsem se nesetkal s nikým, kdo by byl jejich přímým účastníkem. Takže takové věci se opravdu dějí.

Ale jistě. Jsou zcela skutečné. Ať už před smrtí, anebo v její druhé fázi - duše se často rozhodne navštívit své blízké.

Až budeš připraven, postoupíš do třetí fáze smrti. Ted' se za tebou dveře zavřou a před tebou je jen malá předsíň. Tento průchod představuje mnohem kratší vzdálenost, než byla ta, kterou jsi právě urazil na cestě životem. Trvalo ti dlouhé roky, než jsi prošel první chodbou, ale touhle druhou procházíš neuvěřitelně rychle, doslova letíš vpřed.

Na konci průchodu vidíš maličký zářící bod a celý průchod se ti najednou zdá menší a menší. Světlo hřejivě září a zdá se ti překrásně bezpečné a lákavé.

Jsou na stěnách tohoto průchodu také nějaké obrazy?

Ne. Tento průchod do místnosti, která je jádrem tvé existence, je tmavší, ale ne zlověstně tmavý. Je to spíš příjemné, pohodlné, uklidňující příšeří. Ze vzdálenějšího konce průchodu prýští světlo. Nejprve je to jen jediný bod, ale jak se rychle blížíš ke konci průchodu, zvětšuje se ve tvém zorném poli stále víc a víc, až nakonec...

... všude zůstane jen světlo.

Ve smrti se stírají všechny tvé individuální identity a tvé oddělení od sebe samého konečně pomíjí.

28

Blíží se okamžik splynutí. Síla a nádhera tohoto okamžiku je nepopsatelná. Poznání a pochopení, které z něj pochází, je na vědomé rovině neuchopitelné. Jen na nadvědomé rovině je možné o něm uvažovat, ale ani tam je nelze vstřebat.

Těsně před splynutím se duše vznáší před světlem. Vyhřívá se v záři Esence. Veškeré obavy a nejistota všeho druhu se rozplynuly během rychlého letu průchodem. Z Esence nyní vyzařuje čirá láska a duše před ní prožívá něco, co lze popsat jedině jako všeobjímající pocit... objetí.

Představ si palačinku přelitou horkým sirupem nebo kopeček zmrzliny přelitý horkou čokoládou. Přesně takový pocit to je. Právě přicházející duši připadá jako proud sladkého tepla, který ji obklopuje. Je to příjemné teplo, které ji zcela obklopí.

Spolu s tím teplem přichází pocit, který nelze popsat žádným slovem. Je to pocit, že jsi viditelný, zcela průhledný, a nic už nemůže zůstat skryto, utajeno nebo přehlédnuto. Všechno „dobré“ a všechno „špatné“, co si o sobě duše myslela, je před ní nyní rozprostřeno, a co je překvapivé, všechno „špatné“ i všechno „dobré“ se pomalu rozplývá ve světle... („přijato za své“, tak to duše cítí)... skrze jakousi energetickou osmózu, která rozpouští i ten nejmenší náznak hanby nebo hrdosti a nechává v duši překrásnou prázdnotu. Duše v sobě už vůbec nic neobsahuje, sama sebe už vůbec nijak neprožívá a vnímá jen „otevřenost“.

Do této otevřenosti, která naplnila prostor dříve vyhrazený pocitům hanby a hrdosti, se teď vlévá nový pocit. Nejprve se zdálo, že je povrch duše obklopován, teď se zdá, že je její vnitřek naplňován. Ani teď nelze ten pocit přesně vyjádřit nebo věrně popsat slovy - zčásti i proto, že je tak obrovský. Dal by se popsat jako jediný ohromný konglomerát, který se skládá z tisíců rozličných pocitů a pomalu naplňuje celou duši. Kdybychom učinili aspoň chabý pokus ho pojmenovat, byl by to pocit hřejivého objetí a ochrany, hluboké útěchy a pochopení, veliké lásky a úcty, jasného uznání a ocenění, úplného odpuštění a osvobození, radostného přijetí a přivítání, okamžité proměny v dokonalost - a to všechno zároveň.

Duše v tu chvíli bez nejmenšího zaváhání nebo lítosti odkládá veškerý pocit individuální existence a vstupuje do světla. Tam je ponořena do něčeho tak překrásného, že okamžitě ztrácí touhu poznat někdy něco jiného, rozplývá se v dechberoucí nádheře nekonečné velikosti, nesrovnatelné krásy a jedinečné úplnosti bytí.

Nyní jsi splynul se světlem a cítíš se rozpuštěný. Toto „rozpuštění“ dokoná proměnu tvé identity. Už nijak, žádným způsobem a na žádné úrovni neztotožňuješ své Já s jednotlivými aspekty existence, kterou jsi ve svém předchozím životě nazýval „sebou“.

Tato charakteristika posmrtného života se vlastně začíná projevovat už v první fázi smrti, která ti umožnila bezprostředně po smrti prožít, cokoli ses rozhodl prožít (včetně vlastního pekla) bez bolesti a utrpení. Bude pro tebe zanedlouho zase důležitá, až vstoupíš do jádra vlastní existence.

Tady, obklopen světlem, splyneš s vlastní duší. Konečně dospěješ k prozření, že nejsi tělo ani mysl, ani samotný duch, ale všechno dohromady. Tohle je celá podstata procesu umírání.

Pamatuj, jak jsem ti řekl, že smrt je proces, kterým obnovuješ svou identitu.

První fáze procesu smrti tě uvolňuje z tvého těla a oprostuje tě od všech zbývajících myšlenek, které by tě ztotožňovaly s tvým tělem a jeho zjevem.

Druhá fáze procesu smrti tě osvobozuje od tvé mysli a oprostuje tě od všech zbývajících myšlenek, které by tě ztotožňovaly s tvou myslí a jejím obsahem.

Třetí fáze procesu smrti tě odděluje od tvé duše a oprostuje tě od všech zbývajících myšlenek, které by tě ztotožňovaly s tvou duší a její individualitou.

Tady, v naprostém ponoření do sebe sama, dospěješ do místa, kde pochopení a prožití splývají v jedno a kde pochopíš a prožiješ, že nejsi svým tělem, že nejsi svou myslí a že nejsi svou duší. Jsi něčím mnohem větším. Jsi celkovým součtem všech energií, které ty tři vytvářejí.

Ve smrti se stírají všechny tvé individuální identity a tvé oddělení od sebe samého konečně pomíjí.

Víš co? Myslel jsem, že řekneš, že to, co prožiji, je Bůh, který mě vítá doma.

Ale přesně o tom mluvíme.

Vždyť jsi právě řekl, že...

Zdá se, že pořád o sobě a o Bohu uvažuješ odděleně, ale já znovu říkám, že žádné takové oddělení neexistuje.

Ačkoli tomu možná nevěříš teď, v tomto okamžiku svého pozemského života, v okamžiku splnutí už nebudeš mít ani ty nejmenší pochybnosti.

Bože, to zní nádherně. Už se nemohu dočkat.

Ale ty vůbec nemusíš čekat.

V okamžiku, kdy se poddáš lásce a dovolíš jí, aby tě vedla přesně tam, kam tvá duše chce jít, tě opustí všechny nesnáze.

29

Tohle je další z těch mnoha věcí, které tu často opakuješ. Je mi jasné, že chceš, abych pochopil, že okamžik splnutí a sebeuvědomění, okamžik prožití vlastní jednoty s veškerenstvím, není něco, na co bych musel čekat, až zemřu.

To opravdu není. Můžeš toto splnutí a toto uvědomění prožít už za života. A mnoho lidí to dělá.

Už jsi zmínil meditaci, hlubokou modlitbu, některé duchovní disciplíny (jóga, tchaj-ťi a podobně), tanec a rituál jako prostředky, jimiž se lidé přibližují větší harmonii, míru a stavu rezonance s božským principem či jednotou. Existují ještě nějaké další „triky“, které mi můžeš doporučit?

Vstoupit do stavu úžasu a obdivu vůči veškerému životu, mít prostou ochotu a upřímnou, ryzí touhu prožít jeho úplnost – nic víc nepotřebuješ, aby ses mohl otevřít možnosti zažít takový okamžik transcendence. Mnozí lidé prožívají toto splnutí s jednotou celkem spontánně, během nějaké zcela obvyklé činnosti. Třeba když myjí nádobí. Když vysávají koberce. Když leští auto. Když oblékají dítě. Když plní své úkoly v práci. Když jedou na nákup. Když stojí pod sprchou.

Najednou, nečekaně, bez varování nebo důvodu, přijde pocit „neoddělenosti“, prožitek jednoty se vším. Obvykle trvá jen zlomek vteřiny a pak se všechno zase vrátí „do normálu“, ale je to zážitek, na který člověk nikdy nezapomene.

Co bych měl dělat, když se mi něco takového přihodí?

At' už uděláš cokoli, rozhodně takový zážitek neignoruj. Mnoha lidem jeho význam uniká nebo ho přehlíží. Pokud takový zážitek prožíváš nebo jsi ho někdy prožil, můžeš se v duchu vracet ke vzpomínce na něj a znovu si vybavovat pocit, který jsi v tu chvíli prožíval.

Můžeš ho použít jako výchozí bod, odrazový můstek, dodávající ti energii dosáhnout na další zážitky.

Existují lidé, kteří se do tohoto pocitu jednoty dokážou vyladit čistě podle toho, jak se jim zachce, a zůstat v něm i po delší dobu. Někteří v něm zůstanou po celý zbytek svého života. Je to jen otázka soustředění a vystředění úplné přítomnosti.

„Vystředění úplné přítomnosti“?

Ano, tady zase narazíme na problém nedostatku slov. Je velmi těžké popsat některé prožitky pomocí omezeného výběru slov. Proto jsem tě vždy nabádal k tomu, aby sis všude tam, kde je to možné, raději představoval obrazy. Ačkoli ty představy, které společně vytváříme, jsou jen metafory, často tě k pocitu nebo „prožití“ té věci přiblíží lépe, než by to dokázala slova.

„Vystředěním úplné přítomnosti“ mám na mysli ty případy, kdy jsi úplně přítomen v okamžiku, který se ve tvém životě odehrává právě teď, kdy není ani kousek tvého těla, mysli nebo ducha, který by v tu chvíli byl „někde jinde“. To je pro většinu lidí velmi ojedinělý stav, ale může nastat a lidé s opravdu silnou vůlí se mohou naučit vyvolávat ho pravidelně.

S trochou úsilí můžeš už teď vytěsnit z mysli všechno ostatní a zaměřit ji jen a jen na tenhle okamžik. Někteří z vás tomu říkají stav „vystředění“ nebo plně „přítomnosti“.

Ram Dass o tom napsal knížku, která nese příznačný název *Bud' tady a teď*. A později na něj volně navázal Eckhart Tolle s knihou *Moc přítomného okamžiku*.

Jedním ze způsobů, jak tohoto stavu existence dosáhnout, je podívat se do vlastních očí v zrcadle. To je zrádně jednoduchý a neuvěřitelně mocný nástroj.

Trik spočívá v tom, že nesmíš uhnout ve chvíli, kdy se pro tebe ten hluboký pohled stane nepříjemným. Pokud jsi schopen snášet vlastní pohled déle, než napočítáš do deseti, začneš sám k sobě cítit takovou lásku a soucit, že téměř nebudeš vědět, co si se vším tím citelem počít. Pokud nejsi zvyklý cítit lásku vůči sobě samému - a většina lidí na to bohužel zvyklá není -, mohlo by pro tebe být dost obtížné ho zpracovat. Ale stačí ho jenom přijmout za svůj a prožít ho.

Dál se dívej hluboko a ještě hlouběji do vlastních očí. Pokud používáš příruční zrcátko, můžeš si k tomu sednout. A pak, najednou - poté, co ses díval hluboko do vlastních očí tak dlouho, jak to jen bylo možné - jednoduše a rychle zavři oči a proživej pocit, který bude následovat. Často se právě v takové chvíli budeš cítit ponořen do Esence. Může to trvat jen zlomek vteřiny, anebo také celý zbytek dne.

Pokud máš životního partnera či přítele, se kterým jste si hodně blízcí, můžete zkusit také období tohoto procesu, jež spočívá v tom, že se zahledíte do očí jeden druhému. Ani tentokrát neuhýbejte pohledem, i kdyby to mělo být nepříjemné. Brzy to přejde a ten pocit se rozplyne do měkké vnitřní záře, která bude doprovázet tvé ponoření do „já" toho druhého.

To, co vidíš, když se zadíváš hluboko do očí sobě nebo někomu druhému, je duše. Proto se říká, že tvé oko je oknem do duše.

Asi si vzpomínáš, jak jsem dříve řekl, že pokud pohlédneš do očí bližního svého a víš, že v něm je přítomen Bůh, uvidíš v něm Boha. Pokud o tom nejsi přesvědčen, neuvidíš ho. Tak jako tak budeš úplně přítomen. A být úplně přítomen tady a teď je velmi efektivní způsob, jak se zbavit toho, co tě rozptyluje a nutí tvou mysl bloudit, a jak se posunout k vyšším prožitkům života, který žiješ.

Nemůžeš se podívat do očí žádného živého tvora, aniž bys byl úplně přítomen. To platí o tvém psovi, o kočce, dokonce i o divokých zvířatech. Zastav se na místě a zkřiž pohled s divokým zvířetem - se lvem, tygrem nebo medvědem - a sám uvidíš, že v tu chvíli budeš úplně přítomen.

Když se takto staneš úplně přítomen pomocí jiné živé bytosti, je velmi dobře možné, že se do ní zamiluješ. Lidé se takto zamilují do svých domácích mazlíčků a ten pocit je velice reálný.

Zvláště u druhého člověka platí, že je těžké hledět dlouho do jeho očí a nezamilovat se. Proto mezi sebou lidé neudržují oční kontakt příliš dlouho. Neodvažují se pohledět tomu druhému na delší dobu zpřímá do očí. Láska, kterou by cítili, by je ohromila. Ale ohromení by pramenilo jen z toho, že by s takovým množstvím lásky neuměli naložit.

V okamžiku, kdy se poddáš lásce a dovolíš jí, aby tě vedla přesně tam, kam tvá duše chce jít, tě opustí všechny nesnáze.

V tu chvíli ustane veškerý boj a ty poznáš jednotu.

Právě to se stane v okamžiku splynutí. Právě to se stane ve chvíli úplného ponoření do Esence. Je to velmi léčivý způsob, jak začít nebo ukončit den.

Anebo ukončit život. Aspoň mi to tak připadá.

Totíž jestli dobře rozumím tomu, co mi tu říkáš, jde o to, že někteří lidé jsou schopni prožívat tohle splynutí, tohle rozpuštění se v jednotě, už během života, ale *všichni lidé* je prožijí v okamžiku své smrti? Rozumím tomu správně?

Rozumíš tomu zcela správně. Nikdo není vyloučen, nikdo není opomenut, nikdo nezůstane pozadu.

A co ti, kteří nevěří, že se to stane?

Po druhé fázi smrti už tvůj prožitek ze smrti neutváří víra.

A co tedy?

Touha.

Páni.

Páni, páni a ještě jednou páni.

Tři fáze smrti jsou tu od toho, aby tě jemně a tak rychle, jak sám budeš chtít, provedly procesem znovuztotožnění.

Ve druhé fázi smrti se stále ztotožňuješ se svou myslí, a tak tvůj prožitek utváří to, co se děje ve tvé mysli. Tvá víra utváří tvůj prožitek.

Jakmile se oprostíš od této identity, tvůj prožitek bude utvářen ne tím, čemu věříš, ale tím, po čem toužíš. To je počátek tvého prožitku zvaného „nebe“.

Tyhle tři fáze smrti, které jsem ti už několikrát popsal, ale můžeš prožít, i dokud jsi naživu.

Počkej chvíli. Vím, že jsi říkal, že mohu už zaživa prožít okamžik splynutí, ale o *tomhle* jsem dosud určitě neslyšel.

Pořád mluvíme o tomtéž. Mluvíme o okamžiku, kdy zemře tvá představa oddělenosti. To je to, co se děje v okamžiku tvé tělesné smrti, ale může se to stát i kdykoli jindy.

Tři fáze smrti jsou prostě tři kroky znovuztotožnění. Jsou to:

1. konec ztotožnění s tělem

2. konec ztotožnění s myslí

3. konec ztotožnění s duší

Ale když se nebudu ztotožňovat s žádným z těchto aspektů sebe sama, s čím se pak *budu* ztotožňovat?

S ničím.

S ničím? Nebudu se ztotožňovat *vůbec s ničím*?

S ničím konkrétním.

Jakmile si začneš myslet, že jsi něčím, anebo naopak že něčím NEJSI, už o sobě začínáš uvažovat v omezeném smyslu. Ale Esence není nijak omezená. V okamžiku splynutí se ztotožňuješ se vším - což znamená, že se neztotožňuješ s ničím konkrétním. S vůbec ničím.

Buddha to pochopil zcela dokonale a dosáhl toho. Mnozí mistři toho dosáhli. Většina lidí toho během svého života nedosáhne, ale všechny duše toho dosáhnou v okamžiku smrti. Od toho smrt existuje.

Takže to není jen něco, co by se *mohlo stát*, ale něco, co se *stává*, a stává se to každému, když opouští své tělo.

Ano. A ve třetí fázi smrti objevíš úžasnou dokonalost toho, kým opravdu jsi, tak jak tě vidí Bůh.

To zní tak nádherně. Prostě... nádherně.

A to ještě ani zdaleka nejsme u konce. Tohle splynutí s Esencí není koncem všeho, ba právě naopak. Je to začátek.

V posmrtném životě neexistuje utrpení žádného druhu.

30

Můžeš zůstat ve stavu splynutí s Esencí, jak dlouho budeš chtít, ale jak už jsem ti vysvětlil, nebudeš si přát zůstat v něm věčně, protože bys ztratil schopnost vnímat extázi tohoto prožitku.

Obrovský přesun energie, který prožiješ v okamžiku úplného ponoření, tě znovu pošle ven z Esence, obnoveného a znovustvořeného v totožnosti, kterou si pamatuješ, a stojícího v jádru vlastní existence.

To je, pokud se vrátíme k naší metafoře, ta místnost uprostřed *jablkoranče*.

Ano.

Nyní si představ velikou místnost, na jejíchž stěnách jsou ty části nástěnné malby z chodby času, které sis prohlížel, když jsi touto chodbou procházel. Není tu celá nástěnná malba, jen její části, jen ty části celého obrazu, na které ses po cestě soustředil.

Tyto obrazy teď visí na stěnách jako na nějaké výstavě a ty touhle „galerií“ pomalu procházíš a prohlížíš si obrázky jeden po druhém.

Když je začneš podrobněji zkoumat, prožiješ všechno, co se na nich odehrává. Nejenom to, co se děje tobě, ale to, co se děje všem na tom obraze.

Tyhle obrazy představují každičký okamžik tvého života a teď, když si je prohlížíš, máš vůbec poprvé úplnou představu toho, co se v každém okamžiku děje.

Zjistíš, že je to často něco jiného, než sis myslel, a vždycky mnohem víc, než sis představoval.

Tak a jsme zase u toho. Je to jen náhoda, že zrovna když pracuji na tomhle rozhovoru, jsem se setkal s jednou ženou, která nedávno navštívila můj duchovní seminář v Bristolu a vyprávěla mi příběh, jenž se až nápadně podobá téhle tvé metafoře?

V tu chvíli jsem se zdráhal jí uvěřit, protože to znělo jako zmatenější obdoba toho, co mi tu teď říkáš ty. Bylo to, jako kdyby mi někdo - anděl nebo někdo podobný - podal hmatatelný, z „reálného světa“ pocházející důkaz o tom, co právě slyším v tomhle našem rozhovoru.

To, co mi ta žena řekla - i celá ta shoda okolností -, mě tak ohromilo, že jsem ji požádal, aby to sepsala a poslala mi to. Mám tu tedy její vlastní příběh. Je to úžasný příběh o zážitku na pokraji smrti, který prožila Elizabeth Everittová z Velké Británie.

Drahý Neale,

O víkendu jsem vám v Bristolu slíbila, že vám popíšu celý svůj příběh, a tady tedy je. Pohodlně se posaďte...

Bylo mi pětadvacet let a poprvé ve svém jinak dost bouřlivém životě jsem měla pocit, že jsem opravdu šťastná a spokojená. Poté, co jsem zkusmo políbila spoustu žabáků, jsem konečně našla muže svého srdce a už sedm a půl měsíce jsem pod srdcem nosila toužebně očekávanou dceru. Pak se u mě objevila choroba, která se projevovala jako chřipka, a já musela do nemocnice.

Rychle jsem zjistila, že mám plané neštovice, a byla jsem zděšená, protože jsem shodou okolností sama pracovala v porodnici téže nemocnice jako porodní asistentka a viděla jsem, jak poslední tři podobné případy skončily na jednotce intenzivní péče. Věděla jsem, jakou léčbu potřebuji, a také jsem věděla, že ji potřebuji HNED.

Přestože mi bylo mizerně, snažila jsem se léčit samu sebe a přesvědčovala jsem zdráhající se kolegy, aby mě brali vážně, ale bylo to jako nějaká černá komedie plná omylů. Odkládali rozhodnutí, pochybovali o mých závěrech, zmýlili se ve vlastní diagnóze, zanedbali péči a ještě mě předávkovali. Tím dostala nemoc příležitost rychle se rozvinout a infikovat mé plíce.

Když jsem začala modrat, mí bystří a bdělí kolegové usoudili, že by nebylo od věci změřit mi hladinu kyslíku, a s překvapením zjistili, že je na 64%. V tu chvíli začali živě debatovat o tom, jak to, že ještě nejsem mrtvá.

Pak mě rychle převezli na sál a kolegyně anestezioložka mi vážným hlasem pošeptala do ucha: „Tvoje krevní plyny jsou v katastrofálním stavu. Budeme muset to dítě přivést na svět, abychom ti zachránili život. Je mi to líto. Rozumíš tomu, co ti říkám?“ Zřejmě jsem jí neodpovídala, ale moc dobře si pamatuji, jak jsem na celý sál křičela (asi jen uvnitř své mysli): „Samozřejmě že rozumím tomu, co mi říkáš. Já vám totéž říkala už před týdnem, vy bando nekompetentních idiotů!“

Během několika vteřin se kolem mě seběhlo několik kolegů, kteří do mě začali dloubat, bodat a řezat, jako by pro ně neplánovaný porod císařským řezem byl něco napínavého. Nikdy dřív jsem nepocítila takovou hlubokou hrůzu ani tak silný pocit, že to „mám spočítané“. Pocit sebezáchovy byl dokonce tak silný, že jsem se vůbec nevzrušovala tím, že nemohou zachytit pulz mého dítěte. „A co já? Já tady umírám! Proboha, tak už mi konečně pomozte!“ křičela jsem na ně - zdá se, že opravdu jen v duchu.

Zřetelně neklidná anestezioložka se ke mně sklonila a soucitně mi pošeptala: „Proboha, uklidni se, za minutku budeš venku," a když jsem se rozplakala, dodala: „A nebreč. Už takhle máš zanícené sliznice a ten pláč mi při intubaci vůbec nepomáhá." Píchl mi anestezii, a protože podle všeho očekávala, že hned zabere, oznámila všem kolem, že přes to, jak divoce to vypadá, není kam spěchat, protože operátor „se ještě nevrátil z oběda".

Byla jsem zděšená, zlomená, zoufalá a úplně sama. Propadala jsem se do anestezie s téměř úplnou jistotou, že tam umřu a že jim všem to bude úplně jedno.

Probrala jsem se krátce po operaci (ačkoli jsem se zřejmě vůbec neprobrala) a zjistila jsem, že mě vezou na jednotku intenzivní péče. Motalo se kolem mě hodně lidí, ale já je všechny viděla tak trochu rozostřeně - všechny až na jednu ženu, která stála po levé straně mého lůžka a měla na sobě trochu zastaralou, pečlivě naškrobenou uniformu. Ta se na mě usmála a tichým, konejšivým hlasem mi řekla: „Teď buď v klidu a nech ty lidi, ať pokračují v tom, co dělají. Je to v pořádku. Oni vědí, co dělají. Se mnou budeš v bezpečí. A teď spi."

S úlevou, že jsem přežila operaci, a ukolébaná jejím podmanivým klidem, jsem znovu „usnula". Téměř vzápětí jsem měla pocit, jako kdybych se propadala do nějakého víru. Co to sakra je? Jak jsem tím letěla, bodaly do mě tucty prudkých záblesků. Každý z nich zastavil můj let na okamžik, který jako by trval vteřinu i celý život zároveň. V jednom záblesku jsem byla pobodána, v jiném jsem přejela psa a v dalším jsem běžela o život po rozbahněném oraništi a cítila, jak mi hořčičný plyn spaluje plíce - na zlomek vteřiny jsem jasně vnímala každíčkou molekulu svého těla, než je roztrhala exploze. himmels-engel.de

Tyhle záblesky jsem ale nevnímala jen jako obrazy, já je *prožívala*. Všechno v nich jsem viděla, slyšela a cítila. Na nic z toho jsem si vědomě nevzpomínala, ale přesto jsem s jistotou věděla, že každý z těchto okamžiků jsem někdy nějak prožila.

(Tady musím Elizabethin příběh na okamžik přerušit. Neříkal jsi mi v tomhle rozhovoru už něco podobného? Neříkal jsi něco podobného, když jsem se ptal, co se s člověkem děje, když umírá?

Ano. Říkal jsem, že pokud zemřeš a věříš v reinkarnaci, můžeš prožít vzpomínky ze svých dřívějších životů, na které si vědomě nevzpomínáš.

To jsem si myslel. Takže právě to Elizabeth viděla.

Až na to, že v posmrtném životě nepocítíš utrpení v žádné podobě.

Hmmm...

Elizabeth prožívala část těchhle vzpomínek na „této straně" smrti a část na té druhé. Nacházela se na rozhraní obou světů. Kdyby se jí to stalo v posmrtném životě, pak by během první části toho prožitku necítila bolest, strach ani žádnou jinou formu utrpení.

Tak dobrá, pojďme se vrátit k jejímu příběhu.)

Padala jsem dál a dál a pak, stejně nečekaně, jako začal, ten vír najednou zmizel. S ním zmizely i všechny pocity a nezbylo vůbec nic. Jen temnota. Zpočátku jsem pocítila úlevu. Díky, díky, díky, křičela jsem. Strach pominul a já se začala rozhlížet kolem sebe. Temnota. Nic jiného. Čekala jsem. V duchu jsem si tiše odkašlala, zahvízdala a přešlápla na místě.

Nic. Do mé mysli se začala vkrádat panika a já si začala klást otázky. „Ach Bože, jsem mrtvá? To je konec? Takže teď už mě nečeká nic jiného než věčná temnota a já samotná?”

Rostoucí panika. Pořád nic. Rostoucí panika a hněv. Tak co? Žádné jasné světlo? Nikdo, kdo by mi pomohl s přechodem na druhou stranu? Kde je můj táta? Mohl se tady snad aspoň ukázat, ne? Ale no tak. NE. Pomoc. Prosím. Co jsem vlastně provedla? Jsem mrtvá? Kde jste kdo? Ach Bože, prosím, ne. Chci vidět svoje dítě. Co se stalo s mou holčičkou? Je mrtvá? PROSÍM. Prosím vás, já ještě nechci umřít."

Nic. Nakonec jsem zmlkla a upadla do stavu otupělého klidu.

„Proč si myslíš, že jsi mrtvá?”

Rychle jsem napnula uši. Zběžně jsem sebrala svoje bezvědomé já. Počkat, ten hlas přece znám - to je ta sestra, která stála u mého lůžka. „Díky Bohu! Kde jste byla? Kam jsem se to dostala? A jak se dostanu odsud?”

„Proč si myslíš, že jsi mrtvá?”

„Dobře, dobře. Tak jo. Chápu to. Nejsem mrtvá, protože vás slyším. Tak co? Je to nějaká podivná reakce na anestézii?”

Dramatický povzdech... „PROČ SI MYSLÍŠ, ZE JSI MRTVÁ?”

„Tak dobře! Tohle je zvláštní. Co jste zač a proč se mě pořád ptáte na totéž?”

„Ty ses ptala mě. A teď mi pověz, proč si...”

A tak začal vyčerpávající rozhovor, který mi připadal, jako kdyby trval několik dní. Zatímco já nadávala a rozčilovala se, jak je to strašně nespravedlivé a kruté, že jsem tady, ať už to - píp - „tady” bylo kdekoli, ona postupně vyvracela každý můj argument. Zpochybnila mé právo na život a ptala se mě, zda mám nějaký důvod myslet si, že jsem lepší než kdokoli jiný. Už jsem se úplně chvěla vzteky, ale tím jejím klidem jsem prostě nedokázala otřást.

A pak začaly ty pohyblivé obrázky. Znáte ty knížečky s jednoduchými obrázky, které rozkreslíte jako jednotlivé rámečky animovaného filmu a pak jimi palcem rychle zalistujete, aby vznikla iluze pohybu. Když to začalo, poznala jsem postavy v tom filmu. Byl to můj život. „Aha!” vykřikla jsem, „takže musím být mrtvá, když mi před očima prolétá celý život.” Ale ona neodpověděla, jen si hluboce povzdychla a pak PRÁSK!

Hluboce mě to zasáhlo, jako bych pocítila plnou váhu každíčkého toho obrázku. Míhaly se mi před očima, ale přísahala bych, že jsem cítila plnou sílu každého každíčkého okamžiku, nejen jako kdybych ho znovu prožívala, ale jako by ho skrze mě znovu prožívala i každá jiná duše, které se nějak dotkl.

Nebyl to katalog významných momentů mého života, jaký bych si poskládala, kdybych to měla udělat vědomě. Bylo v něm jen několik přesných, snadno vybavitelných událostí. Nebyl to můj vzorový životopis. Většinu času se obrazy střídaly v chronologickém pořadí, od mého narození dál, ale občas se stávalo, že spolu byly nějak propojené a pak přeskakovaly sem a tam v čase, jako by mi chtěly dopřát plné pochopení toho, co se v nich odehrávalo.

Byly to vzpomínky, pokrývající celé spektrum emocí, a já v nich začala poznávat okamžiky, kdy jsem dostala příležitost na sobě nebo na něčem ve svém okolí pozorovat aspekty

božskosti. Uvědomila jsem si, že to většinou nebyly ty nejdramatičtější okamžiky mého života, které mě zasáhly nehlouběji. Byly to zdánlivě bezvýznamné chvíle, které doslova otrásaly časem. Od bolesti a znepokojení z nepodstatné škodolibé poznámky až po nepřekonatelnou radost z první jízdy na kole bez pomocných koleček.

Vybavuji si emoce a pravdu z každého toho obrázku, jako kdyby se do mě hluboce vryla, ale jen s obtížemi a nejasně si vzpomínám na události, které se s nimi pojily. Skoro jako kdyby samotné události ztratily svůj význam, jakmile jsem pochopila jejich hodnotu. Jak si na to vzpomínám, nikdy jsem si nepřipadala, jako kdyby mě někdo soudil, a nesoudila jsem ani samu sebe - prostě jsem pochopila, že se dívám na své opravdové já.

Když sled obrázků ustal, byla jsem opravdu vyčerpaná. Pořád jsem se držela myšlenky, že bych měla vyhrát tu hádku, že si musím vybojovat své právo na život, ale ty obrázky mi doslova vzaly vítr z plachet a to jediné, co mi zůstalo, byla touha sevřít v náručí své dítě a vrátit se mezi lidi, na kterých mi záleží.

Ale i tohle vroucné přání ustupovalo do pozadí před tím, co vyplývalo z revize mého života. Snažila jsem se hádat, ale nedokázala jsem do toho dát srdce. Na každou námitku jsem dostala dokonalou odpověď. Až jsem nakonec řekla: „Víš co? Vyhrálas. Já už nemůžu dál bojovat. Nemám už nic, co bych ze sebe vydala. Vzdávám to.“

Ještě dřív, než jsem si ta slova byť jen pomyslela, jsem pocítila okamžitou úlevu. To, čemu jsem se tak dlouho bránila, obklopilo mou duši a doslova mě to obalilo bezpodmínečnou podporou. Bylo to uklidňující, naplňovalo mě to energií a připadalo mi, jako kdyby tu všechny ty překrásné duše byly se mnou, držely mou existenci ve svých rukou a chránily mě.

Najednou mě z toho krásného místa cosi vytrhlo a vtáhlo do fenomenálního zážitku. Vůbec nevím, jak se to stalo, ale najednou jsem letěla nad krajinou, nad vysokými horami, rozlehlými jezery, lesy a loukami. Minula jsem kmen indiánů, který vypadal úplně jinak než cokoli, co jsem o nich kdy četla nebo jak jsem si je představovala. Pozorovala jsem ženu, která se starala o své děti s takovou klidnou hrdostí, že to ve mně vzbuzovalo úžas, a pak jsem přeletěla kolem nich a vznesla se na vrchol vysoké hory.

Tam jsem se setkala s člověkem, který, jak jsem pochopila, měl být mým průvodcem. Byl to indiánský náčelník, a když jsem pohlédla do jeho staré, vráscité tváře, do jeho hlubokých očí, opustil mě i poslední zbytek beznaděje. Najednou jsem každým vláknem své bytosti cítila, že mi pomohl uvědomit si velice hlubokou pravdu, ačkoli jsem si dokázala vybavit jen to, že mi řekl: „Musíš být klidná, ale budete tři.“

A pak jsem usnula, ale jako bych se hned vzápětí probudila. Ležela jsem na jednotce intenzivní péče - a pak začala ta těžká část.

Dozvěděla jsem se, že jsem byla devět dní v bezvědomí, v napůl přirozeném a napůl umělém spánku. Sestřičky mi řekly, že jsem za tu dobu dvakrát přestala dýchat a přežila jsem jen díky tomu, že mě napojily na umělou plicní ventilaci.

Co mě ale zaujalo nejvíc, bylo období přibližně šesti hodin, kdy moje srdce upadlo do nečekaného nepravidelného rytmu zvaného sinová fibrilace. Tou dobou mi srdce bušilo tak rychle, že doslova kmitalo, tak jako ty namalované obrázky v mém snu. Takle arytmie můj tělesný stav nezlepšila ani nezhoršila, ale nereagovala na žádné léky, které mi lékaři podávali, aby ji zastavili.

K jejich velkému překvapení však fibrilace náhle a zdánlivě nevysvětlitelně ustala sama od sebe. V tu chvíli si jedna lékařka vzpomněla na něco, co pozorovala u jednoho svého předchozího případu, a nasadila mi léčbu, která mi nepochybně zachránila život. Jsem přesvědčená, že jakmile jsem „se vzdala“ a ucítila ten obklopující pocit, moje tělo konečně samo sobě dovolilo reagovat na léčbu a poskytlo lékařům odezvu, na kterou celou dobu čekali: Že se má mysl, tělo i duše zotavují a že to bude přesně tak, jak mi to říkal ten indiánský náčelník: „Musíš být klidná, ale budete tři.“

Moje dcera Lily je také živá a zdravá, dokonce velice čilá a veselá. Jednou jsem v televizi zahlédla přesně tu krajinu, přes kterou jsem tehdy letěla. Zjistila jsem si, kde se ten pořad natáčel, a v srpnu se tam pojedeme podívat. Nastudovala jsem si o té oblasti, co se dalo, a pevně věřím tomu, že tam najdu nové zdroje, které mi pomohou úplně se uzdravit.

***Individuální okamžiky tvého života jsou tím,
čím jsi vytvářel svůj prožitek sebe sama.***

31

Není to fascinující, jak moc se Elizabethin prožitek blíží tomu, co se děje po smrti?

STALO se jí to, co se děje po smrti, a prošla téměř celým průchodem, který odděluje hmotný svět od toho duchovního. Jak jsem řekl už na počátku našeho rozhovoru, tenhle prožitek je v mnoha ohledech pro každého jiný, ačkoli jsou věci, které se objevují v každém případě. Například to, jak se každému „před očima promítá život“.

Ale zrovna u téhle části se mi zdálo, že by mohla být celkem bolestivá. Bojím se, že některé momenty svého vlastního života už bych nechtěl znovu prožít, buď kvůli tomu, co jsem tehdy cítil, anebo proto, že bych nyní měl pocítit bolest, kterou jsem tehdy způsobil někomu jinému.

V tu chvíli necítíš žádnou bolest ani nepohodlí.

Ach tak, pravda. Na to jsem zapomněl.

Vzpomeň si, že jsi už ve druhé fázi smrti pocit vlastní identity odložil spolu se svou myslí a s představami, které jsi choval o sobě samotném. Ve třetí fázi jsi splynul s jednotou.

A v tomto okamžiku splynutí jsem opustil poslední zbytky pocitu vlastní identity, pocitu individuálního aspektu bytí, kterému jsem dříve říkal „já“. Poodstoupil jsem stranou od svého „já“, abych si je mohl dobře prohlédnout, a už jsem se s ním na emocionální rovině nijak neztotožňoval.

Dobře. Už tomu rozumíš.

A nyní se vrátíme k naší metafoře. Jsi ve třetí fázi smrti, prošel jsi okamžikem splynutí, a když teď v úplnosti prožíváš jádro vlastní existence, procházíš se po „galerii“, ve které si můžeš objektivně prohlédnout každý prožitek svého života, jako kdybys listoval obrázkovou knížkou, díval se na film nebo si prohlížel velké umělecké dílo - kterým každý prožitek ve své podstatě je. Studuješ každý okamžik, dokud nezískáš pocit, že mu rozumíš. Pak přejdeš k dalšímu okamžiku, dalšímu obrazu.

Tímto způsobem projdeš napříč celou galerií a prohlédneš si každický obraz, který v ní visí. Každý okamžik je pro tebe důležitý, protože jak zkoumáš jednotlivé okamžiky svého života, uvědomuješ si, že jsi ty okamžiky používal k tomu, abys vytvořil prožitek vlastního já - a brzy se začneš rozhodovat, jak chceš vlastní já znovustvořit.

Dobrá. Počkej chvíli. Jedné věci tak docela nerozumím. Víím, že to všechno je metafora, že to není doopravdy, „jak to je“...

... protože kdybych ti bez použití metafory popsal, „jak to je“, bylo by pro tebe téměř nemožné tomu porozumět.

Chápu. Ale i přesto, že víím, že jde o metaforu, musím ji trochu „rozebrat“. Je tu jedna věc, které opravdu nerozumím. Myslel jsem si, že jsem znovu „získal“ svou identitu, když jsem se vynořil z Esence, když skončilo mé „setkání s Bohem“. Protože jak bych jinak mohl vědět, „kdo jsem“?

To víš.

Ale jak si potom mohu prohlížet všechny ty obrazy, jež zachycují okamžiky ze života, který jsem právě prožil, a nic u toho necítím? Obávám se, že jsem udělal spoustu věcí, na které vůbec nejsem pyšný. A pak taky pár opravdu pěkných věcí. Jak je tedy možné, pokud jsem znovu získal identitu, kterou jsem v raných fázích smrti opustil, že při pohledu na ty obrazy necítím ani náznak smutku, radosti nebo utrpení?

Pravda, když tvé „setkání s Bohem“ skončí, znovu získáš povědomí o omezené identitě, kterou jsi měl ve svém předchozím životě, ale nevrátíš se do této identity. Místo toho prožiješ sebe sama v mnohem širším, zcela neomezeném kontextu.

Mohl bych se pokusit teď vytvořit vlastní analogii, jen jako důkaz toho, že jsem to všechno pochopil správně?

Prosím.

Strávil jsem mnoho let života v divadle, jak na dobrovolnic- ké, tak na profesionální úrovni, a vystupoval jsem v šesti státech. A právě tímto pohledem se asi dívám na to, co mi říkáš...

Připadalo by mi to, jako bych odešel z jeviště poté, co jsem sehrál roli s velmi omezenými schopnostmi nebo dovednostmi, a potom bych svlékl svůj kostým, oblékl se do civilního oblečení a vyšel z divadla na ulici jako mnohem silnější a schopnější bytost.

Kolem vchodu do divadla jsou zářící vitríny s fotografiemi, které mě zachycují v klíčových okamžicích mé role. Pozoruji vlastní tvář na těch snímcích, na kterých se šklebím, usmívám,

pláču nebo zuřím, ale samozřejmě to ve mně nevyvolává žádnou citovou reakci. Víím, že to nejsem já - protože já stojím na ulici a dívám se na ty fotografie - ale dokud jsem byl uvnitř a stál na jevišti, to utrpení, bolest a radost, které jsem dával najevo, nepřípadaly reálné jenom obecenstvu... *Případaly reálné i mně samotnému.* A tak si říkám, že jsem opravdu dobrý herec!

Ale stejně se ani teď, když se dívám na ty snímky, nedokážu ubránit pocitu, že bych některé z těch scén mohl zahrát i lépe. Některé z nich bych možná úplně změnil. A tak se rozhodnu, že právě tohle udělám při příštím představení. A pak vyřáším. Mám namířeno do knihovny. Chci se o postavě, kterou ztělesňuji, dozvědět co nejvíc.

Výborně! To je moc pěkná analogie! A hodně se blíží tomu, co prožíváš, když si v jádru vlastní existence prohlížíš tu „galerii“ momentek ze svého života. Opouštíš-li jádro vlastní existence, také se svým způsobem chystáš „do knihovny, kde se dozvíš víc o postavě, kterou ztělesňuješ“.

Ale řekni mi, prosím, ještě jednou, proč se vůbec tak namáhám? Proč vůbec opouštím jádro? Něco ve mně se pořád ptá - i po tom všem, co už jsi mi vysvětlil proč bych měl, proč bych *chtěl* vůbec někdy opustit Esenci? Proč bych v ní nezůstal ponořen navždy? Cožpak by to nebylo jako „v nebi“?

Snaha vyjadřovat sebe sama je zakořeněna hluboko v povaze samotného života. Život tak zkrátka funguje. Není možné, aby takový nebyl, protože jinak by nebyl vůbec. A teď zkusme v prvních dvou větách zaměnit slovo „život“. Všimni si, že místo slova „život“ můžeme použít i slovo „Bůh“ „To, co je“, „Esence“, „energie“ nebo jakýkoli jiný výraz, který s tím chceme spojovat. A nezáleží na tom, jaké slovo použijeme; pořád mluvíme o životu.

V procesu sebevyjádření se život opravdu „vyjadřuje“. To znamená, že se vymaňuje z jádra a dává vzniknout sobě samému jako aspektu sebe samého, aby sebe sama poznal na základě vlastního prožitku.

Tak teď zas na chvíli počkej. Tohle je příliš mnoho informací na to, abych je strávil naráz.

Postupuj pomalu. Nikam nespíchej. Zvažuj to, co ti říkám, myšlenku za myšlenkou, představu za představou.

- 1. V procesu sebevyjádření život v doslovném smyslu „vyjadřuje sebe sama“.**
- 2. „Vyjádření“ znamená v doslovném smyslu pohyb „ven z jádra“. Takže život vytlačuje sebe sama ze sebe sama.**
- 3. To svým způsobem znamená, že život zrodí sebe sama jako aspekt sebe sama.**
- 4. A to všechno dělá život proto, aby mohl sebe sama poznat na základě vlastního prožitku.**

A to tedy znamená znovuzrození v pravém smyslu slova?

Ano, přesně tohle to znamená.

A já jsem tedy „znovuzrozen“ a opouštím jádro proto, abych - podle tvých slov - „lépe pochopil“, že to, s čím jsem se v jádru setkal, je „skutečné“, a to skrze vzdálenější perspektivu?

Ted' jsi to vystihl zcela přesně. Právě o tom celý proces smrti – i zrození - opravdu je. Neustále se vracíš do jádra vlastní existence a znovu je opouštíš, abys mohl pochopit a prožít skutečnou podstatu toho, kým opravdu jsi. Využíváš odstupu od jádra, abys pochopil a prožil úplnost jako singulární vyjádření sebe sama. Protože když úplnost JE úplností, sama prožívá JEN úplnost, nikoli své jednotlivé části.

A co když už nemohu být lepší, než jsem byl posledně? Co když jsem v životě, který jsem právě dožil, dosáhl naprostého mistrovství? Co pak? Potom ten cyklus skončí?

Ne. Jen si nově vymezíš pojem „mistrovství“.

Zvýším si laťku.

Přesně.

Takže hra může pokračovat dál. Proces může pokračovat věčně.

Ano. Je v povaze života toužit po vytváření dalšího života, po jeho rozmnožování.

Všechno neustále roste a neexistuje nic jako konec evoluce.

To si dobře zapamatuj, protože to je...

PATNÁCTÁ VZPOMÍNKA
Neexistuje nic jako konec evoluce.

Už jsem ti popisoval cyklus nikdy nekončícího života. Protože se snažíš sebe sama znovustvořit, tak jako to dělá veškerý život, přesuneš se do duchovního světa, ve kterém lépe pochopíš a prožiješ, kým opravdu jsi a kým ses rozhodl být, pak projdeš jádrem vlastní existence a znovu se vydáš do hmotného světa, abys prošel tutéž chodbu času jiným způsobem, anebo nějakou úplně jinou chodbu času, a abys tak zjistil, pochopil a prožil, jaké je být takový, jaký ses rozhodl být.

Ale podle čeho se rozhodnu, kým chci být? Tomu nerozumím. Kdy se rozhodnu?

Rozhodneš se ve chvíli, kdy staneš před svátou zpovědí.

32

Už jsem myslel, že se toho okamžiku nedočkám. Tak mi to, prosím, pověz, než mi dojde trpělivost: Co je svátá zpověď?

Na konci tvého života, v tom, co jsme si označili za třetí fázi smrti, ti bude položena výjimečná otázka. Bude to ta nejdůležitější otázka, kterou kdy dostaneš, a tvoje odpověď bude tím nejdůležitějším výrokem, který kdy vyslovíš, a také největším okamžikem svobodné volby, jaký si vůbec dovedeš představit.

Je to tak důležité, že se všichni andělé v nebi zastaví a budou naslouchat tomu, co řekneš. Je to tak důležité, že všichni tví blízcí se kolem tebe shromáždí, aby to slyšeli. Je to tak důležité, že i Bůh sám bude u toho, když tuhle otázku dostaneš. Dokonce to bude právě on, kdo ti ji položí.

A jak zní ta otázka?

„Chceš zůstat?“

Prosím? Bůh se mě zeptá, jestli chci „zůstat“? Zůstat kde? Myslíš *zůstat mrtvý*?

Ano. Z lidského pohledu, podle logiky vašeho jazyka, ano. Tak bude znít ta otázka.

Chceš říci, že se v téhle věci budu moci i svobodně rozhodnout?

Můžeš se svobodně rozhodnout úplně ve všem.

Právě to se ti snažím vysvětlit už od počátku tohoto rozhovoru. Máme za sebou již deset let, co spolu o těchto věcech rozmlouváme, a ty se ještě pořád ptáš.

Věděl jsem, že se mohu svobodně rozhodnout ohledně čehokoli v životě, ale nevěděl jsem, že totéž platí i ohledně mé vlastní smrti. Chceš mi říci, že pokud nechci zůstat mrtvý, tak nemusím?

Přesně to říkám.

To... to přece není možné. To je... je to úplně v rozporu se vším, co jsem kdy slyšel. Nerozumím tomu. Máme v okamžiku smrti možnost se rozhodnout, jestli půjdeme dál, nebo se vrátíme zpátky?

Správně. Přesně takovou možnost máte. A to je...

**ŠESTNÁCTÁ VZPOMÍNKA
*Smrt je vratná.***

Teď si připadám, jako bych jel na horské dráze. Nezbyvá mi nic jiného než se pevně držet. Co se mi tím vlastně snažíš říci?

Každý, kdo „zemře“, má možnost se rozhodnout, jak a kde chce pokračovat ve svém životě.

To je opravdu zajímavý způsob, jak to vyjádřit.

Je to jediný způsob, jak to vyjádřit, protože přesně tak to je. Vzpomeň si, že sedmá vzpomínka říká, že „smrt neexistuje“.

A tak to je.

Když člověk dospěje do stavu, kterému říkáte „smrt“, má vždycky možnost volby: Chceš prožít to, že život, který jsi právě opustil, pokračuje dál? Anebo chceš prožít realitu, ve které postupuješ dál a míříš do duchovního světa?

Chceš říci, že každý, kdo zemře, má možnost „vrátit se zpátky z mrtvých“?

Ano. Duše může ve svém prožitku „odestát“ smrt, kterou právě prošla.

Jak? Jak by to duše mohla udělat?

Prostě řekne Bohu, ať už slovy, myšlenkou, nebo pocitem: „Ještě nechci zemřít. Chci se vrátit zpátky.“

Každé duši je položena otázka: „Jsi připravena? Chceš pokračovat?“ Je to ta nejněžnější otázka. Klade se každé duši, která „přechází“ z hmotného světa.

Pokud duše odpoví/myslí/cítí, že ano, pak pokračuje na své cestě do duchovního světa. Pokud se duše rozhodne „jít zpátky“, pak je okamžitě „poslána zpátky“ do hmotného světa, kam dorazí zlomek vteřiny předtím, než „zemřela“.

To je opravdu úžasné. Je to i trochu děsivá představa. Pokud to tak je, proč by se někdo, kdo upřímně miluje svou rodinu, měl rozhodnout jinak než pro návrat? Samozřejmě nepochybuji o tom, jak krásné je „nebe“ - ačkoli jsi mi ho ještě pořád nepopsal, dosud jsi mi neřekl, co přesně se děje na „druhé straně“ -, ale vím, že je věčné a vždycky na mě bude čekat. Není pak trochu sobecké se rozhodnout tam zůstat, když mám možnost se vrátit a utěšit své blízké, které by moje smrt hluboce ranila?

Nevím, jestli tomu vůbec dokážu uvěřit. Dává mi to pocit... já nevím... prázdnoty.

Chtěl bys, abychom tuhle část našeho rozhovoru vynechali?

Jak, když už jsi mi to *řekl*? Uprostřed pokoje stojí slon. Myslíš, že ho teď dokážu ignorovat, když už se o něm nebudeme dál bavit?

Nechtěl jsem tě znepokojit.

Věřím, že ne, ale... Tak mi tedy pověz, o co vlastně jde.

Je to tak prosté, jak jsem řekl: Po smrti má každá duše možnost volby, zda zůstat v posmrtném životě, nebo se vrátit do hmotného světa, ze kterého právě odešla.

Ano, to jsem pochopil. Ale prosím, řekni mi o tom něco víc. Jak se to stane?

Stane se to poté, co splyneš se světlem. Po okamžiku splnutí.

Ale v tom případě to není zrovna fér. S takovým zážitkem se přece nic z hmotného světa nemůže měřit. Proč by se někdo chtěl vrátit do hmotného světa poté, co splyne s Esencí?

Vlastně je celkem hodně duší, které se tak rozhodnou.

Cože? Proč? Chceš mi říci, že se hodně duší rozhodne, že se raději vrátí na zem, než aby zůstaly v nebi? To tedy o nebi nevypovídá nic pěkného.

Vypovídá to o něm právě tolik, že je takové, jaké si ho představuješ - je to místo, které může vypadat přesně tak, jak sám budeš chtít.

Poté, co duše splyne s Esencí, pochopí spoustu věcí. Pochopí, že neexistuje nic takového jako soud nebo zavržení. Pochopí, že v posmrtném životě se nemůže stát nic negativního. Pochopí, kým a čím sama je. Pochopí smysl života a proces života. Úplně a dokonale pochopí povahu nejvyšší reality. A také pochopí, že posmrtný život bude existovat stále, že na ni bude čekat klidně celou věčnost.

Nebo jak to kdosi vyjádřil názvem jednoho filmu: *Nebe může počkat.*

Přesně tak. Poté, co splyne s Esencí, pochopí duše v podstatě všechno to, co jsem ti v tomto rozhovoru popsal. Ale v tu chvíli to všechno pochopí nejen na intelektuální rovině, ale skrze vlastní prožitek. A pak se mnoho duší opravdu rozhodne vrátit do hmotného světa. Vlastně se dá říci, že většina duší to tak aspoň jednou udělá.

Většina duší se vrací?

Téměř žádný člověk, který umírá, neumírá poprvé. Pokud se tentokrát rozhodne „zůstat mrtvý“, je to jen proto, že cítí, že skutečně naplnil to, kvůli čemu na svět přišel. Proto duším neupírej právo pokračovat dál a nezazlívej jim, že se nevrátily. Už dříve se mnohokrát vracely, aby ti dělaly společnost. Mnohokrát.

Mám pocit, že jsem se ztratil. Už se v tom vůbec nevyznám. Tenhle rozhovor mě zavedl na mnoho míst a já se ze všech sil snažil držet krok. Myslím, že jsem si vedl celkem dobře, ale tentokrát už je to vážně nad moje síly. Tahle představa už je natolik vzdálená tomu, co znám, že na ni zřejmě nikdy nedosáhnu.

Zkus to.

Ani nevím, kde začít.

Polož mi otázku.

Dobrá. Jak to myslíš, že se za mnou mí blízcí už mnohokrát vrátili?

Myslím to přesně takhle. Myslím to tak, že tví blízcí už mnohokrát zemřeli a pak se k tobě vrátili, protože chtěli dosáhnout úplnosti jak s tebou, tak i se vším ostatním, čeho se v životě rozhodli dosáhnout.

Moje matka zemřela a byla pryč. Nikdy se nevrátila.

Můj otec zemřel a bylo to taky tak.

Můj bratr zkolaboval a zemřel ve chvíli, kdy řídil, a moje švagrová musela chytit volant a držet auto na silnici, dokud se jí nějak nepodařilo dostat vlastní nohu na brzdový pedál a zastavit. A to už žila s následky mrtvice, po které jí půlka těla vypověděla poslušnost.

Nerad bych tuhle představu zlehčoval, ale pokud má duše možnost vrátit se zpátky do hmotného světa právě ve chvíli, kdy jej opustila, tak bych řekl, že můj bratr mohl mít aspoň tolik slušnosti, aby se vrátil a někde zaparkoval, než zabije někoho jiného.

Zdá se, že tě ta představa opravdu znepokojila, že?

To rozhodně. Ty mi tu jen tak říkáš, že každý, kdo zemřel, se může vrátit zpátky do svého života, jestli chce? Říkáš mi, že moje matka, můj otec i můj starší bratr, kterého jsem zbožňoval, přešli na „druhou stranu“, dostali možnost vrátit se zpátky mezi nás, a všichni odmítli? A ty se divíš, že mě tahle představa „znepokojuje“? Copak jsi nikdy neslyšel o pocitu opuštění?

Tohle přece musí v člověku vzbuzovat ten nejhorší pocit opuštění, jaký si lze představit. Je to matka všech ostatních pocitů opuštění.

Chápu. Takže ti jde o tebe samotného, ne o ně.

Cože?

Někdo, koho jsi miloval, zemřel, ale ty se staráš jen o sebe, ne o ně.

Ale no tak! Tohle už opravdu není fér. Právě jsi mi řekl něco, co se vymyká všem běžným pohledům na smrt. Právě jsi řekl, že všichni mí blízcí, kteří zemřeli, měli možnost vrátit se zpátky za lidmi, kteří kvůli jejich smrti truchlili, a všichni tu možnost odmítli.

Ale také jsem řekl, že ji všichni přijali, a to mnohokrát. Když odejdou a zůstanou na „druhé straně“, je to proto, že jsou tentokrát už opravdu hotovi, že jejich život tady na zemi je úplný.

A právě to se stalo v okamžiku, kdy tví blízcí odešli nadobro. Byl to jejich poslední odchod. Ve všech ostatních případech se vrátili.

V jakých ostatních případech? Nevzpomínám si, že by se kdokoli z nich někdy „vrátil“. Žádný z těch lidí, o kterých tady mluvím, neprošel ožíváním na operačním sále, zázračným uzdravením ze smrtelné nemoci ani ničím podobným. Když „odešli“, tak prostě odešli. Prásk. Byli pryč. Konec.

Tvoje matka „odešla“ čtyřikrát.

Cože?

To, co ty vidíš jako smrt své matky, vidí ona sama jako svou poslední smrt. Ty totiž nepočítáš těch několik smrtí, které prožila předtím.

Moje matka prožila před smrtí *ještě čtyři jiné smrti*? A z nich se vrátila?

Položím ti jednoduchou otázku. Víš o tom, že by život tvé matky někdy „visel na vlásku“?

„Visel na vlásku“?

Že se ocitla v situaci, ve které jí hrozila smrt, ale nakonec přežila.

Aha, ty myslíš případy, kdy smrti „o chlup unikla“.

Přesně tak. Víš o tom, že by se tvé matce někdy stalo něco takového?

Ne, to nevím. Jestli ano, tak mi o tom nikdy neřekla. Proč?

Protože já ti říkám, že se jí něco takového přihodilo celkem čtyřikrát. A z toho dvakrát v době, kdy už jsi byl na světě.

To myslíš vážně? Opravdu se něco takového stalo?

Přesně tak. A ty si musíš uvědomit, že to nebyly okamžiky, kdy smrti „o chlup unikla“. Byly to okamžiky, kdy zemřela..., ale ve všech čtyřech případech se rozhodla vrátit zpátky.

Tomu nemohu uvěřit. Co mi to tu říkáš? Proč by se vracela?

Protože tady ještě neskončila. Měla pocit, že její život ještě není úplný. Víš, že málem zemřela ve chvíli, kdy tě přiváděla na svět?

Ne. To mi nikdy nikdo neřekl!

Je to tak. V realitě, kterou teď prožíváš, při tvém porodu, jen o chlup unikla smrti. V jiné realitě zemřela. A pak se rozhodla vrátit zpátky. Rozhodla se, že tě chce vychovávat, nenechat napospas světu, a tak se vrátila. Z pohledu tvé reality její život chvíli „visel na vlásku“, ale dobře to dopadlo.

A bylo víc takových případů, kdy zemřela, vstoupila do posmrtného života, vzpomněla si na všechno, na co si měla vzpomenout, a pak se rozhodla vrátit zpátky.

Pak, když její nejmladší potomek (tedy ty) dosáhl dospělosti a začal vytvářet vlastní život, se rozhodla zemřít „nadobro“. I tehdy byla ještě celkem mladá - jen zhruba o rok starší, než jsi teď ty sám. Ale cítila, že už je hotová, že její život tady na zemi je úplný. Neměla už důvod vracet se zpátky. Přišel pro ni

čas odpočinku před dalším prožitkem, který pro ni představoval příležitost postoupit na další úroveň svého vlastního vývoje. A právě to udělala. Teď je tím, co bys nazval „andělem“. Pomáhá ostatním, tak jako to dělala vždycky.

To mě ani trochu nepřekvapuje. A co můj otec? Kde je ten?

Myslím, že by nebylo uvážlivé ani přínosné popisovat ti cestu a současný stav každé z duší, které nějak zasáhly do tvého života. Duše a podstata toho, co nazýváš svým otcem, našla po smrti naprostou blaženost a úplný klid, tím si můžeš být jistý.

Tak se stane každé duši. Neexistuje jediná duše, která by do tohoto stavu nedospěla.

Okamžik. Teď jsem si znovu uvědomil něco, co jsi mi řekl o mé matce. Znamená to, že už se nikdy nevrátí do hmotného světa? Měl jsem pocit, že jsi říkal, že proces přecházení mezi duchovním a hmotným světem je nekonečný a věčný.

To jsem řekl. A tak to také je. Neřekl jsem, že se tvá matka nevrátila do hmotného světa. Řekl jsem, že teď je anděl.

Anděl z masa a kostí?

Anděl může být, čímkoli chce. Pokud chce mít hmotné tělo, pak má hmotné tělo. Pokud chce být jen duchem, pak je jen duchem. Andělé přecházejí z jednoho světa do druhého.

Všude kolem tebe jsou andělé. Někteří z nich existují v hmotné podobě, jiní v podobě duchovní.

A mohla by jedním z nich být matka?

Co myslíš ty?

Myslím, že ano. Často jsem měl pocit, že stojí při mně. Myslel jsem si, že to je jen má vlastní představivost, že to není skutečné.

A teď už víš, že ses mýlil.

A co můj otec?

Ten ti pomohl napsat tuhle knihu. Myslíš si snad, že to byla jen náhoda, že jsi k tomuto vědomí dospěl v den jeho narozenin?

Můj Bože, dnes by měl narozeniny! Myslel jsem na něj celý den a tyhle řádky píšu 29. června - na jeho narozeniny. Je možné, že by to byla náhoda?

Tvůj otec by řekl: „A co na tom?“

Dobrá, dobrá, už dost. Začínám se trochu bát, protože *přesně tohle by na to řekl*. Tak co kdybychom se zas o kousek posunuli? Pověz mi, jak se člověk může stát andělem? Jak se povznese na vyšší úroveň?

Nikam se „nepovznese“. Nesmíš si to představovat jako nějaké „povýšení“ v práci. Není to tak, že by některé duše byly „lepší“ než jiné.

Ale dalo by se říci, že mají oproti jiným „náskok“ na cestě...

A kdo má před kým „náskok“, když všichni chodí v kruhu?

Ale já myslel, že jsi řekl...

Poslouchej mě. Pohybuješ se v nekonečném cyklu. Neexistuje žádný začátek ani konec. Nejsi o nic „lepší“ ani „horší“ než kterákoli jiná duše, která tímto cyklem prochází. Celý ten cyklus je posvátný a ty jsi prostě tam, kde jsi.

Jednou z potíží, které si lidstvo na světě vytvořilo, je tahle rozšířená představa o tom, že něco je „lepší“. Je „lepší“ být muslim, nebo je „lepší“ být mormon, nebo je „lepší“ být žid či buddhista nebo křesťan, nebo je „lepší“ být muž či žena, konzervativce či liberál, Francouz nebo Ital, černoch, běloch nebo Asijec, nebo COKOLI jiného.

Všichni jste přesvědčeni o tom, že někdo z vás je lepší než někdo jiný, a ono to tak prostě není.

Ale v tom případě ti musím položit další otázku: Pokud nejde o „povýšení“, pokud se duše nikam „nepovznášá“, tak *jak* se může stát andělem?

Z vlastního rozhodnutí.

Z vlastního rozhodnutí?

Všechno, co se s tebou děje, se děje z tvého vlastního rozhodnutí. Není nic, co by sis sám nezvolil.

A může se anděl rozhodnout, že už nechce být andělem?

Samozřejmě že může, a někteří to také dělají. Můžeš být po nějakou dobu andělem a pak se rozhodnout, že už jím nebudeš. A později se zas můžeš rozhodnout, že se jím znovu staneš. Můžeš se životem pohybovat v cyklech, můžeš se pohybovat ve smyčkách, můžeš se pohybovat po spirálách, můžeš se pohybovat přímočaře, můžeš se rozhodnout „zůstat v nebi“ po celé věky, můžeš se během vteřiny vrátit zpátky na svět - zkrátka můžeš udělat, cokoli chceš.

Máš vůbec ponětí, kým jsi?

Vidím, že se mi to tady snažíš říci, a cítím, jak se tomu sám bráním.

Ty jsi Bůh.

Já jsem ty a snažím se, aby sis na to vzpomněl.

33

Robert Heinlein o tom už před půl stoletím napsal knihu.

Další z mých poslů.

Takže i já jsem se rozhodl, že se „vrátím do života“?

Zeptám se tě takhle: Zažil jsi už někdy v životě okamžik, kdy se ti zdálo, že to máš „spočítané“?

Samozřejmě. Myslím, že chápu, o čem teď mluvíš, a vzpomínám si, že jsem takové chvíle prožil.

Samozřejmě že ano. Chceš, abych ti je popsal?

Ne, ne. Víím, o kterých chvílích v mém životě mluvíš...

Ale je jedna, o které možná nevíš. Je to chvíle, kterou si možná ani nepamatuješ. Nastala krátce poté, co jsi přišel na svět. Narodil ses předčasně. Vážil jsi jen necelá dvě kila. Nečekalo se, že přežiješ.

Ale přežil jsem.

Napodruhé už ano.

Prosím?

Napodruhé už jsi přežil. Poprvé ne.

Ach Bože. Už zase jsme se dostali mimo mísu. Už zase jsme mimo mísu.

Poté, co jsi poprvé zemřel, jsi cítil, že jsi ještě nedosáhl toho, co jsi přišel na svět prožít.

A co to bylo?

Obdarovávat ostatní. Chtěl jsi prožít pocit obdarovávání ostatních. Chtěl jsi prožít lásku. Snažil ses o to, ale když jsi zemřel, cítil jsi, že to ještě nestačilo. Chtěl jsi toho prožít víc.

Počkej. Chceš říci, že jsem „zemřel“ při porodu ve snaze obdarovat ostatní?

Plně jsi posloužil záměrům své matky a svého otce. V tu chvíli jsi daroval to jediné, co jsi měl - svůj život -, a posloužil tak jejich záměrům.

A jaké byly jejich záměry?

To ti povědí sami, až přijde ten pravý čas. A neboj se, ten čas přijde.

Nicméně ti mohu říci něco o tvém vlastním záměru, kdykoli budeš chtít. Tvým cílem v tomto životě je poznat lásku. Nezištně, obětavě a z celého srdce milovat. A to jsi poznal už v prvním okamžiku svého života. Dal si svůj život za jiný. Ale, jak jsem řekl, ten prožitek se ti nezdál úplný. Chtěl jsi toho prožít víc. Chtěl jsi rozdávat dál. A tak jsi přeskočil do jiné reality.

Prosím?

Vzpomínáš si, jak jsme se bavili o existenci alternativních realit? Když „zemřeš“ a pak se „vrátíš“, neděláš vlastně nic jiného než to, že jednoduše přesuneš své vědomí do jiné reality. V této realitě znovu prožiješ okamžik své „smrti“ - s tím rozdílem, že tentokrát nezemřeš, ale žiješ dál. V některých případech to vypadá, jako by tvůj život „visel na vlásku“. V jiných případech to může mít podobu zázračného uzdravení nebo nečekaného ústupu choroby. Je to jako vrátit se v čase o kousek zpátky, o pár minut nebo o týdnů před okamžik, kdy jsi „zemřel“, a pak tam „přehodit výhybku“ a nasměrovat vlak na jinou kolej.

A přesně to jsi udělal i v těch ostatních případech, o kterých víš, které si vybavuješ. V každém z těch okamžiků - vzpomínáš si, kdy jsi cítil, že tvůj život visí na vlásku? - sis myslel, že zemřeš.

To tedy ano.

A měl jsi pravdu. Zemřel jsi. Opravdu jsi odešel z tohoto světa. Najednou jsi byl pryč.

Byl jsem mrtvý?

Pokaždé.

Tohle se opravdu vymyká mé představivosti. *Já jsem byl mrtvý?*

Úplně mrtvý.

Ale přesto jsem tady. Právě tady a teď.

A to si myslíš, že jen kočky mají devět životů?

Ano, ve všech těch případech jsi byl to, co nazýváš „mrtvý“. Prošel jsi všemi fázemi. Tou dobou už jsi byl dost starý na to, abys slyšel o „pekle“, takže sis vytvořil svoje vlastní „peklo“ a prožil ho. Pak jsi dospěl na místo vzpomínání. Vzpomněl sis, že „peklo“ neexistuje. Pak jsi vytvořil něco jiného, něco mnohem příjemnějšího, ale stále jsi nebyl spokojen. Pak ses setkal se mnou, v okamžiku úplného ponoření. Pak jsi prošel galerií svého života. A nakonec jsme se sešli u svaté zpovědi a ty ses rozhodl, že se chceš vrátit.

Říkal jsi, že se ještě necítíš „úplný“.

Ted' už o hodně lépe rozumím vzkazu, který mi někdo poslal před několika měsíci. Páni, ted' už mi to opravdu dává smysl. Úplně.

Ten vzkaz zněl takto:

Drahý Neale,

ráda bych se s tebou podělila o příběh, který se mi stal krátce před vánočními svátky.

Byla jsem z pracovních důvodů už šest týdnů mimo domov a na svátky jsem měla týden volna na to, abych podnikla pětihodinovou cestu z Grand Junction do Lovelandu v Coloradu a strávila Vánoce s rodinou. Vyrazila jsem 22. prosince v jedenáct hodin v noci, protože jsem se chtěla vyhnout špatnému počasí, které hlásili na následující den. Byla to krásná jasná noc, dokud jsem nedojela k Eisenhowerovu tunelu v Lovelandském průsmyku.

Když jsem vyjela na druhé straně tunelu, ocitla jsem se uprostřed sněhové vánice a po chvíli jsem před sebou neviděla nic jiného než bílou tmou. Jet v takovém počasí bylo dost nebezpečné, a tak jsem prosila Boha, aby se mi nic nestalo. Když jsem dorazila do Denveru, počasí se trochu umoudřilo. Najela jsem na mezistátní silnici číslo 25 směrem na sever a o kus dál už byla vozovka skoro suchá, jen občas lehce poprášená sněhem. Jela jsem asi osmdesátkou po rovném úseku, ale najednou jsem najela na ledovku a dostala jsem smyk. Bylo to ve čtyři hodiny ráno.

V plné rychlosti jsem přejela do protisměru, narazila do svodidla a ucítila jsem prudkou, silnou bolest v dolní polovině obličeje. Nevěděla jsem, co se mi stalo a jak vážné to je, a tak jsem začala panikařit, ale v tu chvíli se v dálce objevila světla kamionu. Auto už nešlo nastartovat a já stála napříč mezistátní silnicí. Věděla jsem, že mě ten kamion převálcuje dřív, než si mě řidič všimne a stačí na té zledovatělé vozovce zastavit. Byla jsem tak zmatená, že mě ani nenapadlo snažit se dostat ven z auta, a tak jsem na něj chtěla zablikat výstražnými světly, ale nemohla jsem najít ten správný spínač.

A v tu chvíli se stal zázrak. Můj vůz začal bez zjevného důvodu klouzat zpátky, až vycouval z protisměru a narazil do svodidel na pravé straně silnice. A sotva se zastavil, prosvítl předemnou ten kamion.

Zbytek příběhu už není důležitý. Stručně řečeno, nakonec se mi podařilo nastartovat a ujet s ním ještě pětadvacet kilometrů, které mě dělily od domova. Později jsem šla k zubaři a ukázalo se, že nemám žádné zlomeniny, jen pár uvolněných zubů, které se snad během několika měsíců znovu zpevní. Vlastně se mi nic nestalo a já považuji za obrovský dar, že jsem to všechno prožila.

Někteří lidé si myslí, že jsem měla smůlu. Někteří lidé tvrdí, že jsem měla velké štěstí. Ale já vím, jak to bylo, a pár dalších lidí se mnou souhlasí.

S láskou
Inga Krausová

Takže ty chvíle, kdy člověk „o chlup unikne smrti“, jsou ve skutečnosti „nové pokusy“ s odlišným výsledkem. To je něco! *Druhá šance*. Příležitost dokončit věci, dosáhnout úplnosti, udělat to, kvůli čemu jsme na svět přišli.

Ano.

A já takhle „zemřel“ už třikrát?

Čtyřikrát. Nezapomeň na svou smrt při narození.

A i když už jsem tou dobou byl dospělý, stejně jsem se vrátil? Po všem, co už jsem do té doby prožil?

Říkal jsi, že je toho ještě spousta, co chceš udělat, co chceš prožít. Říkal jsi, že chceš udělat něco pro své děti. Říkal jsi, že chceš lépe oplácet lásku ženám, které tě milovaly, a lépe se k nim chovat. A říkal jsi, že především toužíš po tom, aby celý svět změnil svůj pohled na Boha a na život.

A jak ta poslední věc souvisí s tím, že jsem chtěl na světě prožít lásku?

Říkal jsi, že sis uvědomil, že jakmile si svět uvědomí, kdo a co je Bůh a jak život ve skutečnosti funguje, bude pro lidi úplně snadné si vzpomenout, jak milovat, a že pak všichni budou bezpodmínečně milovat všechny a na oplátku budou všemi milováni.

Poté, co sis vzpomněl, co je na „druhé straně“, poté, co jsi prožil nějakou dobu v posmrtném životě, poté, co sis uvědomil, že „peklo“ je jen výplodem tvé vlastní představivosti (tak jako všechno ostatní), a hlavně poté, co ses setkal se mnou, ses rozhodl, že chceš celému světu pomoci, aby pochopil některé věci. Ale říkal jsi, že nejprve musíš sám něco pochopit - a prožít to na vlastní kůži.

Jako co?

V devětačtyřiceti, uprostřed svého života, jsi přišel o střechu nad hlavou. Našel sis další životní partnerky - a opustil je právě tak, jako jsi to dělal dříve. Skrze tyto prožitky ses naučil víc o zradě, o vlastní schopnosti zradit své bližní i o tom, jaký to je pocit, když tví bližní zradí tebe. Naučil ses něco málo o lásce. Naučil ses hodně o pocitu osamění. I o tom, když tě opustí sám život. Skoro celý rok jsi přežíval na ulicích a místo v domě jsi přespával ve stanu.

Naučil ses, jaké to je, být na mizině. Tak hluboko na mizině, že ti dolar připadal jako hodně peněz a dva dolary jako hotové jmění. Jednoho dne jsi rozdál peníze, o kterých sis myslel, že je nemůžeš postrádat. Pocítil jsi s někým soucit a dal jsi mu těch pár drobných, které jsi měl. Toho dne ses naučil, co je opravdová velkorysost. A také jsi pochopil, že existují i jiné druhy bohatství - vlastně sis na to jenom vzpomněl, ale byla to klíčová vzpomínka. Znovu jsi objevil, že vesmír je plný nevyčerpatelných zdrojů. Záhy ses stal velmi bohatým. Mnohem bohatším, než sis kdy představoval.

A pak jsi začal měnit názor lidí na Boha. A na život. A na sebe sama. Teď máš lepší vztah se svými dětmi. Teď se dokonce učíš - sice tím obtížnějším způsobem, při kterém pořád ubližuješ druhým, ale aspoň se učíš - základy nového způsobu, jak milovat. Teď píšeš knihy, které se prodávají v milionech výtisků. Cestuješ po celém světě a oslovuješ tisíce lidí. Vystupuješ v rozhlasě, v televizi, a dokonce i ve filmech.

Myslíš, že se to všechno stalo náhodou?

Myslíš, že se to všechno stalo náhodou?

Já... Já.

Já ti říkám, že to všechno sis zvolil.

A samozřejmě ses nenaučil vůbec nic. Pojem „naučit se“ je totiž ve své podstatě nesmyslný. Používám ho jen proto, že ho používáš ty. Oba ale víme, že ses „nenaučil“ vůbec nic. Jenom sis vzpomněl. Vzpomněl sis na pocit osamění, vzpomněl sis na velkorysost, snažíš se vzpomenout si na lásku. Vnesl jsi zpátky do svého vědomí všechno to, na co sis dokázal vzpomenout, z toho, co jsi vždycky věděl o Bohu, životě a ostatních lidech.

Odkud myslíš, že to všechno pochází?

Odkud myslím, že co všechno pochází?

Všechno to, co tady píšeš?

Až doteď jsem se domníval, že to všechno pochází od tebe. Myslel jsem, že píšu to, co mi říká Bůh.

A opravdu to pochází ode mě. Pochází to od Boha. Ale myslíš si, že jsem něco, co existuje odděleně od tebe, a že ti říkám něco nového?

Dobře mě poslouvej. Já jsem ty a snažím se, aby sis na to vzpomněl. Tvé rozhovory s Bohem vytvořily prostor, otevřely dveře a umožnily ti, aby sis vzpomněl na to, co jsi vždycky věděl.

A poslední, rozhodující otázka nezní, zda si na to budeš i nadále vzpomínat, ale zda se budeš nadále chovat, jako by sis na to nevzpomínal.

Ou.

Takže JE to ta otázka, vid?

***Na to, abys opravdu pochopil nejvyšší realitu,
musíš vystoupit mimo svou mysl.***

34

Nechce se mi uvěřit tomu, o čem se tu teď bavíme. A už vůbec si nedovedu představit, že se tohle všechno dostane na veřejnost. Opravdu to všechno musím napsat do té knihy?

Řekl jsi - já to neříkal, to TY sám jsi to řekl že se zavazuješ k tomu, že tenhle rozhovor předáš dalším lidem jako věrný a úplný přepis, ze kterého nic nevynecháš. To já ti říkal, že možná u některých pasáží pocítíš pokušení je vynechat. A ty jsi tvrdil, že se to v žádném případě nestane. Takže právě teď si vzpomínáš na něco dalšího. Vzpomínáš si na to, že musíš dodržet slovo, které jsi dal. Udělat to, co jsi slíbil. Jednat čestně. Tímhle jsi? Je to tvá volba.

Všechno je vždycky tvá volba.

Páni. Teď mi to děláš dost těžké.

Ale vždyť můžeš právě teď přestat. Napiš, že to je konec. I tak to je zajímavá kniha. Už nic dalšího nepiš. Napsal jsi toho dost. Nejspíš i víc než dost. Pro někoho dokonce až příliš. Tak vypni počítač a nech to být.

Ne. Cítím, že se nacházíme v průlomovém okamžiku. Je to průlomový okamžik, a nejen pro mě. Bude to průlomový okamžik pro každého, kdo tuhle knihu bude číst. A dokonce i pro ty, kdo nebudou vědět, že to je průlomový okamžik, to *bude* průlomový okamžik. Cítím to.

Tak jak chceš pokračovat?

Chtěl bych se ještě jednou vrátit k tomu, o čem jsme se bavili právě teď. A pak, myslím, bychom tento rozhovor mohli dovést k nějakému závěru.

Mám ještě jednu věc, kterou bych ti chtěl říci. Ještě jedno zásadní odhalení. A pak můžeme tento rozhovor uzavřít.

Dobrá. Tak se pojďme podívat na to, jestli jsem správně pochopil, co jsi mi před chvílí prozradil. Říkáš, že každá duše dostane bezprostředně po smrti příležitost zvrátit proces smrti samotné. To jsem pochopil. Je to úžasná představa, ale chápu ji. Je to přesně to, co bych od tebe čekal, a vzhledem k tomu, jak moc nás miluješ, to dává smysl.

Jsem rád, že to chápeš. Víra v to, že tě Bůh miluje, ti dobře poslouží každický den tvého života, a zvláště v okamžiku smrti. A já tě opravdu miluji. Všechny vás upřímně miluji.

Tak mi řekni, jak se to všechno odehraje? A pokud se opravdu rozhodnu „vrátit“, co se stane potom? Ne všichni umírají tak, aby se mohli pohodlně a snadno „vrátit zpátky“. Někteří lidé zemřou na bitevním poli, nebo se stanou obětí těžké nehody a jejich tělo je rozerváno na kusy. Promiň, že zacházím do takových detailů, ale je to tak. Ne všichni umírají v posteli, aby jim stačilo znovu se probudit, otevřít oči a čekat, až doktor prohlásí, že to je „zázrak“.

Pojďme se vrátit ještě o kousek zpátky.

Poté, co „zemřeš“, projdeš prvními dvěma fázemi smrti, přesně tak, jak jsem ti to už popsal. Nejprve si uvědomíš, že nejsi svým tělem. Pak prožiješ cokoli, co na základě svého přesvědčení čekáš, že prožiješ. Potom postoupíš do třetí fáze smrti. To je poslední fáze, ve které tě čeká úplné ponoření do Esence, z níž se následně opět vynoříš, aby sis prohlédl celý život, který jsi právě opustil, a pak se rozhodneš, zda „jít dál, nebo se vrátit zpátky“, jak jsi sám řekl.

Takže se rozhoduji na základě toho, co vidím, když si prohlížím svůj život.

V podstatě ano. Na základě toho, co vidíš, a také podle toho, jestli je ještě něco, co bys v životě chtěl pochopit a prožít jako duše nesoucí konkrétní totožnost, kterou vnímáš jako své „já“. Jinými slovy: Rozhoduješ se podle toho, jestli se cítíš „úplný“ anebo ne.

Ale já myslel... Věř mi, že jsem tě opravdu pozorně poslouchal, a měl jsem pocit, že jsi mi původně říkal, že nikdo nemůže zemřít *neúplný*. Říkal jsi, a říkal jsi to zcela jasně, že *nikdo nezemře s tím, že se mu nepodařilo prožít to, co přišel do hmotného světa prožít*. Že neexistuje nic jako „neúplnost“. A také jsi říkal, že přesně tohle je obsahem jedenácté vzpomínky: Načasování a okolnosti smrti jsou vždycky dokonalé.

Všechno, co jsem ti řekl, je pravda.

Ale teď říkáš, že poté, co někdo zemře, se může cítit v nějakém ohledu „neúplný“, a proto se může rozhodnout, že se „vrátí zpátky“ do života, aby znovu prožil okamžik své smrti jiným způsobem, který... který...

Který co?

Který neobsahuje skutečnost, že zemře.

Přesně tak. Což znamená, že ten člověk nezemře. Což znamená, že „načasování a okolnosti smrti jsou vždycky dokonalé“. Což znamená, že nikdo nezemře s tím, že se mu nepodařilo prožít to, co přišel do hmotného světa prožít.

Ano, ale ten člověk *zemřel*, pak zjistil, že ještě *není* úplný, a právě proto se vrátil. Což ve své podstatě dokazuje, že je možné zemřít neúplný.

Chápu, že si to v tuhle chvíli můžeš myslet, a proto ti prozradím ještě jednu informaci.

Proces, který nazýváš „smrt“, není dokončen, dokud duše nepřejde na „druhou stranu“.

Právě až na „druhé straně“ našeho jablkoranče, v duchovním světě, čeká duši radostný úkol znovuvytvořit svou vlastní identitu.

A tak opravdu nikdo v pravém smyslu „nezemře“, dokud nepřekročí tento práh. Jinými slovy: Tvá smrt není konečná, dokud sám neřekneš, že je konečná.

Pokud v okamžiku svaté zpovědi usoudíš, že se necítíš úplný a chceš se vrátit do hmotného života, ze kterého jsi právě odešel, můžeš to udělat a uděláš to okamžitě.

Ano, ale udělám to, jak jsi řekl, tím, že „přeskočím do jiné reality“. Říkal jsi, že duše přejde do alternativní reality, ve které nezemře. Ale v tom případě duše v *této* realitě *zemřela* neúplná.

Je ti jasné, že pokud o tom takhle budeš přemýšlet, přemýšlíš se k smrti?

To je zajímavá představa.

Pozor na to, abys nepřeceňoval význam vlastních myšlenek. Pamatuj, že na to, abys opravdu pochopil nejvyšší realitu, musíš vystoupit mimo svou mysl.

Ale nechci, abychom se příliš vzdalovali od tvé otázky.

Ne, to bych nerad.

Jednou ses mě ptal, jestli je možné, aby duše byla na dvou místech zároveň.

Ano, na to jsem se ptal. A ty jsi mi řekl, že je možné, aby byla na mnohem víc než dvou místech zároveň.

Výborně. Zapamatoval sis to. Tak mě sleduj dál.

Pokud se duše cítí neúplná a přeskočí do alternativní reality, ve které nezemře, tak potom tato duše nezemře neúplná. Souhlasíš?

Souhlasím. Ale duše, která zůstane v *té původní* realitě...

... Počkej chvíli, už rozumím, v čem spočívá tvůj problém.

Duše, která tak říkajíc „sebe samu zanechala“ v té první realitě, si není nevědomá toho, co se stalo. Ví, že jedné její části bylo umožněno přeskočit do alternativní reality, aby tam dokončila, cokoli chce dokončit. Také ví, že neexistuje nic jako čas. Proto ví, že ta část jejího já, která se ze záhrobní vrátila zpátky, aby něco dokončila, to už dokončila. A proto duše v jediném okamžiku, který existuje, v okamžiku *Ted'*, přechází do duchovního světa s pocitem, že je zcela úplná.

No páni. Ty si vážně dokážeš najít cestu ven z každého rozporu.

Chápu, že to tak vypadá. Ale rád bych tě upozornil, že tohle rozebírání metafyzických paradoxů nebude pro nikoho ničím přínosné. Myslím, že bys získal víc, kdyby ses soustředil na vyšší principy a hlavní poselství tohoto rozhovoru.

Mnoho lidí na světě se ztrácí v detailech. Chtějí si všechno nechat vysvětlit až do nejmenších detailů. Můžeš převrátit výšivku naruby, prohlédnout si křížení jednotlivých vláken, která ji tvoří, důsledně sledovat každé barevné vlákno a zjistit, kde přesně vystupuje na povrch a kde zase mizí, ale nic z toho ti neumožní vychutnat si obraz, který společně vytvářejí.

Podívej se na věci z jiného úhlu pohledu. Rozluč se s přístupem, který se dožaduje odpovědí na všechny myslitelné otázky. Dej sám sobě příležitost spatřit celkový obraz. Budeš z něj nadšený.

***Na světě nemusíš být „vysvěcen“, aby ses stal poslem Božím.
Bůh tě vysvětil samotnou skutečností, že jsi naživu.***

35

Dobrá, tak jsem pochopil, že každá duše je „úplná“, když dospěje na „druhou stranu“. Teď už čekám jen na poslední dílek skládačky. Co se stane, když tam dospěje? V čem spočívá ten úkol, který ji tam čeká? A jak ho splní?

Když duše usoudí, že je úplná, když je podrobena svaté zpovědi a prohlásí, že chce jít dál, okamžitě postoupí do duchovního světa, kde začne získávat pochopení sebe sama jako to, co prožila, když byla ponořena do světla.

To neznamená nic jiného, než že duše začíná vnímat sebe samu jako součást božského principu. K tomuto poznání dojde velice rychle, protože v duchovním světě si duše vše, po čem zatouží, okamžitě stvoří. Neexistuje žádná „časová prodleva“ mezi představováním si něčeho a prožitím téhož jako součásti vlastního já. Je to proto, že v duchovním světě duše tvoří na všech třech rovinách vědomí zároveň. To se v hmotném světě stává jen zřídka.

Takže když „zemřu“, začnu najednou tvořit na podvědomé, vědomé i nadvědomé rovině zároveň?

Stane se to ve chvíli, kdy vstoupíš do duchovního světa. To znamená, abychom se drželi naší metafory, ve chvíli, kdy projdeš jádrem jablkoranče a přesuneš se na jeho „druhou stranu“.

Všechny tři roviny vědomí se sjednotí v okamžiku, kdy splyneš se světlem, a právě v tomhle stavu jednotného vědomí opouštíš onu místnost ve středu - jádro vlastní existence - a vstupuješ do duchovního světa.

Stejně tak se i všechny tři aspekty tvé existence - tělo, mysl a duch - v tu chvíli sloučí v jedno.

Stejně tak se i všechny tři nástroje tvoření - myšlenka, slovo a čin - v tu chvíli sloučí v jedno.

A konečně i všechny tři prožitky toho, čemu říkáš „čas“ - minulost, přítomnost a budoucnost se v tu chvíli sloučí v jedno.

Všechno se spojuje.

A „smrt“ je opravdu spojením. Ačkoli si ji lidé představují jako rozklad, je ve skutečnosti pravým opakem rozkladu. Všechny trojjednoty se spojují v singularity. To, co někteří lidé nazývají „svatou Trojicí“, se spojuje v Jednotu.

A protože nyní tvoříš všemi nástroji tvoření na všech rovinách vědomí zároveň, tvé výtvořiny vznikají okamžitě.

Takže v duchovním světě tvořím na supravědomé rovině!

Ano, a vše, po čem toužíš, se okamžitě manifestuje ve tvém vědomí.

Mistři tvoří na této úrovni i ve hmotném světě. Jejich okamžité výtvoř se nazývají „zázraky“.

Takže na druhé straně budu opravdu v „nebi“, kde mohu mít cokoli, po čem zatoužím?

Ano. A to, po čem toužíš, je dospět k plnému vědomí toho, kým jsi, a pak znovustvořit sebe sama ve své nejvelkolepější podobě. To je touha, která prostupuje všechen život. Říká se jí růst. Anebo také evoluce.

Budeš chtít vědět všechno, co se dá vědět o životě, o sobě i o Boží podstatě. Takže tento pobyt v „nebi“ nebo v duchovním světě pro tebe bude ryzí radostí. I život v hmotném světě může být ryzí radostí, ale většina duší o tom neví. Zapomněly, kým opravdu jsou.

Je těžké ti přesněji popsat, co tvoje duše bude dělat v duchovním světě, protože tvá současná úroveň vědomí je příliš omezená. Mohu ti říci, že to bude doba velkého pochopení. Ale nastane okamžik, kdy pochopení samo o sobě přestane být dostačující. Duše zatouží prožít to, co o sobě ví, ve své nové představě o sobě samotné. A bude chápat, že toto se může odehrát jen v hmotném světě.

A proto se do něj znovu vrátí.

Ano. Plná radosti a blaženosti. Tvá duše se vrátí do jádra vlastní existence a na cestě zpět se znovu podrobí svaté zpovědi: Už víš, co jsi chtěl vědět? Chceš se v tuto chvíli vrátit do hmotného světa?

Pokud odpoví/myslí/cítí, že ano, musí učinit ještě další rozhodnutí: zda se do hmotného světa vrátit na tutéž životní pouť, anebo jako jiná bytost.

Takže duše nemá na výběr nic jiného než Zemi? Anebo se může do hmotného světa vrátit i v úplně jiné podobě, na nějaké jiné planetě nebo na jiném místě ve vesmíru?

Jak už jsme si v tomto rozhovoru řekli, je mnoho tras, které vedou skrze časoprostorové kontinuum.

V *Cizinci v cizí zemi* Robert Heinlein napsal, že existuje nepřeberné množství „tady/teď“.

Ano. Vyjádřil to dokonale. A ty si můžeš zcela libovolně vybrat jakékoli tady a teď. Jakmile to uděláš, vstoupíš ještě jednou do stavu úplného ponoření, které upraví tvou životní energii tak, abys mohl vstoupit do prožitku, který nazýváš „zrození“.

Děkuji ti.

Děkuji ti za tenhle obraz a děkuji ti za celý tenhle rozhovor. Víím, že obsahoval spoustu „procesuálních popisů“ - vysvětlení pomocí metafor, vědy a metafyziky kosmologie

veškerého života a toho, „jak všechno funguje“ -, ale poskytl mi také úžasný duchovní vhled a hlubší pochopení a povědomí, ze kterého čerpám útěchu, a doufám, že přinese útěchu mnoha dalším lidem - zejména těm, kteří se snaží vyrovnat se smrtí někoho blízkého, anebo sami spějí ke sklonku svého života.

Je v moci každého mého prostředníka na zemi (a těmi jste vy všichni, ať už jste „vysvěceni“, nebo ne) přinášet útěchu umírajícím.

Ano. A když už o tom mluvíme, musím ti říci, že někdy je velice těžké najít správná slova pro ty, kteří truchlí nad ztrátou někoho, koho milovali. Jedna žena jménem Sheila mi o tom před pár lety napsala:

Drahý Neale,

můj bratr Chuck zemřel už před několika lety, v pouhých sedmadvaceti letech, a já nějak nedokážu přestat cítit zármutek. Každý den na něj myslím, cokoli, na co se podívám, mi ho připomíná. Mám pocit, jako by mi už na ničem nezáleželo. Jsem v trvalé depresi. Můžeš mi pomoci?

Sheila, Wisconsin

Co může průměrný člověk odpovědět na takový dotaz? To je otázka. Koneckonců nemáme všichni školení, kterým procházejí kněží. Nejsme všichni psychologové. Nemáme všichni mnohaletou praxi v tomto oboru.

A co jsi té ženě řekl?

Odpověděl jsem, jak nejlépe jsem mohl, s ohledem na to, co mi daly hovory s Bohem. Napsal jsem jí:

Drahá Sheilo,

lituji tvé ztráty a chápu tvou bolest. Je tu ale pár věcí, které bych ti rád řekl a které upraví tvou vlastní vzpomínku na bratra tak, že se k ní snad budeš moci vracet, aniž bys věčně cítila jen smutek.

Zprvė musíš vědět, že Chuck nezemřel, že smrt je jen smyšlenka a lež, která ve skutečnosti vůbec neexistuje. To je první věc a něco, co musíš ve svém nitru přijmout jako pravdu nejvyššího řádu, aby ti všechno to, co bude následovat, dávalo nějaký smysl.

Zadruhé, pokud přijmeme, že Chuck není to, čemu říkáš „mrtvý“, ale že je naopak velmi živý, pak se samozřejmě musíme ptát: Kde je? Co dělá? A je šťastný?

Zodpovím nejprve tu poslední otázku. Chuck nikdy nebyl šťastnější než v okamžiku, kdy opouštěl svůj pozemský život. Protože právě v tom okamžiku znovu prožil nejkrásnější svobodu, největší radost, nejúžasnější pravdu - pravdu vlastní existence a vlastní jednoty se vším, co existuje.

V tu chvíli Chuck přestal existovat osamoceně a nastal velkolepý okamžik jeho sjednocení s veškerenstvím. Tento okamžik by bylo záhodno oslavovat, nikoli pro něj truchlit, ačkoli vzhledem k našemu omezenému vnímání toho, co se ve skutečnosti děje, je smutek celkem pochopitelný, stejně jako bolest z naší vlastní ztráty, kterou jsme jeho odchodem utrpěli.

Po období velmi přirozeného smutku, který bychom si měli dopřát, máme sami na výběr, zda nadále setrvávat ve stavu hlubokého zármutku a lítosti, anebo zda postoupit k širšímu vědomí a vyšší pravdě, která nám dovolí se radovat - ano, dokonce i při vzpomínce na jeho odchod, jakkoli byl předčasný a jakkoli byl nečekaný, ačkoli podle Božího plánu se nic nemůže stát „předčasně“ nebo „nečekaně“, ale právě jen tehdy, kdy se to stát má.

Pokud bychom se rozhodli postoupit k tomuto širšímu vědomí, máme pak možnost i dnes upřímně oslavovat Chuckův život, dar, který přinesl všem, s nimiž se setkal, a jeho úžasnou podstatu a lásku.

Nejlépe to uděláme tím, že Chuckovi samotnému umožníme být zcela svobodný. Čímž se vracíme k první otázce z té trojice: Kde je? Ve třetí knize *Hovorů s Bohem* mi bylo odhaleno, že v absolutním světě, ve kterém přebývá Bůh, jsme všichni všude. Neexistuje žádné „tady“ nebo „tam“, ale jen prosté „všude“. Proto je z lidského pohledu možné říci, že můžeme být zároveň na více než jednom místě. Můžeme být na dvou místech nebo na třech místech, anebo vůbec kdekoli si zamaneme být, a můžeme tam prožívat, cokoli chceme prožít. Taková je totiž podstata Boha a všech jeho stvoření.

A jaký prožitek si mimo jiné my lidé volíme? Je to prožitek splynutí a soucitu s těmi, které milujeme, tak jako jsme to dělali, dokud jsme žili ve smrtelném těle. To znamená, že Chuck tě stále miluje, nejen v nějakém teoretickém smyslu, ale ve smyslu velmi reálném. Miluje tě láskou, která nikdy nemůže zemřít. A tahle věčná a nehynoucí láska působí, že se k tobě Chuck (anebo aspoň část jeho podstaty) vrací, že je s tebou a že na něj musíš neustále myslet. Protože myšlenka na někoho, kdo nás miluje, je tak lákavá, že jí esence naší bytosti nemůže odolat a nikdy ji nepřestane slyšet.

Chuck je s tebou i teď, kdy čteš tyto řádky. Nejen proto, že žije ve tvých vzpomínkách. Část jeho podstaty je s tebou a je velmi přítomná. Když se uklidíš a budeš velmi pozorně sledovat a vnímat, co tě obklopuje, možná ho ucítíš, možná ho dokonce „uslyšíš“.

Stejně to platí pro všechny lidi na celém světě a vysvětluje to tisíce a tisíce každoročně zdokumentovaných „návštěv“ milovaných lidí, kteří se vrátili ze záhrobí za těmi, kdo je milovali - „návštěv“, na které si psychologové, kněží, lékaři i léčitelé všeho druhu už dávno zvykli a nezpochybňují jejich výskyt.

Často se stává, že esence oné bytosti, kterou jsme k sobě přivolali a která nás plna lásky, soucitu a naprosté otevřenosti navštívila, pozná a pochopí, co cítíme a prožíváme.

Pokud na tuto bytost vzpomínáme s bolestí a zármutkem, pocítí její esence právě tuto bolest a zármutek. A protože není ničím jiným než ryzí láskou, bude se láskyplně snažit uzdravit naši bolest, neboť pro ni bude nemožnější snášet.

Pokud však na tuto bytost vzpomínáme s radostí, pocítí její esence právě tuto radost a díky tomu se bude cítit volná k tomu, aby postoupila k dalšímu velkému dobrodružství s vědomím, že jsme v pořádku. Ale nepochybujme o tom, že nás bude navštěvovat. Vráť se za námi pokaždé, když na ni pomyslíme.

Její návštěvy však v naší mysli bude provázet veselí a radost; budou to krátké, ale zářivé okamžiky, po kterých esence znovu odletí, rozradostněna tvou láskou a veselím, spokojená s vaším vzájemným vztahem a připravená kdykoli tě znovu navštívit.

Pokud v nás esence milované bytosti vycítí bolest a zármutek z jejího odchodu, nezastaví se před ničím, aby nás vyléčila. Použije jakýkoli nástroj a zmocní se jakéhokoli prostředku

(například i dopisu od člověka, kterého vůbec neznáš - takového dopisu, jaký právě čteš), aby nám vyjádřila, jak radostná je její existence tam, kde se právě nachází, a jak dokonalý je proces života a přechodu za hranici smrti.

Jestliže tuto dokonalost dokážeme oslavit, umožňujeme tím esenci a duši našeho milovaného slavit s námi, uvolňujeme jí cestu k nevyslovitelným zázrakům vyšší reality a uctíváme její přítomnost v našem životě v dřívější, hmotné podobě, v tomto okamžiku i v budoucnosti.

Oslavuj, oslavuj, oslavuj! Už žádnou bolest a žádné truchlení, protože ve skutečnosti nikoho nepostihlo nic smutného. Věnuj Chuckovi vzpomínku s úsměvem i se slzami, ale ať jsou to slzy radosti z toho, kým jsme, kým je Chuck a jak nevýslovně hluboká je láska Boha, který pro nás tohle všechno vytvořil.

Oslavuj, Sheilo. Dej sobě, Chuckovi a všem ostatním, jejichž života jste se oba dotkli, dar života: dar radosti, která nahradí bolest, dar veselí, které přemáhá žal ze ztráty, dar upřímné vděčnosti a smíření.

Jsi obklopena Božím požehnáním, Sheilo, a Chuckův život a jeho přítomnost ve tvém vlastním životě jsou toho důkazem. Žij dál a buď tím, kým opravdu jsi. A raduj se.

Chuck by si nic jiného nepřál.

Tvůj Neale

To byla překrásná odpověď. Jsem si jistý, že Sheila v ní našla hlubokou útěchu.

To ano, ale byla to pravda? Nebo jsem si to všechno jen vymyslel?

Ano.

Ano - co?

Ano je odpovědná obě tvé otázky. Je to pravda, protože sis to všechno vymyslel. Všechno je právě tak, jak si to přeješ.

To mi říkáš pořád dokola, ale já pořád cítím potřebu, aby to bylo *nějak*, určitým konkrétním způsobem, *kterým to opravdu je*.

Ale právě tak to je.

Je to tak, jak to „opravdu je“, protože jsi to právě tak vytvořil. Pokud budeš chtít, aby to bylo jinak, vytvoříš to jinak.

A to platí o celém tvém životě, jak na zemi, tak i na nebi.

Ale pokud vážně sám tvořím svůj život a život kolem sebe tak, jak se rozhodnu, pak tedy chci, abychom si všichni uvědomili své poslání a stali se opravdovými Božími posly Hluboce mě inspirují příběhy lidí jako Joan Becková (její skutečné jméno si nechám pro sebe, abych chránil její soukromí), která mě v lednu 2003 obdarovala svou důvěrou a podělila se se mnou o to, jak jí smrt jejího syna změnila život.

Jasonovi, jejímu prvorozenému synovi, bylo osmnáct let a čekal ho poslední rok ve škole. Tragicky zahynul během první hodiny plavání. Joan, její rodina i všichni v okolí byli jeho smrtí otřeseni.

Joan mi vyprávěla, že by nikdy nevěřila, jak tělesnou podobu může bolest z jeho ztráty, ale i její léčení nabýt. Pouhé dva dny po Jasonově smrti ucítila, že je s ní. Byla přesvědčená, že by bez jeho podpory tou srdcervoucí zkušeností neprošla.

Joanin prožitek z duševního spojení se synem v ní podnítil touhu pochopit, jaký měla jeho smrt význam. Jako dcera metodistického duchovního věřila, že Bůh je věčně přítomný, ale očekává od člověka, že se postará sám o sebe. Přesto nedokázala přijít na to, proč její syn musel zemřít. Koneckonců byla sama vždycky dobrou matkou a učila své děti rozpoznávat dobro od zla.

Joan mi vysvětlila, že poté, co Jason zemřel, zůstal jí nablízku a pomáhal jí jako partner při hledání odpovědí. Vedl ji, a to dokonce i ve chvílích, kdy se pravdě bránila. Jedním z příkladů toho, jak i po smrti ovlivňoval její život, bylo to, že ji přiměl odpustit učiteli tělocviku.

Joan se s tělocvikářem nikdy dříve nesetkala, ale po Jasonově smrti na něj hned několikrát narazila. Jason jí pomohl pochopit, že se to děje proto, aby tomu člověku odpustila. Teď se cítí osvobozená od pocitu hněvu. Ačkoli se bojí, že ji někteří lidé budou považovat za šílenou, čerpá útěchu z toho, že dala svému životu nový směr.

Když se se mnou Joan podělila o svůj příběh, byl jsem jejím prožitkem hluboce dojat a chtěl jsem jí poděkovat za důvěru, kterou do mě vložila. Napsal jsem jí mimo jiné:

Dovedu si představit, Joan, jak zoufale ses musela cítit, když Jason zemřel, a jsem rád, že jsi našla způsob, jak zůstat sama sebou, takže se ti dostalo pomoci, o které jsi mluvila, a dokonce hledáš větší a větší pravdy.

Už vůbec nepochybuji o tom, že právě tohle byl od samotného počátku smysl Jasonova života. Každý z nás vstupuje do životů ostatních z nějakého důvodu a téměř vždycky to nějak souvisí s dosažením určitého duchovního růstu. Ty jsi do života toho učitele tělocviku vstoupila ze stejného důvodu. Ačkoli vím, jak strašně jsi trpěla, dovedu si představit, že i pro něj to byla děsivá zkušenost. Možná to na sobě nedával tolik najevo, ale jsem si jistý, že vnitřně tím trpí dodnes. Stalo se to během jeho hodiny. Bude s tím muset žít po celý zbytek života a už na tom nic nezmění. Jsem si jistý, že ho to ještě mnohokrát, opravdu mnohokrát vzbudí ze snů.

Doufám, že jsi mu odpustila nejen v duchu, ale že jsi s ním i promluvila a dala mu najevo své porozumění, že jsi mu řekla, že víš, jak se cítí (ačkoli jak říkám, to na sobě možná nedává znát), a že chceš, aby věděl, že mu „odpouštíš“ (což zní, jako kdyby udělal něco „špatného“, čím se „provinil“, ale ty mu dovoluješ, aby mu to „prošlo“), ačkoli mu nemáš co odpouštět, protože víš, že to je dobrý člověk, že vědomě neudělal nic špatného a že to, co se stalo, byla zkrátka tragédie, kterou si nikdo nepřál a nikdo ji nezavinil. Takové věci se zkrátka stávají. Takové věci se dějí. A nikdo za ně „nemůže“.

Řekni mu, že tomu rozumíš a že doufáš, že bude schopen dál žít svůj život tak, jak jsi to dokázala ty sama, že bude dál schopen rozdávat radost a lásku a smích svým bližním.

A vyříd' mu, že Jason chce, aby si vzpomněl na ty stovky mladých mužů, jejichž životy ovlivnil pozitivně, a že nepochybně bude mít příležitost pokračovat v tom ještě mnoho let. Vyříd' mu, že naučit se žít s chybou znamená proměnit tragédii v požehnání a uzdravit lidstvo, protože

jsme všichni v životě udělali nějakou chybu, všichni jsme lidé, ale všichni jsme také schopni dávat a přinášet světu spoustu lásky a všichni to také budeme dělat, pokud to sami sobě dovolíme.

Řekni mu tohle všechno, protože ten muž utřil hlubokou ránu a ty máš ze všech lidí největší moc ho zahojit.

S láskou

Neale

Takhle se z Joan může stát opravdový posel Boží. Na světě nemusíš být „vysvěcen“, aby ses stal poslem Božím. Bůh tě vysvětil samotnou skutečností, že jsi naživu. Můžeš být - a jsi - jeho poslem právě teď. Pokud budeš pozorný a vnímavý, najdeš každý den někoho, komu můžeš předat poselství lásky a útěchy.

Co mohu říci těm, kteří umírají? Tohle pro mě až doposud byla vždycky ta nejtěžší zkouška. A předpokládám, že je to těžké pro každého z nás. Jakou útěchu jim mohu nabídnout?

Pokud se setkáš s člověkem, který věří, že mu musí být odpuštěno, aby byl „hoden“ dostat se do nebe, nabídni mu odpuštění - a řekni mu, že Bůh souhlasí.

Pokud se setkáš s člověkem, který věří, že se po smrti setká s Bohem a se všemi svými blízkými, nabídni mu ujištění - a řekni mu, že Bůh souhlasí.

Pokud se setkáš s člověkem, který věří, že po smrti život končí a už nic dalšího není, nabídni mu jiný pohled na věc - a řekni mu, že Bůh souhlasí.

Bůh to dává najevo při stovkách různých příležitostí, mluví k nám tisíci různými hlasy, které uslyší každý, kdo opravdu naslouchá.

Tento rozhovor, který nabízím tobě i celému lidstvu, je jednou z těchto příležitostí.

A tak ti zde předkládám tuhle modlitbu, kterou můžeš nabízet umírajícím:

Bůh, kterého dobře znáš, je teď s tebou, v této hodině, právě v této chvíli. A pokud Boha neznáš, tak to vůbec nevadí. Stejně je tu, stojí při tobě právě v této chvíli a šeptá tvé duši: „Můžeš přijít domů, kdykoli budeš chtít.“

Nebudeš nikdy, z žádného důvodu odmítnut. Pokud si myslíš, že existuje platný důvod, proč bys měl být odmítnut, Bůh - pokud chceš, aby to udělal - ho okamžitě zneplatní. Bůh - pokud chceš, aby to udělal - ho okamžitě vymaže. Bůh - pokud chceš, aby to udělal - okamžitě narovná všechny cesty, odstraní všechny překážky a řekne: „Ustupte stranou, protože zde přichází můj milovaný, který se rozhodl vrátit ke mně domů.“

Ať tě tahle modlitba provází na celé tvé cestě, na té nejkrásnější cestě, kterou kdy podnikneš, na cestě plné úžasných překvapení, na cestě za největší blažeností, kterou kdy poznáš, a za největším zážitkem svého života.

Nech si teď zdát o velkolepých věcech. Nech si zdát o tom, jak se každé tvé přání naplnilo. Nech si zdát o tom, jak všechna bolest mizí, jak je ti navraceno vše, o co tě připravil čas. Nech si zdát o tom, že se znovu shledáš se svými blíznými - s těmi, kteří již odešli, i s těmi, kteří teprve odejdou.

Věz s jistotou, že když odsud odejdeš, znovu se setkáš s těmi, kteří měli místo ve tvém srdci a již opustili tento svět. A neboj se o ty, které tu zanecháváš, protože i s nimi se setkáš. Budeš se s nimi znovu a znovu setkávat, budeš je znovu a znovu milovat, po celou věčnost, a dokonce i v této chvíli. Protože nemůže být odloučení tam, kde je láska, a nelze čekat tam, kde existuje jenom Ted'.

Proto se usmívej v radostném očekávání toho, jaké dary tě čekají. Tyto dary pro tebe byly už dávno připraveny a Bůh jen čekal, až se vrátíš domů, abys je přijal. Dostaneš klid, radost a lásku, kterými jsi vždycky byl obklopen a kterými jsi vždycky byl. A tak tomu je a bude až navěky, amen.

***Tví předkové tě provázejí. Tví dědicové stojí po tvém boku
a sledují tvá rozhodnutí, která činíš pro ně.***

36

Děkuji ti, Bože, za tu opravdu krásnou, překrásnou modlitbu. Doufám, že ji lidé všude, na celém světě, budou používat, kdykoli pocítí, že je jí zapotřebí, a že bude umírajícím přinášet klid a útěchu, naději a pochopení.

Ale dovol mi ještě jednu otázku. Je tu něco, o čem já sám cítím, že to potřebuji pochopit.

Slyšel jsem tě dobře? Co jsi tím myslel, když jsi říkal, že se znovu setkáme s těmi, které tu zanecháváme, „dokonce i v této chvíli“?

Vzpomínáš si, jak jsi mi v rámci tohoto rozhovoru vyprávěl o Pip, manželce Andrewa Parkera, a ptal ses mě na ni?

Ano. Ptal jsem se tě, jestli se v nějaké předchozí fázi svého života rozhodla onemocnět rakovinou. Ptal jsem se, jestli to opravdu byla její *volba*, projev její svobodné vůle, že zemřela tak mladá a opustila svou rodinu. Říkal jsem, že něco takového by pro jejího manžela, pro její děti a pro celou její rodinu bylo jen těžko pochopitelné. Jsem si jistý, že by se s hlubokou bolestí v srdci ptali, proč se Pip rozhodla je opustit. ceska-kvalita.eu

A vzpomínáš si, co jsem ti na to odpověděl?

Ano. Řekl jsi: „Mám pro tebe odpověď, která tě ohromí.“

Šetřil jsem si na závěr našeho rozhovoru poslední dvě vzpomínky, které jsou nejradostnější, nejúžasnější ze všech vzpomínek. Jednou z nich je...

SEDMNÁCTÁ VZPOMÍNKA

Ve smrti tě uvítají všichni tví blízcí - ti, kteří zemřeli před tebou, i ti, kteří zemřou až po tobě.

Tyto duše ti nabídnou útěchu, budou tě provázet na cestě, na které se odpoutáš od vazeb ke hmotnému světu, a jemně tě dovedou do duchovního světa. Už nikdy nemusíš být sám, nikdy, a dokonce ani teď nejsi sám.

Jsem velmi rád, že to slyším. Právě „samota“ na té cestě byla tím, čeho jsem se nejvíc bál.

Nikdy nejsi sám, a nikdy ani nemůžeš být sám, což vyplývá ze samotné podstaty toho, kým jsi. Nejsi totiž individuem, ale individualizací celku. Jsi součástí všeho živého a všechno živé má podíl na tom, čím jsi. Tví předkové tě provázejí. Tví dědicové stojí po tvém boku a sledují tvá rozhodnutí, která činíš pro ně. Všichni jsme vždy s tebou a ty jsi s námi. Stačí ti jen víra, abys věděl, že tu jsme.

Ano, ale tomuhle nerozumím. Tuhle poslední vzpomínku nějak nedokážu pochopit. Chceš říci, že když zavřu oči v okamžiku smrti a znovu je otevřu v posmrtném životě, všichni, které jsem kdy miloval - *včetně těch, které jsem právě zanechal ve hmotném světě* budou při mně?

Pokud chceš, aby tam byli, tak tam budou. Pokud věříš, že tam budou, pokud třeba jen doufáš, že tam budou, najdeš je všechny po svém boku.

Ale... podívej, jak už jsem řekl, mnohokrát jsem slyšel, že duše těch, kteří zemřeli *předemnou*, na mě budou čekat, aby mě uvítaly na „druhé straně“. I ty sám jsi to v tomhle rozhovoru řekl. Ale ještě *nikdy* jsem neslyšel, že by mě tam měli uvítat i lidé, kteří jsou teď naživu stejně jako já a *zůstanou naživu* i v okamžiku, kdy zemřu. Jak je to možné?

Taková je zázračná povaha nejvyšší reality. To, co pro tvé nejbližší, zůstávající v hmotném světě a uvnitř iluze času, může trvat několik let, nastane pro tebe, setrvávajícího v okamžiku věčného Ted', právě teď.

Ale já myslel, že když zemřu před nimi, budu pak *já* čekat na druhém břehu, abych tam přivítal je. Pro ně jsem přece také jedním z jejich blízkých, takže by bylo jediné logické, abych na ně čekal v okamžiku *jejich* smrti.

Ano, a také to tak bude.

Achach. Omlouvám se, vím, že to je moje chyba, že nestíhám sledovat, co říkáš. Ale pokud já na ně budu čekat, až *oni* přejdou na druhou stranu, ale oni tam pro mě budou už ve chvíli, kdy zemřu já, tak... Pořád si nedovedu představit, v jakém pořadí se to vlastně bude dít.

To, jak se navzájem budete vítat na druhém břehu v okamžiku, kdy některý z vás zemře, se bude odehrávat v simultánní posloupnosti.

Ale když se něco odehrává postupně a zároveň, co z toho prožívám já? To jsi mi ještě nikdy nevysvětlil. Budu to prožívat tak, jako by se obojí dělo postupně, anebo budu všechno prožívat zároveň?

Budeš to prožívat tak, jak budeš chtít. Můžeš části své nástěnné malby zkoumat jednu po druhé, nebo můžeš o pár kroků ustoupit a zadívat se na celou nástěnnou malbu zároveň. Je to jen otázka úhlu pohledu. A ty si můžeš zvolit jakýkoli úhel pohledu, který ti vyhovuje. Můžeš si zvolit ten úhel pohledu, který se ti nejvíc líbí.

Ale dosah toho, co říkáš, je téměř nepředstavitelný. Skoro to vypadá, jako by v okamžiku, kdy skončí *můj* život, skončily i životy *všech ostatních*. Když zemřu, *zemřou všichni*. To přece není fér.

Není na tom nic, co by bylo nefér. Nespravedlnost a neférovost nejsou v nejvyšší realitě vůbec možné.

Může to trvat mnoho let, než tví nejdražší zemřou, ale na místě, kde neexistuje žádný čas, se celá ta doba smrskne na méně než okamžik. Pokud odstoupíš od nástěnné malby a zadíváš se na celý obraz, uvidíš, že se s nimi v posmrtném životě setkáš „co nevidět“.

Proto jsem prve říkal, že pokud věříš, že tě tví nejmilejší - všichni tví nejmilejší - uvítají v posmrtném životě už v okamžiku, kdy dospěješ na druhou stranu, pokud třeba jen doufáš, že tam budou, najdeš je všechny po svém boku. Víra vytváří perspektivu a naděje tě vzdaluje od těch nejhorších představ, takže vnímáš celý obraz s dostatečným odstupem.

Můj Bože, tohle je z teologického hlediska něco tak nového..., *ohromného*. Nikdy jsem nic podobného neslyšel. Je to něco natolik nového, že by mě nic podobného ani nenapadlo.

A to je celkem výstižný popis království nebeského.

Říkám ti, že se shledáš se všemi dušemi, s nimiž jsi kdy spojil svou životní pout', s těmi, s nimiž putuješ dnes, i s těmi, s nimiž budeš putovat v budoucnosti.

Budou tam i *mi budoucí přátelé*?

Pokud chceš, aby tam byli, pak tam budou.

Nestane se nic, co by sis nepřál. Pamatuj si, že „nebe“ znamená dostat to, co sis přál. „Peklo“ je dostat to, čeho ses obával. Teologie kolem těch dvou pojmů sprádala spousty teorií, ale nakonec to není nic jiného. A „peklo“ dokonce ani neexistuje, pokud si ho sám nevytvoříš - což znamená, že i tak dostaneš to, co sis přál! A pokud si stvoříš své vlastní peklo, pak se rozplyne, jakmile ho přestaneš chtít.

Takže ve skutečnosti neexistuje nic jiného než nebe.

Ano. Celá teologie by si vlastně vystačila s touhle jedinou větou. Neexistuje nic jiného než nebe.

Užívej dnešních událostí k tomu, abys vytvořil příslib zítřka.

37

Tahle myšlenka mě opravdu nadchla! Ale - možná o tom teď zase příliš detailně přemýšlím, ALE - pokud se v tomto nebi mám setkat i s dušemi těch, kteří budou mými přáteli v budoucích životech, znamená to, že procházím *všemi* svými životy - včetně *tohoto* - v doprovodu duší, které jsem poznal *předčasně*.

Ano, to by to skutečně znamenalo. A nestalo se ti někdy, že by ses seznámil s člověkem, kterého jako bys už dávno znal?

Ale ano, mnohokrát...

Bože, co mi to tady říkáš?

Tohle je jenom začátek úžasných a velkolepých objevů, můj milý, jenom začátek. Shakespeare to vystihl přesně, když napsal: „Leccos je mezi nebesy a zemí, o čem se ve školách nikdo neučí.”

Cožpak jsem neřekl, že v mém království je bezpočet domů? Neřekl jsem, že vy sami jste bohy?

Říkám ti, že se všichni sejdete, vy, starověcí duchové, sejdete se a budete znovu milovat. Znovu a navěky se spojíte ve svatém kruhu společného tvoření.

A všechny duše, které tě na všech tvých životních poutích provázely, tě obklopí a zahrnou tě láskou, než budeš podroben svaté zpovědi: Jsi připraven pokračovat dál? Dosáhl jsi v tomto svém prožitku božství úplnosti?

To je úžasné odhalení!

Ach, mé dítě, můj nejúžasnější výtvore, zatím jsem ti neodhalil téměř nic. Chtěl bych ti prozradit tajemství, vedle kterých ti to, co jsi právě slyšel, bude připadat zcela všední. A to první, co ti odhalím, když opustíš tento svět, je tvoje vlastní nádhera. Uvidíš sám sebe tak, jak jsi byl původně stvořen, v zrcadle své vlastní lásky. Neboť budeš sám sebe opět milovat právě tak, jak ses miloval, dokud jsi byl v nebi. A v tu chvíli budeš znovu úplný a znovu mladý a vstoupíš do duchovního života se vší energií a touhou, jakou jsi kdy cítil. Prožiješ sebe sama jako ve dnech svého pozemského mládí a bude to, jako by od té doby neuplynul ani jediný okamžik - a přesně tak to opravdu je.

Musím ti položit ještě jednu otázku, která se týká něčeho, k čemu jsme se v celém tomto rozhovoru ještě nedostali. Jak je to se smrtí dítěte? Prožívá také všechno to, o čem jsme se tu bavili?

Ano, prožívá úplně totéž, a prožívá to ve velmi jemné podobě. Smrt je vůči dětem vlídná, protože do ní jen zřídka kdy vstupují s nějakými předsudky nebo negativními představami o tom, co bude následovat. Jsou čisté. Není to dávno, co se vynořily z Esence a přišly z duchovního světa do toho hmotného, a tak se ještě nestačily tolik odcizit jádru vlastní existence. Proto děti procházejí prvními fázemi smrti velmi rychle a vracejí se téměř okamžitě do stavu splynutí s Esencí.

Ale když se z něj vynoří a přistoupí ke svaté zpovědi, mají možnost pokračovat dál v podobě malíčkových dětí, respektive v tom věku, ve kterém zemřely?

Čeká je okamžik největší svobodné volby, jaký kdy učinily - stejné volby, která čeká každou duši, než vstoupí do duchovního světa. Mohou pokračovat ve svém životě se stejnou totožností, se kterou opustily svou poslední cestu hmotným životem, nebo si mohou vytvořit totožnost novou. Tuhle možnost volby však má každá duše.

Měli bychom k tomu dodat, že děti „vyrůstají“ i v posmrtném životě. Začínají totiž v úplnosti chápat a vnímat všechno, co se kolem nich děje, i nejvyšší realitu. Vědí, proč přišly na svět, a vědí, proč jej tak brzy zase opustily. Pokud se i přesto cítí úplně, mohou se rozhodnout jít dál v jakékoli podobě, jakou si vyberou, a pokud se necítí úplně, mají stejnou možnost „vrátit se do života“ jako každá jiná duše. Samotný proces je pro všechny duše stejný bez ohledu na to, jakého věku se dožily ve svém hmotném těle, než „zemřely“.

Ale teď bych ti měl říci ještě něco o záměru dětí, které umírají ve velmi nízkém věku.

Ano, prosím. Velmi rád bych pochopil, proč se něco takového děje.

Duše, které vstoupí do těla a během krátké doby ho zase opustí - děti, které už přijdou na svět mrtvé, anebo zemřou ve velmi útlém a křehkém věku to vždy a nevyhnutelně činí v zájmu nějakého mnohem vyššího záměru.

Všechny duše přicházejí do hmotného světa proto, aby posloužily svému vlastnímu záměru, ačkoli tento záměr nemusí téměř vůbec souviset s jejich životem, a naopak může výrazně zasahovat do života jiných. Například duše, která se vrací jako avatár nebo mistr, to dělá pro radost z prožití sebe sama v této roli a ví, že nejlepší způsob, jak toho docílit, je sloužit téměř výlučně záměrům ostatních.

Záměrem ostatních může v tomto případě být vzpomenout si na to, kým opravdu jsou, a na určité úrovni to prožít. Avatár nebo mistr tomuto záměru slouží tím, že žije svůj život.

Jiné duše zase přicházejí do hmotného života s cílem pocítit radost z toho, že záměrům ostatních poslouží jiným způsobem. Někdy se od nich právě z tohoto důvodu žádá, aby život hned zase opustily. To však pro tyto duše nikdy není strastiplný prožitek. Samy souhlasily s tím, že odejdou tak brzy.

Chceš říci, že naše duše si navzájem takhle pomáhají? Že spolu uzavírají nějaké „dohody“?

Ano. Pamatuj, jak jsem ti řekl, že duše všech, které jsi kdy miloval, na tebe v okamžiku tvé smrti budou čekat, aby tě přivítaly. To se týká jak duší, které opustily hmotný svět před tebou, ale i těch, které tě teprve budou následovat. Když přejdeš na „druhou stranu“, otevřeš oči a zjistíš, že tam všichni jsou - tak jako tyto duše najdou na druhém břehu tebe. V jediném okamžiku Teď, který existuje, si všichni navzájem budete poskytovat odvahu a útěchu.

Setkáme se ve stejném „tady/teď“.

Přesně tak. A budete radostně oslavovat to, co jste spolu vytvořili, abyste mohli každý sám sebe poznat jako toho, kým opravdu jste, a prožít to tak. Potom spolu navzájem uzavřete dohodu nebo „smlouvu“ o tom, co budete dělat ve svém dalším životě, následujícím v simultánní posloupnosti. Jako vždy si zvolíte, že chcete tento následující prožitek prožívat, jako by se odehrával postupně, a jako vždy se bude odehrávat zároveň.

Před nějakou dobou ses mě ptal na anděly a na to, jestli se někdy vracejí do hmotného světa a k tělesnosti. Zajímalo by mě, jestli si vzpomínáš, jak jsem ti odpověděl.

Samozřejmě. Řekl jsi, že se to děje často.

A teď mluvíme o dětech, které umírají hned na počátku svého pozemského života.

Jsou to *andělé*?

Každá duše, která vstoupí do hmotného těla proto, aby posloužila záměrům jiných, je anděl - a každé dítě, které zemřelo hned na počátku svého pozemského života, to udělalo proto, aby jiné duši dalo dar. Tento dar bývá obvykle zpočátku nepochopen a jeho rodiče a jejich blízcí pro dítě hluboce truchlí, ale věř mi, že postupem času se rány zahojí a dar je pochopen a přijat. Tím je práce té nevinné dušičky - kterou ani nemůžeme označit jinak než slovem anděl - dokončena.

Tohle je opravdu překrásná myšlenka. Lze z ní čerpat hlubokou útěchu.

Není to pouhá myšlenka. Je to skutečný stav věcí. Přesně tohle to je.

Jsem velmi rád, že to vím, a jsem ti neskonale vděčný za všechno, co jsi mi v našich hovorech řekl. Tenhle průběžný dialog s tebou hluboce změnil můj život a ovlivnil životy milionů dalších lidí po celém světě. Najednou nemám slova. Víím, že tohle je náš poslední rozhovor...

Náš poslední veřejný rozhovor. Vždycky budu při tobě. Vždycky. Tak jako při tobě vždy stojí duše tvých blízkých, ať už v hmotné podobě, nebo jako duchovní průvodci a andělé. Jsou totiž všichni andělé. Dokonce i ti, o kterých sis myslel, že ti oponují, dokonce i ti, o kterých sis myslel, že jsou tví nepřátelé. Všichni se ve tvém světě objevili z božského důvodu a s božským záměrem: Abys mohl poznat a zvolit si, vyjádřit a prožít, naplnit a uskutečnit, kým opravdu jsi.

Proto si pamatuj toto: Život na této planetě je tvým největším darem, vytvořeným pro tebe jako kontext, ve kterém můžeš dospět k dalšímu rozhodnutí o sobě samém. A ještě si pamatuj, že jsem ti na pomoc při plnění tohoto úkolu poslal bezpočet andělů.

To už jsi mi říkal dřív, ale já jako bych to neslyšel. Můj život byl v troskách. Snažil jsem se najít někoho, na koho bych svalil všechnu vinu za to, co se mi stalo. Celý svět se mi hroutil. Potřeboval jsem najít někoho, kdo by za to mohl.

A neřekl jsem snad: Nesud', a ani nezatracuj? Proto buď světlem v temnotě, ale neproklínej ji. Neboť všechno, co se ti stalo, se stalo proto, abys dospěl k úplnosti a prožil to, cos pro sebe sám vytvořil.

Užívej dnešních událostí k tomu, abys vytvořil příslib zítřka, a užívej dnešních zkušeností k tomu, abys vytvořil zázrak věčnosti.

Touto radou nechť tedy náš veřejný rozhovor skončí. Na jeho počátku jsi řekl, že dosud nemáš pocit, že bys dosáhl toho, co máš v tomto svém životě uskutečnit. Nyní jsi to uskutečnil. Téměř. Zbývá už jen vzpomenout si, jak milovat. Nejenom trochu, ale úplně. Nejenom ve vlastním zájmu, ale nezištně.

Máš toho tedy před sebou ještě dost na to, abychom tento rozhovor mohli ukončit. Dotáhl jsi ho až sem, dozvěděl ses téměř všechno o kosmologii veškerého života i o životě po smrti, vytvořil jsi rozhovor, který otevře oči celému lidstvu, a to není málo. Obětoval jsi tomuto procesu deset let svého života, a to není málo. Změnil jsi způsob, jakým svět pohlíží na život a na Boha, a to není málo.

Snad ne, ale nezměnil jsem celý svět, ani zdaleka jsem nepřesvědčil všechny.

Celý svět se změnil. To ti slibuji.

Nová víra a spiritualita se šíří po celém světě a díky tvé práci a díky mnoha dalším, jako jsi ty - díky učitelům, spisovatelům, kazatelům i písničkářům, léčitelům a kněžím, díky vypravěčům příběhů z nástěnných maleb, díky maminkám a tatínkům, kteří svým dětem dávají upřímnou a stálou lásku, díky dělníkům na vinici a všem poslům, kteří jsou odhodláni změnit způsob života na zemi - díky vám všem se celý svět začal pozoruhodným způsobem měnit.

Jednou bude i tato proměna úplná. A protože všechn čas je ve skutečnosti jen věčné Ted', ta proměna už úplná je.

Protože tato proměna je tím, co si přeješ, a tím, co si přeji já. A v tomhle světě, který jsme spolu vytvořili, se stane, jak si přejeme.

Překvapuje tě to?

Překvapující pro tebe bude okamžik, kdy poprvé vstoupíš do duchovního světa a uvědomíš si, že můžeš rychlostí myšlenky stvořit, cokoli budeš chtít - úplně cokoli. A že můžeš poznávat to, co jsi stvořil, postupně nebo zároveň, jak budeš chtít. Ó, ano, to budeš opravdu překvapen!

Ale i tak budeš mít to největší překvapení a ten největší zázrak stále ještě před sebou. Až poté, co se rozhodneš sám sebe znovustvořit, až poté, co se obklopen dušemi svých blízkých rozhodneš, jak chceš prožít nádheru toho, kým opravdu jsi, až tehdy, v okamžiku volby, se tvé vědomí zcela otevře tomu, co nám říká...

OSMNÁCTÁ VZPOMÍNKA

Svobodná volba je činem ryzího tvoření, znamením Boha a tvým darem, tvou slávou a tvou silou na věky věků.

Můžeš tuto sílu využívat jak v duchovním, tak i v hmotném světě. Děláš tak svými myšlenkami, svými slovy i svými činy. Už teď, v tuhle chvíli, to děláš. A proto se v nekonečném okamžiku Teď znovustvoříš v nejvelkolepější podobě toho, kým opravdu jsi.

A pamatuj: Ať už budeš kdekoli, ať už stvoříš cokoli, ať už se rozhodneš jakkoli, vždycky budeš mít možnost okamžitě se vrátit domů k Bohu.

Amen.

DOSLOV

Mí drazí, nádherní přátelé...

Děkuji vám za to, že jste se se mnou vydali na tuto cestu. Jsem vám nevýslovně vděčný.

Jsem vám vděčný, protože vím, že to chtělo spoustu odvahy a velikou ochotu otevřít se novým myšlenkám a novým představám o Bohu a o životě, abyste dokázali tak dlouho sledovat tento rozhovor. A jsem vám vděčný také proto, že vím, že teď i vy rozumíte. I vy jste si vzpomněli. I vy víte, kým opravdu jste. A to je něco, co může proměnit celý svět.

Když jsem před deseti lety zahájil tento rozhovor, cítil jsem se sám. Ale věděl jsem, že poselství obsažené v těchto výjimečných knihách není určeno pouze mně. Bylo určeno celému světu a bylo určeno k tomu, aby celý svět *změnilo*. Pokud chceme pokračovat v našem dobrodružství na téhle krásné planetě a poznat lepší život, než jaký jsme doposud žili, pak by nám nějaká větší změna přišla velmi vhod.

Směrem, kterým se momentálně pohybujeme, už jsme došli tak daleko, jak to jen jde. Začínáme ničit všechno, co jsme během dlouhého procesu vlastní evoluce vytvořili. Tenhle rozklad můžeme pozorovat všude kolem sebe. Ale kostky ještě nejsou vrženy a naše budoucnost není nikterak daná. Naopak, náš druh stojí na prahu zítřka a nabízí se mu dvě možnosti. Buď podnikneme zásadní krok vpřed směrem ke slavnému vyjádření kolektivního života, kterým jsme byli obdarováni a díky kterému jsme se stali opravdu vyvinutými bytostmi, anebo učiníme veliký krok zpátky k vlastním chatrným počátkům, navrátíme se k mentalitě člověka jeskynního a budeme žít podle těch nejprimitivnějších priorit.

Tohle jsou otázky, na které dnes lidstvo musí hledat odpovědi, a já tyto otázky viděl už od dětství, jak nad námi visí jako Damoklův meč. Už od té doby jsem cítil, že řešení našich nejpalčivějších problémů leží přímo před námi a že je najdeme tím, že jednoduše přehodnotíme své vlastní předpoklady o světě, ve kterém žijeme. Dnes, na konci desetiletého hovoru s Bohem, si tím jsem jistý.

Ale vím i tohle: Změnit úhel pohledu, kterým lidstvo nahlíží na život, to není nic, co by se dalo provést snadno, a není to nic, co by člověk mohl udělat sám. Bude k tomu zapotřebí spojených sil všech lidí, kteří cítí svou zodpovědnost vytvořit nový svět. Sami v tuhle chvíli víte, jestli mezi ně patříte.

Pokud ano, připojte se ke snaze učinit z tohoto okamžiku, z konce desetiletí rozhovorů, počátek století změny. Předpokládám, že potrvá zhruba sto let - tedy všechnen čas, který nám tady zbývá, a ještě o něco déle -, aby byla budoucnost lidstva zajištěna. Z pohledu vesmíru je to okamžik, ale z lidského pohledu je to běh na dlouhou trať, a tak je jediné dobře, že se hned dáme do práce. Vlastně už takhle začínáme na poslední chvíli, což snadno uvidíte, jestliže se rozhlédnete po světě kolem sebe.

Náš úkol, pokud se rozhodneme ho přijmout, je změnit názor světa na sebe sama. A aby se nám to podařilo, musíme změnit příběh vlastní kultury. Musíme změnit to, co sobě samým opakujeme o sobě samých, o životě, o tom, proč jsme tady na zemi a co od nás očekává Bůh. Musíme vychovávat své děti novým způsobem a vštěpovat jim novou představu o tom, co znamená být člověkem.

To všechno už pochopitelně dávno víte. V hloubi duše jste to věděli již dlouho. Proto jste si našli cestu k téhle knize. Možná si myslíte, že se vám do ruky dostala náhodou, ale to samozřejmě není pravda, a vy to víte. Otevřeli jste se tomuto rozhovoru s Bohem, abyste si mohli vzpomenout na to, co jste v hloubi duše vždycky věděli - a též proto, abyste mohli utříbit a zformulovat své přesvědčení a pomáhat ostatním, aby si také vzpomněli.

Právě proto vstoupily *Hovory s Bohem* do mého života a právě proto vstoupily i do těch vašich.

Ted' tedy začíná opravdová práce. A vy při ní budete zastávat důležitou úlohu, ať už vám na tomto světě zbývají čtyři týdny, čtyři měsíce, čtyři roky, nebo čtyři desetiletí života.

Dokonce i ti, kdo stojí na prahu smrti - a možná právě oni - mají úkol, kterým mohou pomoci. Pokud by se tak rozhodli, mohou svou smrtí vydat poselství, které se hluboce dotkne všech jejich blízkých a lidí kolem, a tudíž celého jejich světa. To je jedno z hlavních témat této knihy. *Smrt*, píše se v tomto posledním rozhovoru, je *okamžikem tvoření*.

Stejně tak mohou pomoci i ti z nás, kteří zůstanou ve svém hmotném těle na tomto světě o něco déle. I oni mohou přispět k procesu, jímž si všechny duše vzpomínají, kdo jsme a proč jsme tady. Když jsme sebe samé umístili na zem, abychom pochopili a prožili svou pravou identitu, můžeme tento proces urychlit tím, že budeme ostatním pomáhat, aby pochopili a prožili tu svou.

Tohle je velké tajemství života. Tohle je nejdůležitější poznání, kterého můžeme dosáhnout na své cestě domů k Bohu.

Je mnoho cest, jak se tohoto úkolu zhostit, a než tuto poslední knihu rozhovorů definitivně ukončím, navrhnou vám jeden zcela výjimečný způsob, jak byste mohli změnit nejen svůj život, ale i svůj svět. Ale nejprve se podívejme na některé poměrně jednoduché věci, které můžete udělat, a okamžitě dostupné zdroje, jimiž můžete rozšířit svůj osobní prožitek úžasné energie této nové spirituality.

Můžete se rozhodnout vytvářet skupinovou energii tím, že budete zkoumat myšlenky této nové spirituality, které mohou osvobodit lidstvo od jeho prastarého paradigmatu strachu, odloučení, hněvu a násilí tím, že je nasměrují k pokojnějšímu a radostnějšímu způsobu života. Můžete založit diskusní skupinu zaměřenou na studium těchto rozhovorů. Vznik malých skupinek přátel, kteří jednou či dvakrát měsíčně pořádají neformální domácí setkání, je velkou posilou pro naše úsilí přepsat příběh vlastní kultury na základě nové víry, jež změní naše chování ve všedním životě. (Pokud byste měli zájem o další informace o zakládání diskusních skupin *Hovorů s Bohem*, najdete je na nealedonaldwalsch.com.)

Právě takovými prostředky můžeme změnit svět. Prosím, nepochybuje o tom. Hrstka lidí, kteří se pravidelně scházeli v „buňkách“ na různých místech po celé planetě, už hluboce zasáhla do našeho všedního života a změnila náš svět. Jediná otázka, na kterou ještě musíme najít odpověď, nezní, zda klidným scházením se v malých skupinkách můžeme změnit svět, ale *jak chceme, aby náš svět v budoucnu vypadal*.

Jedna otázka, kterou často slýchám na svých vystoupeních, zní: Jak mám myšlenky obsažené v *Hovorech s Bohem* předat svým dětem?

Jsem velmi rád, že vám mohu oznámit, že nyní taková možnost existuje, a to díky pozoruhodnému muži jménem Robert Friedman, který se rozhodl vytvořit sérii dětských knížek postavených na knihách *Hovorů*. První dvě knihy této série se jmenují *Malá duše a*

Slunce a Malá duše a Země a popisují navazující příběh Malé duše a jejích dobrodružství jak v duchovním, tak v hmotném světě. Líčí jej takovým způsobem a jsou doprovázeny tak kouzelnými ilustracemi, že z nich děti ve věku od 4 do 7 let snadno pochopí základní myšlenky, na kterých jsou postaveny.

Další dobrodružství *Malé duše* se připravují. Všechny svazky vydává nakladatelství Hampton Roads, které pan Friedman sám založil, aby mohl toto poselství předat světu. (Možná bych měl dodat, že právě on v sobě před deseti lety našel odvahu vydat původní trilogii *Hovorů s Bohem*. To, co se dnes může zdát zcela obyčejné, bylo tehdy velmi riskantní loterií, v níž byla v sázce spousta peněz a dobrá pověst nakladatele. To však Boba neodradilo a svět je dnes díky jeho odvaze a pevné víře zase o něco lepším místem.)

Pro vaše dospívající děti nebo vnoučata jsou tu *Hovory s Bohem pro mladé*, kniha, která obsahuje otázky a odpovědi věnované životním problémům, s nimiž se lidé setkávají právě na prahu dospělosti. Na svých cestách po světě i na internetových diskusních fórech jsem často kladl dospívajícím otázku: „Kdybyste se mohli Boha zeptat úplně na cokoli, co byste chtěli vědět?“ A výsledkem těchto rozhovorů je právě tato výjimečná kniha.

Kdybyste k poselství obsaženému v této knize hledali nějaký vhodný hudební doprovod, nemohu vám doporučit nic jiného než několik let staré album Carly Simonové *Have You Seen Me Lately?*, na němž najdete i výjimečnou píseň „Life is Eternal“, založenou na výroku Rossitera W. Raymonda, který jsem v této knize již zmiňoval. I country zpěvačka a skladatelka Annie Simsová nahrála několik velmi pozoruhodných skladeb, mimo jiné i dvě písně, jež jsou přímo inspirovány jejími pocity z četby *Hovorů s Bohem*. Velice citlivá skladba „Go Within“ z jejího alba *Haif the Moon* je toho velmi dojemným příkladem. Ale i celá řada hluboce pronikavých a moudrých písní, které v posledních letech složila a nahrála Alanis Morissettová, k nám promlouvá přímo ze srdce Boha přebývajícího v nás. Já osobně Alanis hluboce obdivuji za to, že svůj výjimečný dar nepoužívá jen k obveselení svých posluchačů, ale i k tomu, aby jim otevírala oči.

Rád bych vám také nabídl příležitost sdílet zkušenosti účastníků kurzů duchovní obnovy, které prožili v rámci řízené meditace pod vedením Nancy Fleming Walschové. Mnozí z účastníků těchto kurzů se nám později svěřili, že tato pozoruhodná metoda meditace jim poskytla možnost postoupit od pochopení k prožití toho, kým opravdu jsou, že jim nabídla nádherný způsob poznat propojení sebe sama se Zdrojem. Cesta od pochopení k prožití je pouť, kterou jsme v této knize popisovali už mnohokrát. Tři z Nancyiných velmi mocných meditací jsou dnes k dostání na CD pod titulem *Vaše skryté místo*. Rád bych je každému doporučil jako nástroj, který jim umožní v plné síle poznat, jaký to je pocit, když se ocitnou doma u Boha.

Informace o zakládání diskusních skupin *Hovorů s Bohem*, dětské knížky s příběhy o Malé duši, hudbu Annie Simsové a Alanis Morissettové, výjimečné meditace na CD *Your Secret Place* a aktuality o kurzech duševní obnovy, které probíhají po celém světě, to vše najdete na stránkách www.nealedonaldwalsch.com pod záložkou Zvláštní příležitosti a zdroje. Ale to je jenom začátek.

To, co bych chtěl, abyste si odsud všichni odnesli, je pocit, že vy, vy *sami*, se můžete stát mocnou silou ve vytváření naší společné budoucnosti. Otázka nezní, jestli to je *možné*, otázka zní, jestli to *chcete*.

Ale pokud budete chtít, budete potřebovat nástroj, metodu, způsob, kterým ta mohutná síla uvnitř vás může ovlivňovat mohutnou sílu kolem vás. Tento nástroj už dávno máte, ale možná si to neuvědomujete. Je to nástroj individualizované realizace skrze kolektivní akci.

Jinými slovy je to metoda, pomocí níž každý z nás může najít své vlastní uspokojení v tom, že se bude scházet s ostatními ve společných podnicích a směřovat své úsilí vstříc společnému cíli. Použil jsem tenhle citát už několikrát a budu ho používat i nadále: „Problém současného světa je v tom, že co je svobodné, není organizované, a co je organizované, není svobodné.“ Myslím, že to byl fejetonista Jimmy Breslin, kdo tato slova poprvé použil, a podle mého názoru to nemohl říci výstižněji. Naším cílem tedy je zůstat svobodní, ale přitom se *organizovat*.

Když jsem v říjnu 2005 v Holandsku stanul před publikem čítajícím asi 750 lidí, zcela spontánně jsem vyslovil něco, co od té doby dalo vzniknout celosvětovému projektu spojujícímu skupinu výjimečných lidí. Toho večera jsem svým posluchačům řekl: „Podívejte se na to, jak malá hrstka lidí stačila, aby celý svět zachvátila hrůza z terorismu. A představte si, co by dokázala stejně nepočetná skupinka lidí, kdyby se s podobným odhodláním rozhodli šířit po celém světě lásku, mír a radost.“

Pak jsem dodal: „Dejte mi tisíc lidí - deset z Holandska, deset z Dánska, deset z Německa, deset z Francie, deset z Itálie... Celkem sto lidí z Evropy, další stovku z Koreje, Číny, Japonska a Dálného východu, stovku z Blízkého východu, stovku z Afriky, stovku z Jižní Ameriky, stovku ze Severní Ameriky a tak dále... Dejte mi zkrátka tisíc lidí, takhle rozptýlených po celém světě, a změníme svět.“

A nakonec jsem sám sebe překvapil tím, že jsem řekl: „Jestli se sami chcete stát jedním z těchto lidí, pošlete mi e-mail na adresu info@thegroupof1000.com.“ V tu chvíli žádná taková adresa neexistovala! Hned po té přednášce jsem rychle běžel do hotelového pokoje a založil ji, ale už druhý den ráno, když jsem tuhle novou elektronickou schránku otevřel, jsem v ní našel 77 zpráv!

Věci se daly do pohybu.

Ted' postupujeme dále a vytváříme celosvětovou síť, která se stane základnou pozoruhodné světové iniciativy, jejímž cílem je podporovat lidstvo v tom, aby změnilo názor na sebe sama. Chceme toho dosáhnout tím, že změníme příběh naší kultury, a toho chceme dosáhnout tím, že změníme to, co sebe samé o sobě učíme.

Ne všichni, kdo projeví zájem o Skupinu 1000, se rozhodnou stát jejími členy. Úroveň oddanosti naší myšlenky, našemu světu a naší budoucnosti je velmi, velmi vysoká. Ti, kteří se k nám připojili, se rozhodli ovlivnit život na této planetě hlubokým a pozoruhodným způsobem.

Pokud máte zájem dozvědět se o této duchovní iniciativě něco víc, napište, prosím, na info@thegroupof1000.com.

Rád bych tuto pasáž uzavřel několika slovy o tradičních náboženstvích a jejich aktuálním „pohledu“ na všechno tohle. Dobře vím, že mnoho stoupenců tradičních náboženství bude pozorně sledovat tento rozhovor i naše další aktivity.

Často bych si přál, aby se některá tradiční náboženství dokázala na věci podívat aspoň trochu jinak. Tolik by se toho mohlo změnit a miliony lidí by nemusely vnímat život, smrt nebo Boha s bázní, kdyby je tradiční náboženství přestala přesvědčovat o tom, že nás Bůh posílá do pekla, že to je Bůh, kdo nás buď odmění, anebo navěky zatratí.

Často si říkám, kéž by náboženství dokázalo lidem přiznat, že *to všechno si děláme sami*. Pak bychom se rázem zbavili pocitu viny, který některé z nás provází na smrtelné posteli, a už nikdy bychom si nevytvářeli své vlastní „peklo“, které nás v posmrtném životě čeká.

Ale přes tohle všechno si myslím, že se tradiční náboženství celkem výrazně *mění* v tom, co lidi učí, a mám z toho opravdu velkou radost. Vidím to jako jasný a nezpochybnitelný projev naší evoluce a chtěl bych vyslovit své uznání a díky za ten obrovský posun, který jsem sám zaznamenal v projevech některých současných náboženských představitelů.

Už v několika předchozích knihách jsem zmiňoval výjimečné výroky papeže Jana Pavla II. Peklo neexistuje jako místo, prohlásil papež. I „nebe“, i „peklo“ jsou (slovy papeže, nikoli *Hovorů s Bohem*) jen „stavy bytí“.

V několika svých projevech, přednesených před osmitisícovým davem v červenci roku 1999, se papež Jan Pavel II. zaměřil na představu nebe a pekla. Podle vatikánského deníku *L' Osservatore Romano* Svatý otec řekl: „Když podoba tohoto světa pomine, ti, kteří ve svém životě přijali Boha a upřímně se otevřeli jeho lásce, byť až v okamžiku smrti, prožijí úplnost spojení s Bohem, které je cílem lidského života.“

To je v podstatě totéž, co se vám snaží sdělit kniha, kterou právě držíte v ruce.

„Nebe je konečným cílem a naplněním nejhlubší lidské touhy, stavem nejvyšší, konečné blaženosti,“ pokračoval papež.

Když papež ve svém katechismu mluvil o pekle, prohlásil, že by se k obrazům pekla v Písmu svatém mělo přistupovat obezřetně a vyvarovat se jejich mylného výkladu, a vysvětlil, že „peklo není místem, ale spíše stavem těch, kdo svobodně a definitivně oddělili sebe sama od Boha, zdroje veškerého života a radosti“.

Jsem přesvědčen, že papeže k těmto jeho výrokům inspiroval samotný Bůh. Nepochybně si byl vědom, že jeho slova sleduje celý svět. Já jsem ve svých vlastních hovorech s Bohem opakovaně poukazoval na to, že peklo není trestem od Boha, ale naším vlastním výtvozem, založeným na pocitu odloučení lidských bytostí, kterým bylo řečeno, že existují odděleně od Boha.

Kromě toho mě tento poslední rozhovor přivedl k poznání, že myšlenky a představy o pekle a zatracení, které nás provázejí tímto životem, se reprodukují v našich prožitcích po smrti. Sám Bůh zde totiž prozradil, že to tak je, že ve druhé fázi smrti prožijeme přesně to, co očekáváme, že prožijeme - včetně pekla, pokud očekáváme právě to.

Papež Jan Pavel II. v roce 1999 prohlásil, že peklo „není trestem, který Bůh uvaluje na hříšníky, ale rozvojem předpokladů, které v sobě lidé vytvořili už v tomto světě“.

Věřili byste tomu? Tento výrok pochází přímo od nejvyšší církevní autority v životech miliard lidí, světského a duchovního vůdce jednoho z nejrozšířenějších světových náboženství.

„Peklo je stav vznikající na základě názorů a činů, které lidé přijali v tomto životě,“ dodal Jan Pavel II.

A to je opět přesně to, co jsme říkali v této knize.

Papežův názor, že peklo není trestem od Boha, ale něčím, co sami sobě vytváříme svou představou odloučení od božského principu, je až nápadně podobný několik let starému výroku hlasatele evangelia Billyho Grahama:

„To jediné, čím jsem si naprosto jistý, je, že peklo znamená oddělení od Boha. Jsme oddělení od jeho světla, od jeho společnosti. A to je peklo. Pokud jde o plameny a podobné věci, o těch nekážu, protože o nich nejsem osobně přesvědčen.“ (Časopis Time, 15. listopad 1993)

Tak jak je to tedy doopravdy s těmi hořícími jezery síry a plameny, které nikdy nevyhasnou? Bible říká, že skutečnost pekla je nepostradatelnou součástí víry (Žd 6:1,2). Juda učil, že peklo je skutečné, existující místo plné plamenů a utrpení (Jd 3,7). Apoštol Jan viděl, že peklo je skutečné místo (Zj 14:10; 20:10-15; 21:8). Ale jak reverend Graham, tak papež Jan Pavel II. toto jasné učení bible odmítají.

Je krásné pozorovat, že vysocí církevní představitelé začínají zpochybňovat zastaralé učení, které nás nepřibližuje k Bohu, ale naopak nás od něho vzdaluje. A já s radostí konstatuji, že světové náboženství se probouzí. Existuje naděje pro světlejší budoucnost. A když se všichni spojíme a využijeme možností hromadných komunikačních prostředků, jako je internet, rozhlas, televize a film, můžeme světu sdělit svou novou představu o Bohu a o životě.

Ted', když mé „poslání“ bylo změněno, hodlám po měsíce a roky, které mi zbývají, všech těchto prostředků využívat. Jak jsem řekl, tohle je poslední kniha rozhovorů, není to ovšem konec mé práce. Bůh mě jen přeložil na „jinou pozici“, od formulování poselství k hlásání poselství. A jak se vydávám na tuto novou cestu, hodlám snít nemožný sen: že lidstvo jednoho dne uslyší nejdůležitější vzkaz, který pro něj Bůh má...

Všechno jste pochopili úplně špatně.

Ve své odvěké snaze seberealizace čelilo lidstvo doposud neporazitelnému protivníkovi. Tím protivníkem byla naše vlastní představa o nás samotných. Jak to trefně vyjádřil Pogo, komiksová postavička Walta Kellyho: „Setkali jsme se s nepřítelem, a jsme to my.“

A tak budu pokračovat, tak jako Don Quijote, a dívat se na sebe, na nás všechny i na svět jinýma očima...

Je to poslání, které, jak doufám, přijmete i vy. Bůh nám slíbil, že názory lidstva se mění a že naše sny opravdu mohou být tím, co změní svět. Rád bych tuto skutečnost prožil v přítomném okamžiku svého Ted'. A nabádám nás všechny, abychom s ohledem na to, jak neustále vytváříme svou kolektivní realitu v rámci prostoru a času, spojili své síly a vytvořili nové a zázračné výsledky, po kterých jsme už tak dlouho toužili. Duchovní partnerství s vámi, se kterými jsem v posledních deseti letech sdílel své hovory s Bohem, je něco, na co nikdy nezapomenu. Všechny vás miluji ve všech tady/ted' své existence.

A nyní pojďme společně...

*Mít sen, a jen jemu se vzdát,
vždy sám proti přesile stát,
projít nahý houštinou žalu,
a boj o svou čest neprohrát.*

*Být štít, proti příkoří hráz,
pak dát lásku svou na oltář*

*a sám, navzdory černým smutkům,
chtít vzít hvězdné obloze zář.*

*Tam je můj cíl, kam vede mě zář,
já nechci se vzdávat a nechci být lhář,
chci být se a rvát jako rytíř a král
a jít tmou pekel dál, kde je ukrytý nebeský grál.*

*Pak chci sám svou smrt ve hvězdách číst
a stín posledních sil skončí tam, v hrobě,
kde najde mír, toť můj vznešený cíl.*

*Však svět bude lepší jen tím,
že vstal muž, co si napsal svůj snář
jako štít a chtěl bláhové přinést,
chtěl snést z klenby nebeské zář*

*Navždy a na všech cestách váš Neale Donald Walsch
Ashland, Oregon
Vánoce 2005*

VZPOMÍNKY

První vzpomínka: Umírání je něco, co děláš sám pro sebe.

Druhá vzpomínka: Ty jsi příčinou své vlastní smrti. To platí vždycky, bez ohledu na to, kde nebo jak zemřeš.

Třetí vzpomínka: Nemůžeš zemřít proti své vůli.

Čtvrtá vzpomínka: Žádná cesta domů není lepší než kterákoli jiná cesta.

Pátá vzpomínka: Smrt nikdy není tragédie. Vždycky je to dar.

Šestá vzpomínka: Ty a Bůh jste jedno. Není nic, co by vás oddělovalo.

Sedmá vzpomínka: Smrt neexistuje.

Osmá vzpomínka: Nejvyšší realitu nemůžeš změnit, ale můžeš změnit svůj vlastní prožitek z ní.

Devátá vzpomínka: Vše, co existuje, touží po poznání sebe sama skrze vlastní zkušenost. To je prapůvodní příčina existence veškerého života.

Desátá vzpomínka: Život je věčný.

Jedenáctá vzpomínka: Načasování a okolnosti smrti jsou vždycky dokonalé.

Dvanáctá vzpomínka: Smrt každého člověka vždy slouží záměrům každého jiného člověka, který si jí je vědom. Právě proto si jí je vědom. A proto žádná smrt (a žádný život) není „zbytečná“. Nikdo nikdy neumírá „nadarmo“.

Třináctá vzpomínka: Zrození a smrt jsou totéž.

Čtrnáctá vzpomínka: Neustále jsi přítomen aktu stvoření, v životě i ve smrti.

Patnáctá vzpomínka: Neexistuje nic jako konec evoluce.

Šestnáctá vzpomínka: Smrt je vratná.

Sedmnáctá vzpomínka: Ve smrti tě uvítají všichni tví blízcí - ti, kteří zemřeli před tebou, i ti, kteří zemřou až po tobě.

Osmnáctá vzpomínka: Svobodná volba je činem ryzího tvoření, znamením Boha a tvým darem, tvou slávou a tvou silou na věky věků.

* * *

***Přes 7 000 stran knih, 160 hodin audia a 5000 obrázků (rok 2013) o Vesmírných lidech,
Andělech světla najdete na internetu:
More than 7000 pages in Czech and 18000 pages in other languages
and 5000 pictures about Cosmic people – Angels of Heavens – can be found
on the website:***

www.universe-people.cz

www.andele-nebe.cz

www.andelenebe.cz

www.vesmirni-lide.cz

www.vesmirnilide.cz

www.andele-svetla.cz

www.andelesvetla.cz

www.anjeli-neba.sk

www.anjeli-svetla.sk

www.stahuje-200-zemi.cz

www.stahuje-cely-svet.cz

www.nejsme-otroci.cz

www.ceska-kvalita.eu

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.angels-heaven.org

www.ashtar-sheran.org

www.200-countries-download.org

www.all-the-world-downloads.org

www.we-arent-slaves.org

www.czech-quality.com

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu

www.andjeli-neba.com.hr

www.anjos-ceu.eu

www.angeli-raja.eu

www.engelen-hemel.nl

www.ingerii-cerului.ro

www.cennetin-melekleri.web.tr

www.himmelens-anglar.se